Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Washington Irwing ; oversat ved Ph. Wallich.
Titel | Title:	En Reisendes Fortællinger
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : L. J. Jacobsens Bogtrykkerie, 1827-1828
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

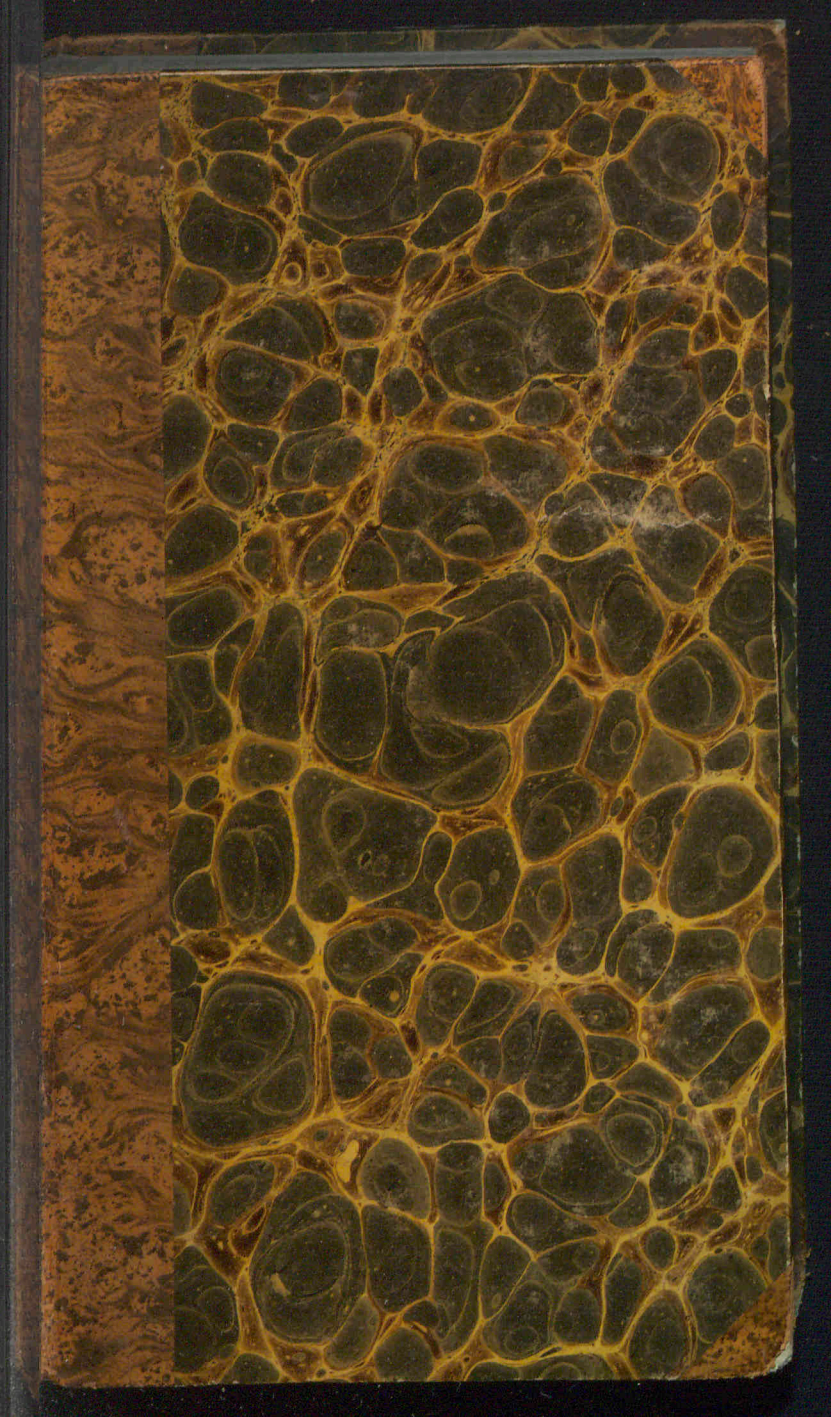

58,-106.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 05097 3

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

En
Reisendes Fortællinger
af
Washington Irwing.

Jeg er hverken en Minotaur, eller en Centaur, eller en Satyr, eller en Hyæne, eller en Bavian, men blot en Reisende; det kan I troe mig.

Ben Jonson. (Cynthias Fest.)

Oversat
af
Ph. Wallich.

Første Bind.

Kjöbenhavn.
Trykt i L. J. Jacobsens Bogtrykkerie.
1827.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Subscribenternes Navne.

	Exemp.	Skrp.
Hans Majestæt Kongen	1	Exemplar.
Hendes Majestæt Dronningen .	1	——
Hans Kongl. Høihed Prinds Christian Frederik	1	——
Hendes Kongl. Høihed Caroline Amalie	1	——

	Exemplar. Skrp.	Trkp.
Hr. Adler B. Vare- og Vexelmægler	"	1
- Adler M. Grosserer	"	1
- Andersen	"	1
- Anstrup	"	1
- Arboe P. N. Grosserer . . .	1	1
Hr. Bache i Helsingør	"	1
- Balling Forvalter	"	1

	Exemplar. Skrp.	Trkp.
Hr. Bang Havneskriver	"	1
- Beck, J. Tobaksfabrikør . . .	"	1
- Behrend, C. W. Mægler . . .	"	1
- Behrend Bogtrykker	"	3
- Bentzon, J. J. P. Capt. og Grosserer	"	1
- Bing Papirhandler	"	1
- Boelmann Cancellieraad . . .	"	1
- Boetius Administrator	"	1
- Bonfils Ljut. og Toifabrikør . .	"	1
- Brandt Boghandler i Kallundborg	"	2
- Brandt Kongl. Skuespiller . .	"	1
- Brestrup Justitsraad og Vice Politiedirekteur	"	1
- Brockenhuus Hs. Exel. Overhofmester, St. Kors af Dan. . .	"	1
- Brede Tømmermester	"	1
- Brummer Hofboghandler . . .	"	4
- Bruun, J. S. Capt. v. borgerl. Artillerie	"	1
- Buncketlod Institutbestyrer . .	"	1
- Bützow Mægler	"	1
Hr. Carlsen Kapelmusikus	"	1
- Christiani Krigsraad	"	1
- Christensen Juveleer	"	1
- Christensen Kjøbmand	"	1
- Christensen Kjøbmand i Sorøe ,	"	1

	Exemplar. Skrp.	Trkp.
Hr. Dahlén Instructeur	"	1
- Damm Misjonær	"	1
- Dohler Vinhandler	"	1
- Dørge Amtschirurg	"	1
- Düjardin Copiist	"	1
Frue Duntzfeldt	"	1
Frue Egerod	"	1
Hr. Enholm Kongl. Skuespiller	"	1
- Eskildsen Havne-Capt. R. af D.	"	1
Hr. Fogh Major	"	1
- Frederici Kjøbmand	"	1
- Friis Mekanikus	"	1
- From, J. Grosserer	"	1
- From Registrator	"	1
- Fugl Kammerskriver	"	1
- Fædderholdt Capt. Maler	"	1
Hr. Gall Overcontrolor og Kasserer	"	1
- Giede, H. H. Overkrigscommissær	"	1
- Gottlieb Kammerraad	"	1
- Goldschmidt, W. Bogholder	"	1
- Groth Cancelliraad	"	1

	Exemplar. Skyp.	Trkp.
Hr. Hagen Copiist	"	1
- Hamm, M. Strompefabrikor . .	"	1
- Hambroe Capt. og Maler . .	"	1
- Hartmann Kantor	"	1
- Hartong Rentekriver	"	1
- Hassert Krigs-Cancel. Secretær	"	1
- Halle, A. L. Grosserer . . .	"	1
- Hansen Institutbestyrer i Slagelse	"	1
- Hansen Gjæstgiver i Overdreys-kroen	"	1
- Henriques, F. W. Juveleer .	"	1
- Herlow, H. Stadsmægler Rid. af Dan.	"	1
- Holm Glarmester	"	1
- Holm Boghandler i Sorøe . .	"	2
Hs. Exl. Holstein Overceremoniemester E. af D. og D. M. . . .	"	1
Hr. Holstein, N. Major og Consums-tionskriver	1	"
- Holstein, H. Ch. Kammerjunker og Toldinspecteur i Slagelse .	"	1
- Høst Capt. ved 2det Livregiment	"	1
Hr. Jacobsen, F. V. Skrædermester	"	1
- Jacobi Kapelmusikus . . . ,	"	1
- Jacobi, H. D. Kiøbmand . . .	"	1

	Exemplar.	
	Skrp.	Trkp.
Hr. Jessen Etatsraad, Kabinetssecretair, R. af D. og D. M.	-	1
- Jensen Hof- og Stadsrets Prokurator	-	1
Hr. Kantor, L. Lieut. og Kiøbmand	-	1
- Kieldskou Stud. Medecinæ	-	1
- Kierulf Krigs-Assessor	-	1
- Kiopping Overkrigscommissair	-	1
- Kirstein Etatsraad R. af D.	-	1
- Klein Hof- og Stadsrets Prokurator	-	1
- Korfitzen Copiist	-	1
Frue Kofod Etatsraadinde	-	1
Hr. Kragerup Øyelæge	-	1
- Korber Kunstdreier	-	1
Hr. Lange, J. C. Boghandler	-	1
- Lange, J. A. Grosserer	-	1
- Lange Lieutenant og Kleinsmedmester	-	1
- Larsen Skibsbygmester, Ridder af Dannebroge	-	1
- Lassen Overauditeur	-	1
- Lemvig Student	-	1
- Levison Grosserer	-	1

	Exemplar. Skrp.	Tkrp.
Hr. Liebe Kongelig Skuespiller . .	"	1
- Lind Justitsraad	"	1
- Lorentzen Viinhandler i Slagelse	"	1
- Lund, J. Etatsraad	"	1
- Ludewig Voghandler	"	1
- Lytzen Kammerherre, Oberst, R. af D. og D. M.	"	3
Hr. Malling Capitain ved Hs. Majestæt Kongens Livkorps . . .	"	1
- Malling Professor og Stadsbygmester	"	1
- Magnus, M. Fabrikør	"	1
- Magnus, J. F. Grosserer . .	"	1
- Marer Skræddermester	"	1
- Mauer Stadsmægler	"	1
- Meyer L. Professor	"	1
- Meyer, S. J. Silke og Klædehandler	"	1
- Michelsen, Ch. Præst ved Holmens Kirke	"	1
- Moltke Greve og Kammerjunker .	1	"
- Monrad, D. Conferentsraad og Ridder af Dannebroge . . .	"	1
- Moinicke	"	1
- Mohlholm Capt. og Institutbestyrer	"	1
- Møller, A. C. Lieutenant . . .	"	1

	Exemplar.	
	Skrp.	Tkrp.
Hr. Møller, J. H. Snedkermester . .	"	1
- Møller Forstcandidat i Ringsted .	"	1
Hr. Nelltrop Fuldmægtig	"	1
- Nimb Kammerraad og Renteskriver	"	1
- Nielsen, A. N. Grosserer . . .	"	1
- Nielsen Prokurator	"	1
Hr. Olsen Etatsraad, Notarius publicus R. af D.	"	1
- Olsen Sukkermester	"	1
- Ostenfeldt Kjøbmand i Kallundborg	"	1
- Otte, C. D. Grosserer	"	1
Hr. Petersen Justitsraad	"	1
- Petersen W. Hofagent og Viinhandler	"	1
- Poulsen Bogholder i det Kongl. Asiatiske Compagni	"	1
- Printzlau, F. Fuldmægtig . .	"	1
Hr. Rambusch, v. Kammerjunker og Amtsforvalter	"	1

	Exemplar. Skrp.	Trkp.
Hr. Randrup Kammerraad og Contoir Chef	"	1
- Ree, H. L. Grosserer	"	1
- Reitzel, C. A. Boghandler	"	3
- Richter & Beckmann Instrumentmagere og Musikhandlere	"	1
- Ringsted Fuldmægtig og Forsørgelses Commissair	"	1
- Riis, J. A. Præst ved Holmens Kirke	"	1
- Rostock, A. C. Udgiver af Dagen	"	1
- Ronne Justitsraad	"	1
Hr. Schaltz Boghandler	"	1
- Schjørt Krigsraad R. af D. i Slagelse	"	1
- S. houboe Cancellieraad og Institutbestyrer	"	1
- Schindel Assessor	"	1
- Scholten, F. v. Kammerjunker	"	1
Hs. Exl. Schimmelmann R. af E. St. af D. og D. M.	"	1
Hr. Schubothe Hofboghandler	"	8
- Seidelin Capt., Hof- og Universitetsbogtrykker	"	2
- Seidelin Brinck i Slagelse	"	1
- Smith Boghandler	"	1

	Exemplar. Skrp.	Trkp.
Hr. Soldin Boghandler	"	1
- Sonne Amtsforvalter	"	1
- Sporon Høiesterets Advokat . .	"	1
- Stadthagen Hofboghandler . .	"	1
- Steen Bog og Papirhandler .	"	2
- Suhr, D. Grosserer	"	1
- Sørensen Fuldmægtig	"	1
Hr. Tidemand Secretair	"	1
- Thomsen, J. Justitsraad, Director ved National Banken . . .	"	1
- Thornam Cancellieraad . . .	"	1
- Thorbjørnsen, H. C. Kammerraad	"	1
- Thüchsen, Ph. Controleur . .	"	1
- Thiesen, L. Boghandler . . .	"	2
- Treschou, C. Kammersecretær .	"	1
- Top, J. A. Agent	"	1
- Topverdt Candidatus juris . .	"	1
Hr. Volckers Inspecteur	"	1
Hr. Wallich, M. L. Grosserer . . .	"	1
- Wallich, A. Theatermaler . .	"	1
- Wallich, J. Mægler	"	1
- Wallich, J. C. Handels Bogholder	"	1

	Exemplar. Skrp.	Trkp.
Hr. Warborg, L. Strompefabrikor .	"	1
- Wesely Stadsmægler, Ridder af Dannebroge	"	1
- Wesely, J. F. Assurancemægler	"	1
- Wiborg, N. Justitsraad . . .	"	1
- Wiehe Comerce-Secretair . .	"	1
- Winther, F. Isenkræmmer . .	"	1
- Wistrand Kjobmand	"	1
Hr. Zepelin J. D. v. Kammerherre, Oberst R. af D.	"	1
- Zinn, F. Agent	"	1
- Zinck, J. G. C. Kongelig Skuespiller	"	1

Indhold.

Fortale 1

Første Afdeling. Selsomme Historier af en nervesvag Herre . . . . .

Den store Ubekjendte 9

Jagtmaaltidet (Indledning til de følgende Fortællinger). 11

Min Oncles Eventyr . . . 20

Min Tantes Eventyr . . . 42

Den kjække Dragon 61

Den tydske Students Eventyr . 68

Eventyret med det hemmelighedsfulde Billede. (Indledning til de følgende Fortællinger.) 79

Eventyret med den hemmelighedsfulde Fremmede . . . 96

Den unge Italieners Historie . 119

Anden Afdeling. Buckthorne og hans Venner . . . . . .

De Lærdes Liv 164
Et lærd Middagsmaaltid 168
De naragtige Folks Klub 175
Den stakkels Djevel af Forfatter . . 185
Berømmelighed 223
Den praktiske Philosoph 228
Den unge Mand af store Udsigter . 231

Forfatterens Fortale.

Til Læseren!

Agtede og dyrebare Læser!

Har Du nogensinde, midt paa en behagelig Reise, været overfaldet bagfra af en forrædersk Sygdom, kastet til Jorden og været nødt til, at tælle de ubehagelige Minuter, saaledes som de passere forbi, i et Værthuuskammers Ensomhed? — Har dette været Tilfældet med Dig, saa vil Du føle Dig tilbøielig til, at føle Medlidenhed med mig. Tænk Dig mig, hvorledes jeg paa min Reise langs med Rhinens skjønne Bred blev afbrudt af en Upasselighed, og maatte blive liggende i den gamle Grændsestad Mainz! Enhver Underholdnings-Kilde er udtømt; jeg kjender

Lyden af ethvert Uhr, som slaaer i denne Stad, af enhver Klokke der kimer; jeg veed paa et Secund, naar jeg vil faae den preussiske Tromme at høre, som kalder Garnisonen til Paraden, eller i hvilken Time den østerrigske Regimentmusiks fjerne Toner vil lyde. Alt dette er jeg bleven kjed af, og selv min Læges velbekjendte Trin, naar han kommer langsom op ad Gangen og allerede ved sine Skoes Knirken forkynder Helbredelsen, yder mig ingen behagelig Underholdning mere for mit Stuelivs Eensformighed.

En Tidlang søgte jeg herved at bevinge Løbet af de dovne Timer, at jeg af min Værts artige lille Datter, Katharina lærte Tydsk; men jeg fandt snart, at selv det Tydske ikke besad den Kraft, at smigre et afstumpet Øre, og at Conjugeringen af "ich liebe" ikke havde mere Magt, hvor rosenfjonne end de Læber vare, hvorfra den kom.

Jeg forsøgte paa at læse, men min Aand kunde ikke samle sig; jeg gjennembladede Bind for Bind, men kastede alle med Misfornøielse bort. Nu vel, sagde jeg til Slutningen fuld af Fortvivlelse, naar jeg ikke kan læse nogen Bog, saa vil jeg skrive en. Der kunde ikke gives nogen lykkeligere Tanke; den forskaffede mig paa een Tid Beskjæftigelse og Underholdning.

I gamle Dage holdt man det, at skrive en Bog for et moisommeligt og svært Foretagende, saa at man kaldte de allerubetydeligste literaire Undersøgelser et "Værk" og Verden talte med Tilbageholdenhed og Ærefrygt om de Lærdes Arbeider. Alt dette forstaaer man nu meget bedre. Takket være de Forbedringer, som man har indført ved alle Slags Manufakturer, Bogmagerkunsten er ogsaa bleven gjort tilgjængelig for den alleralmindeligste Forstand. Enhver er Skribent. Sammenskrivningen af et Qvartbind er blot et Tidsfordriv for Lediggjængere; en ung Mand af Opdragelse bringer i Jagttiden sine 2de smaae Octavbind sammen, og den unge Dame skriver med samme Lethed en Række smaae Bind, som hendes Oldemoder fordum virkede et halvt Dusin Stoleseder.

Da jeg altsaa engang havde fattet den Tanke, at skrive en Bog, saa kan Læseren nok tænke, at Udførelsen ikke faldt mig svær. Jeg gjennemsøgte mine Gjemmer tilbagekaldte i Tankerne de flyvende Materialier, som Enhver naturligvis samler paa Reiser, og har her i dette Værk sat dem sammen.

Da jeg veed, at vi leve i en fortællingskrivende og fortællinlæsende Tidsalder, og at Verden gjerne lader sig

belære ved Fabler, saa har jeg indklædt det, jeg ønskede at bibringe andre, i et vist Antal Fortællinger. De have maaskee ikke det Underholdende, som er egent for mange af mine Samtidiges Fortællinger, men derimod gjør jeg mig en Ære af den Moral, som enhver af dem indeholder. Det er muligt, at denne ikke fremtræder tydeligt i Begyndelsen, men Læseren vil til Slutningen nok finde den. Jeg holder for, at man bør helbrede Verden ved milde, ikke hæftig virkende Midler; ja, Patienten bør egentlig ikke vide, at han har faaet et stærkt Middel; jeg har herover lært meget af Erfaring under min værdige Æskulaps Hænder i Mainz.

Jeg er derfor ikke for de utilslørede Fortællinger, der bære deres Moral paa Overfladen, saaledes at den stikker En i Øinene; de ere aldeles skikkede til, at afskrække de ækle Læsere. Tvertimod har jeg ofte søgt at skjule mine Fortællingers Moral, og saameget som muligt at dække dem ved søde Ting og Kryderier, saaledes, at medens den enfoldige Læser med aaben Mund hører paa en Spøgelse- eller Kjærlighedshistorie, farer en Pille sund Moral ham ned i Svælget, og han har tilsidst aldeles ikke mærket Bedrageriet.

Da Publikum stedse gjerne ønsker at høre no-

get nøiere angaaende de Kilder, hvoraf en Forfatter øser sine Fortællinger, uden Tvivl, for at vide, hvorvidt det kan forlade sig derpaa; saa vil jeg her kun bemærke, at Æventyret om den tydsk Student, eller rettere den sidste Deel deraf, grunder sig paa en Anekdote, der er bleven mig fortalt som et Sted trykt i det Franske; tillige har jeg siden hørt, at en engelsk Forfatter har grundet en meget aandrig Fortælling derpaa. Jeg har imidlertd aldrig nogensinde kunnet erholde hverken den første eller den anden trykt. Nogle af Omstændighederne i Æventyret med det hemmelighedsfulde Billede og i den unge Italieners Historie, ere svage Erindringer af Anekdoter, som jeg allerede har hørt for nogle Aar siden; men af hvilken Kilde de kom, veed jeg i Sandhed ikke. Den unge Malers Æventyr iblandt Banditterne er næsten aldeles laant af en troværdig Fortælling i Haandskrift.

Hvad der iøvrigt angaaer de Fortællinger som dette Værk indeholder, og især alle mine egne, saa vil jeg kun bemærke — at jeg er en gammel Reisende. Jeg har læst noget, seet og hørt endnu mere, og især drømt saare meget. Derfor er mit Hoved fuldt af alle mulige naragtige Historier. Paa Reisen blive disse forskjellige Slags Stoffer sammenrystede, ligesom Sagerne i en sletpakket

Reisekuffert, saaledes, at jeg, naar jeg tager en Gjenstand frem, ikke kan bestemme strax, om jeg har læst, hørt eller drømt den; og saaledes veed jeg sædvanligt ikke selv hvad jeg skal troe af mine Fortællinger.

Efterat jeg nu har forudsendt Alt dette, saa grib, kjære Læser, med god Appetit, og isærdeleshed, med godt Lune efter det, der her sættes frem for Dig. Om end de Fortællinger, jeg her har leveret, ikke ere til megen Nytte, saa vil man i det mindste ikke finde dem for lange, saa at ingen vil kjede sig ved en og samme Gjenstand. "Mangfoldigheden er morende," siger Digteren. Afvexling er stedse noget behageligt, selv om Overgangen fra det Slemme til det Værste skulde finde Sted, saaledes som eg har fundet det i en Postkareth, hvor det ofte er høist behageligt, at forandre sin Stilling, og igjen lade sig forstøde paa en ny Plet.

Hotel de Darmstadt, før Hotel de Paris i Mainz, ellers kaldet Maience.

stedse Din

Washington Irving.

En Reisendes Fortælling.

Første Bind.

Sælsomme Historier

af en nærvesvag Herre.

Den store Ubekjendte.

De følgende Begivenheder hørte jeg af den samme nærvesvage Mand, som fortalte mig den romantiske Historie om den tykke Mand, der forekommer i Bracebridge-Hall. Det er meget besynderligt, at man, endskjønt jeg der udtrykkelig har sagt, at Historien er bleven mig fortalt, og endog har beskrevet den Mand, som har fortalt mig den, at man desuagtet endeligen har villet have, at denne Tildragelse skulde have mødt mig. Men nu kan jeg bevidne, at en Begivenhed af den Slags, aldrig har tildraget sig med mig. Jeg skulde ikke have gjort videre af det Hele, havde ikke Waverleys Forfatter i Indledningen til sin Roman: "Peveril af Pick," givet at forstaae, at jeg selv skulde

være den tykke Mand. Siden den Tid er jeg bleven bestormet med Spørgsmaale og Breve uden Tal, af Herrer og især Damer, for at erfare, hvad jeg vidste om den store Ubekjendte.

Alt dette er nu meget piinligt. Det er som om man ønskede En til Lykke til det store Lod, der kun havde faaet et Nit, thi jeg er ligesaa begjærlig som enhver Anden efter at komme efter Hemmeligheden, hvem denne forunderlige Mand er, hvis Stemme opfylder hele Verden, uden at nogen kan sige, hvorfra den kommer.

Ogsaa min Ven, den nærvesvage Herre, som er overordentlig blu og tilbageholdende, beklager sig over, at man har saameget foruroliget ham, fordi det er bleven bekjendt over hele Egnen, at han var denne Lykkelige. Dette er gaaet saavidt, at han i to eller tre Landstæder har faaet et betydeligt Rygte, og at man hyppigen har opfordret ham til, at lade sig see i lærde Cirkler, og det kun "fordi han er den Herre, der har seet Forfatteren af Waverley."

Den stakkels Mand er nu bleven ti Gange mere nærvesvag end forhen, siden han af en saa god Kilde har erfaret, hvem egentlig den tykke Mand er, og kan slet ikke tilgive sig det, at han ikke har gjort noget raskere Skridt, for er-

dentlig at see ham. Han har gjort sig den störste Umage, for at kalde sig alt tilbage i Erindringen, hvad han har seet af denne ypperlige Mand, og siden den Tid stedse havt et vaagent Die med gamle Herrer af mere end almindeligt Omfang, som han saae stige ind i Postkarethen. Alt forgjæves! Det, som han har seet af ham, synes at være de tykke Herrers hele Slægt eiendommeligt, og den store Ubekjendte bliver ligesaa ubekjendt, som han hidtil har været det.

Efterat jeg har forudsendt alt dette, vil jeg lade den nærvesvage Herre begynde sine Historier.

Jagtmaaltiden.

Jeg var engang ved et Jagtmaaltid, som en værdig gammel Rævejæger, en Baronet gav, der i sit gamle, med Ravne befolkede Familiesæde, i et af de mellemste Grevskaber, førte et lystigt Ungkarlsliv. Han havde i sine Dage været en ivrig Tilbeder af det smukke Kjøn; men efter at han havde reist meget, med udmærket Held studeret Kjønnet i flere Lande og efter at han var vendt tilbage, som han troede grundig

erfaren i Qvindernes Tænke- og Handlemaade, og som Mester i den Kunst at behage, havde han den Græmmelse, at blive ført bag Lyset af en ung Pige, der nylig var kommen fra Institutet og neppe endnu kjendte Kjærlighedens Begyndelsesgrunde.

Baroneten var ved dette utrolige Nederlag ganske tilintetgjort, trak sig af Fortrydelse tilbage fra Verden, begav sig under sin Husholderskes Regiment, og beskjæftigede sig fra nu af, som en sand Nimrod, kun med Rævejagten. Hvad end Digterne sige derimod, Kjærligheden forgaaer med Alderen og et Kobbel Jagthunde kan fortrænge selv en Gudinde fra Institutet af en Mands Hjerte. Baroneten var, da jeg saae ham, en saa lystig gammel Ungkarl, som nogensinde har redet bagefter Hundene, og den Kjærlighed, han engang havde følt for et Fruentimmer, havde nu udbredt sig over hele Kjønnet, saa at der ikke gaves noget smukt Ansigt i hele Egnen, som han jo havde sin Andeel i.

Maaltidet varede til silbig ud paa Aftenen, thi da Værten ikke havde nogen Dame i Huset, der kunde lade os kalde ind i Theestuen, saa beholdt Flasken, uden Thekjædlens, dens mægtige Fjendes Indsigelse, sit Ungkarl-Herredømme. Den gamle Sal, hvori vi spiste, gjenlød saale-

des af det kraftige Rævejægerlune, at de gamle Hjortetakker paa Væggene ryſtede. Imidlertid begyndte Viin og Vellevnet efterhaanden at virke paa de af Jagten allerede noget udmattede Legemer. De levende Aander, der ved Maaltidets Begyndelſe havde blusſet, glimtede endnu en Tidlang, og gik da, een efter anden ud, eller gave nu og da kun et ſvagt Skin fra ſig. Nogle af de dygtigſte Talere, der havde ved det førſte Tilløb ſaa raſk rørt Tungen, ſov nu haardt ind og kun nogle af de dybtaandende Talere holdte ud, der ligeſom de kortbenede Jagthunde, løbe uden at blive bemærket, med under Samtalen, og ere altid tilſtæde, naar Vildtet nedlægges. Men ſelv diſſe bleve til Slutningen ſtille, og man hørte næſten intet andet, end to eller tre gamle Ædereres Næſetoner, ſom, da de, medens de vaagede, havde været ſtille, nu ved deres Søvn, holdt Selſkabet ſkadesløs derfor.

Omſider vækkede Efterretningen om, at Theen og Kaffeen vare baarne op i Cederværelſet, Alt af denne midlertidige Bedøvelſe. Enhver reiſte ſig, overordentlig ſtyrket, og begyndte nu, medens han nedſvælgede den oplivende Drik af Baronetens gammeldags arvede Porcellain, at tænke paa, at begive ſig paa Hjemveien. Men her indtraf pludſelig en Forhindring. Medens

vi sad ved vort Maaltid, havde et stærkt Vinteruveir reist sig, ledsaget af Snee og Regn, hvortil der kom en saa skjærende Vind, at den truede med at gjennembæve En til Benene.

"Det er slet ikke at tænke paa," sagde vor gjæstfrie Vært, "at begive sig paa Vei i saadant Veir. Herrerne maae altsaa i det mindste for i Nat blive mine Gjæster, og jeg skal lade gjøre Anstalter til deres Indqvartering.

Det hæftige Uveir, der bestandig blev mere stormende, gjorde det gjæstevenlige Tilbud ugjendriveligt. Det eneste Spørgsmaal var, om ikke en saa uventet Formerelse af Gjæster i et allerede opfyldt Huus, vilde sætte Huusholdersken i Forlegenhed, hvorledes hun skulde skaffe dem alle Natteleie.

"Bah!" sagde Værten: "Veed I ikke, at en Ungkarls Huus er elastisk, og kan huse to Gange saamange Folk, som det egentlig rummer?" Af godmodig Egensind blev Huusholdersken indkaldt til en Raadslagning. Den gamle Dame kom i hendes Stadsklædning af falmet Brokade, som larmede af bare Bevægelse og Rysten, thi, uagtet vor Værts Pedanterie, var hun dog lidt i Forlegenhed. Imidlertid lader saadant sig let gjøre i en Pebersvends Huus, og med Gjæster, som ere Pebersvende. Konen af

Huset kan, uden derved at have store Betænkeligheder, indqvartere Mænd i fraliggende Kroge og Kammere og lade Husets Mangler blive synlige. En Pebersvends Huusholderske er desuden allerede vant til at afhjælpe uforudseete Tilfælde, og saaledes kom da, efter megen Frem- og Tilbageløben og mange Beraadslagninger om det røde, det blaae, det damaskes Værelse med Karnapvinduet, Sagen omsider i Orden.

Da alt dette var skeet, bleve vi atter indbudne til Hovedfornøielsen paa Landet, til at spise. Det Mellemrum efter Bordet, der var gaaet hen under Slumren og Forfriskning og med Raadslagning i Cederværelset, syntes efter den høirøde Huushofmesters Anskuelse, at være tilstrækkelig, til at vække en passende Madlyst til Aftensmaaltidet. Der blev derfor sammenbragt et let Maaltid af Middagsmaaltidets Levninger, som bestod af en kold Oxesteeg, hakket Oxekjød, en ristet Kalkunskhanekolle, og nogle faa andre lette Ting, som Herrene paa Landet, pleie at tage til sig, for at sove haardt og snorke ordentlig.

Søvnen efter Bordet havde atter oplivet det hele Selskabs Vittighed, og en Mængde fortræffelige Indfald over Værtens og hans Husholderskes Forlegenhed bleve af nogle gifte Herre

af Selskabet bragt paa Bane, hvilke troede, at have Lov til, at gjøre sig tilgode over en Peersvends Huusholdning. Derfra dreiede Spøget sig paa det Natteleie, Enhver vilde finde, da han saa pludlig skulde indqvarteres i et saa gammelt Huus.

"Paa min Sjæl," sagde en gammel Dragonofficier: "jeg skulde paa min Sjæl slet ikke undre mig, om nogle af de prægtige Herskaber, som hænge her paa Væggen, begyndte i denne stormfulde Nat at vandre omkring, eller om Aanden af en af disse Damer med de lange Tallier, tog ind i min Seng istedetfor i deres Grav paa Kirkegaarden."

"Troer De paa Aander?" sagde en mager Herre af pjaltet Udseende, med fremstaaende Øine som en Hummer.

Allerede ved Bordet var denne Mand falden mig i Øinene, fordi han var en af hine uophørlige Spørgere, der ved Underholdningen forraader en fortærende usund Appetit. Han syntes aldrig fornøiet med en Historie, loe aldrig, naar andre loe, men krittiserede immer endnu Spøget. Han kunde aldrig glæde sig ved Kjærnen af en Nød, men qvælede sig altid, for om muligt endnu at udbringe mere af Skal-

len. De troer altsaa paa Aander? sagde den spørgesyge Herre.

"Det skulde jeg mene," svarede den lystige Irlænder. "Jeg er opvoxen i Frygt og Troe paa dem. Vi havde en Benshee i vor egen Familie."

"En Benshee, hvad er det?" — udraabte Spørgeren.

"Nu, det er Aanden af en gammel Dame, der omsvæver alle vore milesiske Familier, og kommer til Syne ved deres Vinduer, saasnart en af Familen skal døe."

"En behagelig Efterretning," raabte en gammelagtig Herre med et listigt Blik og en bevægelig Næse, som han kunde give en saare lunefuld Krumning, naar han vilde være skalkagtig.

"De maa paa min Sjæl vide, at det er en Slags Udmærkelse, naar en Benshee fremstiller sig for En. Det er et Beviis paa, at man har ægte Blod i sine Aarer. Men sandelig, da vi netop tale om Aander, jeg troer ikke, at der gives et Huus eller en Nat, der bedre passer til at opleve et Spøgelseæventyr. Findes der ikke et Værelse hos Dem, Sir John, hvori det spøger, og som en Gjæst kunde faae?"

"Maaskee," sagde Baroneten smilende, "kan jeg ogsaa opvarte Dem dermed."

"O, min kjære Ven, det gad jeg havt frem for Alting. Saadant et mørkt, med Egetræ panelet Værelse, med hæslige, jammerlig udseende Billeder, der stirre gruelig paa En, og om hvilke Huusholderſken veed at fortælle en Mængde herlige Kjærligheds- og Mordhiſtorier. Og saa en svagt brændende Lampe, et Bord, med et ruſtet Sværd paa og et hvidt Spøgelse, der ved Midnatstider river Senge-Omhænget tilside."

"I Sandhed," sagde en gammel Herre ved den ene Ende af Bordet: "De huſker mig der paa en Anekdote —

"O! en Spøgelsehiſtorie! en Spøgelsehiſtorie!" lød det rundt omkring Bordet; og enhver rykkede sin Stol noget nærmere.

Hele Selskabets Opmærksomhed var nu henvendt paa Taleren. Det var en gammel Herre, med et Ansigt, der havde to forskjellige Halvdele. Paa den ene hang Øielaaget ned, som paa et udhængt Vinduesskud. Overhovedet var den ene Side af Hovedet i en forfalden Tilstand, og lignede et Kløi af et Huus, som er tillaaset og hvori det spøger. Jeg er vis paa, at denne Side var fuld af Spøgelsehiſtorier.

Man ønskede almindeligen at høre Historien.

"Men," sagde den gamle Herre: "det er blot en Anekdote, og dertil endnu en meget almindelig. De skal imidlertid høre den, som den er. Jeg har engang hørt min Onkel fortælle den, som noget der hændte ham selv. Han var en Mand, der havde havt mange besynderlige Eventyr. Jeg har endog hørt ham fortælle endnu sælsommere."

"Hvilken Slags Mand var deres Onkel?" sagde den spørgende Herre.

"Han var en tør, snu Mand, der havde reist meget og gjærne fortalte om sine Eventyr."

"Hvor gammel kunde han vel være, da dette tildrog sig?

"Da hvad tildrog sig?" raabte Herren med den bevægelige Næse. "Ak, De har endnu ikke givet nogen Sag Tid til at tildrage sig. Lad De Onklens Alder i Fred, og lad os høre hans Eventyr."

Hermed var den spørgende Herre et Øieblik bragt til Taushed, og den gamle Herre med Spøgelsehovedet begyndte nu paa følgende Maade.

Min Onkels Eventyr.

For mange Aar siden og nogen Tid før den franske Revolution, havde min Onkel tilbragt flere Maaneder i Paris. Dengang levede Englænderne og Franskmændene vaa en bedre Fod end nu, og saaes ofte i Selskab sammen. Englænderne reiste endnu, for at fortære Penge, og Franskmændene vare dem gjerne behjælpelig dermed; men nu reise de, for at spare Penge, og behjælpe sig uden Franskmænd. Maaskee gaves der den Tid færre og mere udsøgte engelske Reisende end nu, hvor Folket har brudt op og overswømmet Fastlandet. Men i ethvert Tilfælde bevægede de sig mere og lettere i fremmed Selskab, og min Onkel gjorde, under sit Ophold i Paris, mangt et saare fortroligt Bekjendtskab iblandt den franske Adel.

"Nogen Tid derefter gjorde han om Vinteren en Reise til den Deel af Normandiet, som kaldes pays de Caux. Aftenen brød netop frem, da han saae et gammelt Slots Taarne rage frem over Træerne i en med Mure omgiven Park, og ethvert Taarn, med sit høie kegleformede Tag, saae ud som et Lys med sin Slukker paa.

"Hvem tilhører dette Slot min Ven," sagde min Onkel til en mager, men fyrrig Postillon

der med frygtelig Kureerstøvler og trekantet Hat travede foran ham.

"Hr. Marquien af —" sagde Postillonen, og greb til sin Hat, deels af Ærbødighed mod min Onkel, deels af Agtelse for det ædle Navn, han udtalte.

Min Onkel erindrede sig særdeles godt at have kjendt Marquien i Paris, og at denne ofte havde yttret det Ønske, engang at see ham paa hans Fædrene Slot. Min Onkel var en gammel Reisende, og vidste godt at benytte alle Ting. Han tænkte nogle Øieblikke paa, hvor behageligt det kunde være for hans Ven, Marquien, naar han paa en saa venskabelig Maade blev overrasket ved et uventet Besøg, og hvorledes det selv for ham vilde være ulige behageligere, at finde et Herberg paa et godt Slot, nyde Marquiens velbekjendte Kjøkken, og prøve hans fortræffelige Champagner og Burgunder, end at boe daarligt paa et Gjæstgiversted i en Landsby og at spise slet. Efter nogle Øieblikke smeldede derfor den magre Postillon med sin Pidsk, som Fanden selv, eller som en sand Franskmand, ned ad den lange Allee, som førte til Slottet.

"Sandsynlig har De alle seet franske Slotte, da Hvermand nu reiser i Frankrige.

Dette var et af de ældste. Det stod frit og ene i en Orken af Grusgange og kolde Steen-Terrasser, havde en Hauge, hvis Beder vare skaarne i Vinkler og Ruder, en kold bladløs Park, der geometrisk var gjennemskaaren med lige Alleer, to eller tre kolde nøgenlose Billedstøtter, og Springvande, hvoraf der strømmede saa meget koldt Vand, at Tænderne maatte klappre i Munden. Dette var idetmindste den Følelse, som min Onkel fornam ved sit Besøg en Vinteraften. I varmt Sommerveir kunde det være her saa hedt, at det kunde brænde En Øinene ud af Hovedet."

Postillonens Smælden med Pidsken, som immer blev lydeligere, jo nærmere de Reisende kom, gjorde, at en Sværm Duer fløi ud af Dueslaget og Ravnene fra Taget, og omsider en Flok Tjenere, med Marquien i Spidsen, styrtede ud af Slottet. Han var henrykt over at see min Onkel, thi hans Slot havde, ligesom vor værdige Værts Huus, netop saamange Gjæster, som det kunde rumme, og saa kyste han min Onkel paa begge Kinderne, paa fransk Viis, og førte ham ind i Slottet."

"Marquien var Vært med den hans Fædreland eiendommelige Fiinhed. I Grunden var han stolt af sit gamle Familieslot, hvoraf

en Deel virkelig var saare gammel. Et Taarn og et Kapel deri vare næsten byggede for Mandsminde. Det Øvrige var af nogen nyere Bygningsmaade, da Slottet under Liguernes Krige næsten var bleven aldeles ødelagt. Marquien opholdt sig ved denne Begivenhed med megen Selvtilfredshed, og syntes paa en Maade at nære en Taknemmelighedsfølelse for Henrik den Fjerde, fordi han havde holdt hans Fædrene-Sæde den Ære værdig, at blive ødelagt. Han vidste heel meget at fortælle om hans Forfæderes Tapperhed, og fremviste flere Blikkapper, Hjælme, Flisbuer og alleslags vældige Støvler og Trøier af Bøffellæder, hvilke Liguisterne havde baaret. Men fremfor Alt udmærkede sig et Sværd med dobbelt Greb, hvilket han neppe kunde løfte, men hvilket han fremviste som et Beviis paa, at der havde været Kjæmper i hans Familie."

"Virkelig var han kun en saare lille bitte Afkom af saa store Krigere. Naar man betragtede deres mægtige Ansigter og stærke Lemmer, som de vare malede paa Billederne og derpaa den lille Marquis, med sine Ødderkopbeen og hans gule Latærneansigt, med et Par pudrede Drenlokker, eller Duevinger paa, som syntes at ville flyve bort med disse, saa kunde man neppe

overbevise sig om: at han var af samme Slægt. Men saae man paa hans Øine, som paa begge Sider af hans bøiede Næse blinkede frem som en Saugfkjærers, saa mærkede man strax, at han ganske havde arvet hans Forfædres fyrige Aand. Virkelig forgaaer aldrig en Franskmands Aand, ihvordan hans Legeme end ellers maatte sammenskrumpes. Han tættes snarere og bliver mere fængbar, alt ligesom de jordiske Dele svinde hen, og jeg har ofte funden saa megen Mandighed i en lille modig fransk Dværg, at man godt kunde have forsynet en taalelig Kjæmpe dermed.

"Naar Marquien, som han pleiede at gjøre, paasatte sig en af de gamle Hjælme, der hængte i hans Ridderfal, saa lynede, uagtet hans Hoved ligesaa lidt udfyldte den, som en tør Ært sin Bælg, hans Øine, liig en Karfunkel, frem af Jernhulen, og naar han lettede hans Forfædres mægtige Sværd, med det dobbelte Fæste, i sin Haand, saa skulde man have troet, man saae den tappre lille David for sig, hvorledes han svinger Goliaths Sværd, der for ham var en Væverbom."

"Imidlertid mærker jeg, mine Herrer, at jeg opholder mig for længe med at skildre Marquien og hans Slot; men De maae dog und-

skylde mig; det var en gammel Ven af min Onkel, og saa ofte denne fortalte Historien, talte han gjerne ret meget om sin Værk. — Den stakkels lille Marquis! han hørte med til den lille Hob tappre Hoffolk, der forsvarte den ulykkelige tiende August deres Herskers Sag, med saa stor, men frugtesløs Hengivenhed, imod den indbrydende Pøbel, i Tuilerierne Slot. Han holdte sig som en kjæk fransk Ridder, tapper lige indtil Slutningen, svingede sin lille Galanteriekaarde med et ça-ça imod en heel Legion af Sansculotter, men blev som en Sommerfugl af en Poissard speddet til Væggen med en Pig, og hans heltemodige Sjæl hævede sig paa sine Duevinger."

"Imidlertid har Alt dette intet at gjøre med min Historie. Til Sagen altsaa. Da Timen nærmede sig, da man skulde begive sig til Roe, blev min Onkel ført til sit Værelse, som befandtes i et gammelt Taarn. Dette var den ældste Deel af Slottet og havde i gamle Dage været et donjon; naturligviis var Værelset altsaa ikke det bedste. Marquien havde imidlertid ladet ham det anvise, deels fordi han vidste, at han var en Reisende med Smag og elskede Oldsager, og deels, fordi de bedre Værelser allerede vare besatte. Han vidste des-

uden snart fuldkommen at udsone min Onkel med sin Bolig, idet han nævnte ham de store Folk, den engang havde rummet, og som ofte havde, paa een eller anden Maade, staaet i Forbindelse med Familien. Ifølge hans Udsagn var John Baliol, eller som han kaldte ham, Jean de Bailleul, død i det samme Værelse af Kummer, da han hørte Efterretningen om hans Medbeiler Robert Bruces Seier, i Slaget ved Bannockburn. Og da han tilføiede, at Hertugen af Guise havde sovet deri, saa havde min Onkel næsten ønsket sig til Lykke, at der vederfaredes ham den Ære, at erholde en saa fornem Bopæl.

Natten var skarp og stormende, og Værelset intet mindre end varmt. En gammel Tjener med langt Liv og langt Ansigt i stivt paafaldende Livree, der opvartede min Onkel, kastede en Dragt Brænde hen ved Kaminen, idet han tillige med et besynderligt Blik saae sig omkring i Værelset, og ønskede ham da en godrolig Nat, med et Ansigt og Trækken paa Skuldrene, som vilde hos enhver anden, end hos en gammel fransk Tjener, have seet høist fordægtig ud.

Værelset havde rigtig nok et vildt, forfaldent Udseende, som maatte opfylde enhver, der har læst Romaner, med Frygt og Anelser. Vin-

duerne vare høie og smalle, og havde engang været Skydehuller; imidlertid havde man, for saavidt Murenes uhyre Tykkelse tillod det, udvidet dem uden Ziirlighed, og de slet passende Vinduer klapprede ved hvert Vindstød. I en stormende Nat vilde man have troet, at høre en gammel Liguist med sine mægtige Støvler og klirrende Sporer sparke og rasle omkring i Værelset. En Dør, der ikke sluttede, og der som en sand fransk Dør, til Trods for al Fornuft og al Anstrængese, ikke lod sig lukke, gik ud til en lang mørk Gang, Gud veed hvorhen, og der netop syntes gjort for, at Aander, naar de ved Midnatstider stege op af deres Grave, kunde gjøre dem en Bevægelse i samme. Vinden pleiede i denne Gang at frembringe en huul Susen og faae Døren til at knirke frem og tilbage, ligesom et eller andet Spøgelse tog i Betænkning, om det skulde træde ind eller ikke. Med et Ord, Værelset var netop af den Slags, at en Aand, om der ellers gaves nogen i Slottet, maatte vælge sig det til sin Yndlings-Vederqvægelsesplads.

Min Onkel, en Mand, der ellers var vant til forunderlige Eventyr, anede dengang intet. Han gjorde flere Forsøg paa, at trykke Døren i, men forgjæves. Ikke at han frygtede for no-

get, thi han var for gammel en Reisende til, at et Værelse af gyseligt Udseende kunde have indjaget ham Skræk, men Natten var, som jeg har sagt, kold og vindig, Stormen tudede næsten saaledes omkring det gamle Taarn, som i dette Øieblik omkring Huset her, og Trækken fra den lange, mørke Gang blæste saa fugtig og kold ind, som om den kom fra et Fængsel. Da min Onkel altsaa ikke kunde lukke Døren, kastede han en Mængde Brænde i Kaminen, saa at en stor Lue snart blussede op, der oplyste hele Værelset og som bragte Skyggen af Ildtangen paa Væggen ligeoverfor til at vise sig som en langbenet Kjæmpe. Min Onkel klattrede nu op paa Spidsen af et halvt Dusin Madrasser, der sædvanlig danne en fransk Seng, og som vare optaarnede i en dyb Nische, svobte sig fast ind, begravede sig indtil Hagen i Lagnerne, og laae nu saaledes der, saae til Ilden, tænkte paa, hvordan han saa listigt havde faaet Natteqvarteer af sin Ven Marquien, og indsov omsider.

Han havde maaskee endnu ikke nydt Halvdelen af sin første Søvn, da han blev vækket af Slotsuhret, der fandtes i Taarnet over hans Værelse, og som slog tolv. Det var netop et saadant Uhr, som Ænder ønske sig. Det havde en dyb, rædselfuld Lyd, og slog saa langsomt

og kjedsommeligt, at min Onkel troede, det aldrig vilde holde op igjen. Han talte og talte indtil han havde overbeviist sig om, han vde talt til tretten; da holdt det op.

Ilden var udbrændt og Brændet næsten slukket; den gav endnu kun en svag blaae Lue fra sig, der stundom blussede op i smaae hvide Spidser. Min Onkel laae med halvtillukte Øine, Nathuen nedtrukken næsten lige til Næsen. Hans Indbildningskraft var allerede paa Afveie, og begyndte at sammenblande den nuværende Skueplads med Vesuvs Crater, den franske Opera, Coliseumet i Rom, Dollys Spiseqvarteer i London og al det Virvar af bekjendte Stæder, hvormed en Reisendes Hoved er opfyldt; — kort, han var i Begreb med at sove ind.

Pludselig blev han vækket ved Lyden af Fodtrin, der syntes at komme langsomt op ad Gangen. Min Onkel var, som jeg ofte har hørt ham sige om sig selv, en Mand, der ikke saa let lod sig skræmme. Han laae altsaa stille, og troede, at det var en eller anden Gjæst eller Tjener, der gik til Sengs. Fodtrinene kom imidlertid nærmere, Døren aabnede sig langsomt, om dette skete af sig selv, eller uden fra, kunde min Onkel ikke skjælne, og en hvid qvindelig Skikkelse svævede ind. Hun gik hen til Kaminen,

uden at see paa min Onkel, som rykkede sin Nathue med den ene Haand i Veiret, og stirrede paa hende. Hun blev en Tidlang staaende for Ilden, som Tid efter anden blussede op og gav en hvid Lue fra sig, saaledes at min Onkel ganske nøie kunde see Skikkelsen.

Hendes Ansigt var dødningeblegt, og blev det maaskee end mere ved Ildens blaalige Lys. Det var skjønt, men Skjønheden bar Præg af Sorg og Bekymring. Det var Ens Blik, der er vant til Ulykken, men som Ulykken dog ikke har formaaet at nedslaae eller underkue; thi der laae endnu den bydende stolte, uovervindelige Sindsfasthed deri. Dette var i det mindste min Onkels Mening, og han ansaae sig for en stor Physiognomist.

Skikkelsen blev, som jeg sagde, en Tidlang staaende for Ilden, udstrakte først den ene saa den anden Haand, siden Fødderne, som om det varmede sig; thi Spøgelser — og dette var dog virkelig et — fryse gjerne.

Endvidere bemærkede min Onkel, at hun bar efter gammel Skik Skoe med høie Hæle, Spænder med uægte eller ægte Stene, der blinkede, som om de virkelig vare til. Omsider vendte Skikkelsen sig langsomt, kastede et huult Blik i Værelset, hvilket, da det streifede hen

over min Onkel, bragte alt Blodet i hans Aarer til at standse, og Marven i hans Been til at stivnes. Herpaa udstrakte det Armene mod Himlen, foldede Hænderne, vreed dem paa en bønfaldende Maade, og skreed langsomt ud af Værelset.

Min Onkel blev en Tidlang liggende i Betragtninger over dette Besøg; thi endskjønt han (som han anmærkede, da han fortalte mig Historien) var en Mand af en fast Karakteer, saa holdt han dog af at tænke over slige Ting, og forkastede dem ikke strax, fordi de laae uden for Tildragelsernes almindelige Sphære. Da han imidlertid, som jeg før berørte, var en erfaren Reisende og vant til sælsomme Begivenheder, saa trak han rolig sin Nathue over Øinene, laae sig med Ryggen mod Døren, trak Lagnerne over Skulderne, og sov atter ind.

Hvor længe han havde sovet, kunde han ikke sige, da han blev vækket ved Ens Stemme, der stod ved Siden af hans Seng. Han vendte sig om, og saae den gamle franske Tjener, med sine Krelokker i faste Vinkler til begge Sider af hans Latærneansigt, hvorpaa Vanen havde frembragt et evigt Smiil. Han skar tusinde Ansigter, bad Monsieur om Forladelse, at han havde forstyrret ham, men sagde at det var temmelig høit op

paa Dagen. Medens min Onkel klædte sig paa, tilbagekaldte han i sin Hukommelse overfladigt Besøget fra forrige Nat. Han spurgte den gamle Tjener, hvilken Dame der pleiede ved Natteti-der at vandre omkring i denne Deel af Slot-tet. Den gamle Tjener trak Skuldrene lige op til Hovedet, lagde den ene Haand paa Brystet, udspredte den anden, gjorde et høist comisk An-sigt, der skulde betyde en Compliment, og sagde:

"Det passede sig ikke for ham, at ville vide noget af Monsjeurs bonnes fortunes."

Min Onkel indsaae vel, at her intet tilfreds-stillende Svar var for ham at erfare.

Efter Frokosten spadserede han med Mar-quien i Slottets moderne Værelser, og gleed hen over de smukt bonede Gulve i de med Silke tappeserede Sale, imellem rigt forgyldte og med Brokade betrukne Møbler, indtil de kom til et Billedgallerie, der indeholdt flere Malerier, deels i Oliefarve, og deels udførte i Kridt.

Her aabnede sig en vid Mark for hans Værts Veltalenhed, der gandske besad en Adels-mands Stolthed fra den ancien régime. Der gaves intet stort Navn i Normandiet, ja neppe i Frankrige, der ikke paa een eller anden Maade stod i Forbindelse med hans Huus. Der stod min Onkel og hørte med indvortes Utaalmodig-

hed til, hvilede snart paa et Been, snart et andet, medens den lille Marquis, med sin sædvanlige Ild og Livlighed, udbredede sig over sine Forfædres Bedrifter, hvis Billeder hang paa Væggene, — fra de alvorlige, pandserede Krigeres Kampbedrifter, indtil de blaasiede Herrers Galanterier og Intriguer, med nydelige smilende Ansigter, puddret Haar, Kniplingsmanchetter og røde og blaae Silkekjortler og Beenklæder; hvorved han ikke forglemte de kjærlige Hyrdinders Erobringer, der med Fiskebeensskjorter, og med Tailler som ikke vare større, end et Timeglas, syntes at vogte deres Faar og deres Tilbedere med deres siirlige, med flyvende Baand prydede Hyrdestave.

Midt i hans Vens Tale blev min Onkels Opmærksomhed opvakt ved et Malerie i Legems Størrelse, der syntes at være det sande Portrait af hans Besøg fra forrige Nat.

"Mig synes," sagde han, idet han pegede derpaa, "at jeg har seet Originalen til dette Portrait."

"Pardonnez moi, svarede Marquien høflig, "det er vel neppe muligt, da denne Dame er død for mere end hundrede Aar siden. Det var den

skjønne Hertuginde af Longueville, der under Ludvig den Fjortendes Mindreaarighed spilte en betydelig Rolle.

"Og indeholder hendes Skjæbne noget Mærkværdigt?"

Der kunde ikke let gives noget uheldigere Spørgsmaal. Den lille Marquis paatog sig strax en Mands Mine, der stod i Begreb med at fortælle en lang Historie.

Min Onkel havde nemlig paadraget sig den hele Beskrivelse af den Franske Borgerkrigs Historie, hvori den skjønne Hertuginde havde spilt en saa betydelig Rolle. Türenne, Coligny og Mazarin maatte stige frem af deres Grave for at pryde hans Fortælling, og selv Barricadernes Trætterier og Heltegjerningerne i Portene bleve ikke forbigaaede. Min Onkel begyndte at ønske sig tusinde Mile borte fra den lille Marquis med hans ubarmhjertige Hukommelse, da den lille Mands Erindringer pludselig toge en mere tiltrækkende Vending. Han fortalte nemlig Hertugen af Longuevilles Fangenskab tilligemed Prindsen af Conde og Conti i Slottet Vincennes, og om Hertugindens forgjæves Forsøg paa, at tilskynde de vakkre Normanner til deres Befrielse. Nu var han kommen til den Deel af Historien,

hvor Hertuginden blev indesluttet af de kongelige Tropper i Slottet Dieppe.

"Hertugindens Mod," sagde Marquien, "tiltog med hendes Ulykke. Det var beundringsværdigt, at see et saa svagt og skjønt Væsen, med saa megen Kjækhed at kjæmpe imod den ublide Skjæbne. Hun besluttede, at anvende Alt, for at befordre sin Flugt. Sandsynlig har De seet Slottet, hvori hun var indspærret? det er en forfalden Bygning, der ligger paa Spidsen af en Høi ovenfor den lille Stad Dieppe. I en mørk stormfuld Nat, sneeg hun sig hemmelig ud af Kastellets lille Port, hvilken Fjenden havde glemt at besætte. Den lille Port er endnu den Dag i Dag at see og vender ud til en smal Broe, der fører over en dyb Grøft, som gaaer imellem Slottet og Skraaningen til Høien. Hendes Opvarterinder, nogle faa Tjenere og nogle kjække Riddere, der vare blevne hendes Sag tro, fulgte hende. Hendes Hensigt var, at naae den omtrent to Mile fraliggende Havn, hvor hun hemmelig havde ladet komme et Skib, for i Nødsfald at kunde undflye paa det.

"Den lille Hob Flygtninger var nødsaget til at tilbagelægge Veien til Fods. Da de naaede Havnen, var Vinden hæftig og stormende, Flo-

den ugunstig, Skibet laae langt ude paa Reden, og der gaves intet andet Middel, for at komme om Bord, end at betjene sig af en Fiskerbaad, der som en Muslingskal blev kastet frem og tilbage imellem Brændingerne. Hertuginden bestemte sig til at bestaae dette Vovestykke. Søefolkene søgte at bringe hende fra hendes Forehavende, men den overhængende Fare ved Aabreden og hendes Aandsstorhed gjorde, at hun ikke ændsede deres Forestillinger. En Søemand maatte bære hende i sine Arme i Baaden. Vindens Magt og Bølgerne vare imidlertid saa stærke, at han vaklede, tabte Ligevægten og lod sin kostbare Byrde falde i Havet. Hertuginden havde nær druknet, men hendes egne Anstrængelser og Søefolkenes Bestræbelser gjorde, at hun lykkelig kom i Land igien. Saasnart hun var kommet lidt til sig selv, vedblev hun sin Paastand om at gjentage Forsøget. Imidlertid var Stormen bleven saa hæftig, at den trodsede enhver Bestræbelse. Længere Tøven maatte uundgaaelig trække Opdagelse og Fangenskab efter sig. Her var altsaa intet tilbage, end at haste. Hun satte sig med sine Ledsagere bag ved de kjække Riddere, der fulgte hende, og reed nu ind ad Landet, for at søge et midlertidigt Tilflugtssted.

"Medens Hertuginden," vedblev Marquien, idet han laae Pegefingeren paa min Onkels Bryst for at oplive hans aftagende Opmærksomhed, — "medens den arme Hertuginde saaledes vankede omkring i Stormen, naaede hun dette Slot. Hendes Ankomst foraarsagede nogen Uro, thi en Trop Hestes Trampen midt om Natten, og Gangen op til Slottet, var, i disse oprørte Tider og i en saa urolig Deel af Landet, tilstrækkeligt, til at opvække Bekymringer.

"En stor bredskuldret Jæger, bevæbnet indtil Tænderne, sprængte foran og meldte Besøgerinden. Nu vare alle Bekymringer hævede. Tjenestetyendet kom ud med Fakler, for at modtage hende, og aldrig belyste disse en mere af Veir og Reise medtagen Hob, end den, der nu travede ind paa Gaarden. Den stakkels Hertuginde og hendes Ledsagerinder, enhver bag ved deres Ridder, kom tilsyne med blege, sørgfulde Ansigter og smudsige Klæder: og de halvgjennemblødte, halv søvnige Pager og Tjenere syntes, overvældede af Søvn og Udmattelse hvert Øieblik at ville falde af deres Heste.

"Min Stammefader modtog Hertuginden med megen Hjertelighed. Hun blev ført ind i Slottets store Sal, og snart gnistrede og lued Ilden, for at opvarme hende og hendes

Følge, og ethvert Stegespeb og enhver Pande blev sat i Bevægelse, for at tilberede Vedergvægelse for de Reisende.

"Hun havde Ret til vort Gjæstevenskab," vedblev Marquien, idet han reiste sig lidt i Veiret, "thi hun var beslægtet med vor Familie. Jeg vil fortælle dem hvorledes det hængte sammen. Hendes Fader, Hendrik af Bourbon, Prinds af Condé —"

Tilbragte da Hertuginden Natten paa Slottet? — spurgte min Onkel overtvært, da Tanken om at geraade ind i en af Marquiens genealogiske Undersøgelser, forskrækkede ham.

"Aa, Hertuginden — hun fik netop det Værelse, som De forrige Nat havde i Besiddelse, og som paa den Tid var et Slags Stadsværelse. Hendes Ledsagere bleve tildeelte de Værelser, der gaae ud til den tilstødende Gang, og hendes Yndlingspage sov i det tilstødende Cabinet. Den store Jæger, der havde meldt hendes Ankomst, og som traadte istedet for en Slags Skildvagt eller Livvagt, gik op og ned i Gangen. Han var et fortladent alvorligt Menneske af et mægtigt Udseende, og naar Lyset i Lampen paa Gangen faldt paa hans skarpe Ansigtstræk og hans muskuløse Bygning, saa troede

man at see En for sig, der kunde ved sin Arms Kræfter allene forsvare hele Slottet.

"Det var en raa stormfuld Nat, omtrent paa denne Tid af Aaret — Apropos; da jeg netop tænker paa det, forrige Nat var Aarsdagen, da Hertuginden aflagde Besøg. Jeg kan ikke tabe Datoen af Minde, thi det var en Nat, som vort Huus ikke saa let kan glemme. Der gaves et besynderligt Sagn herover i vor Familie." Her standsede Marquien, og en Sky syntes at overskygge hans buskede Øienbryn." Der gaaer et Sagn — at der i den Nat — skal have tildraget sig, — et forunderligt, hemmelighedsfuldt, uforklarligt Tilfælde." — Her betænkte han sig paa engang og standsede.

"Havde det Hensyn paa hiin Dame?" spurgte min Onkel begjerligt.

"Midnat var forbi," begyndte Marquien atter, — "da hele Slottet —" her standsede han atter. Min Onkel gjorde en Bevægelse, som forraadte hans spændte Nysgjerrighed.

"Undskyld," sagde Marquien, i det der fløi en let Rødme over hans blege Ansigt. "Der gives nogle Omstændigheder, der staae i Forbindelse med min Families Historie, og som jeg ikke gjerne fortæller. Det var dengang en raa Tid, hvor der blev begaaet store Forbrydelser

blandt store Folk, thi De veed, at fornemt Blod, naar det engang ikke tager den rette Vei, ikke som Canaillens Blod, flyder roeligt hen — den stakkels Dame! — dog, jeg har nogen Familiestolthed, som — De undskylder mig — vi vil, om det behager Dem, heller tale om noget Andet."

Nu var min Onkels hele Nysgjerrighed opvakt. Den prægtige og pragtfulde Indledning havde forledet ham til, at vente noget Overordentligt, hvortil denne tjente til en Slags Indgang. Han havde aldeles intet Begreb om, at han skulde aldeles gaae Glip af den, ved et pludseligt Anstød af en taabelig Betænkelighed. Desuden holdt han det, som Reisende, der gjerne lod sig underrette, for sin Pligt, at erkyndige sig om Alting.

Imidlertid undveeg Marquien alle Spørgsmaale. "Nu," sagde min Onkel noget misfornøiet: "De maae tænke om det, hvad De vil — jeg har seet Damen forrige Nat."

Marquien traadte tilbage, og saae med Forundring paa ham.

"Hun har besøgt mig i mit Sovekammer.

Marquien tog med Trækken paa Skuldrene og med et Smiil sin Snuustobaksdaase i Haanden, og holdt det sandsynligviis for en saare

plump engelsk Spas, hvilken han, for Høflighedens Skyld, maatte finde meget behagelig. —

Min Onkel vedblev imidlertid meget alvorligt at fortælle den hele Tildragelse.

Marquien hørte paa ham med spændt Opmærksomhed, og holdt derved sin Snustobaksdaase uaabnet i Haanden. Da Historien var til Ende, slog han betænkelig paa Laaget af sin Daase, tog en lang, lydelig Priis Tobak.

"Bah!" sagde Marquien, og gik til den anden Ende af Galleriet. Her taug Fortælleren. Selskabet ventede en Tidlang paa, at han igjen vilde begynde Fortællingen, men han taug.

"Nu," sagde den spørgende Herre: "hvad sagde saa Deres Onkel?"

"Intet," svarede den Anden.

"Og hvad sagde da Marquien videre?"

"Intet."

"Og er det Alt?"

"Det er Alt," sagde Fortælleren, idet han skjænkede sig et Glas Viin.

"Jeg formoder," sagde den sindige gamle Herre med den naragtige Næse: "jeg formoder, at Aanden ikke har været nogen anden, end den gamle Husholderske, der gjorde en Rundar i Huset, for at see om Alting var i Orden.

"Bah!" sagde Fortælleren: "min Onkel var alt for meget vant til besynderlige Syn, til ei at skulle kunne skjælne imellem en Aand — og en Husholderske!"

Nu hørtes en Mumlen rundt omkring Bordet, deels af Spøg, og deels af Uvillie over den skuffede Forventning. Jeg kunde ikke andet end troe, at den gamle Herre endnu havde den anden Deel af Historien i Baghold, men — han drak sin Viin og sagde intet videre, og der laae et besynderligt Udtryk i hans forfaldne Ansigt, som lod mig blive i Tvivl, om det Hele var Spøg eller Alvor.

"Hm!" sagde den snedige Herre med den bevægelige Næse: "Historien om Deres Onkel minder mig om en lignende, som en af mine Tanter fra Moders Side, pleiede at fortælle hvorvel jeg ei veed om den vil udholde Sammenligningen, da der ikke let mødte den gode Dame saa besynderlige Ting. Men jeg vil dog fortælle den.

Min Tantes Eventyr.

Min Tante var en Kone af stærk Legemsbygning, stærk Aand og megen Sindsfasthed; hun var, hvad man kunde kalde, en saare man-

dig Kone. Min Onkel var en mager, svagelig lille Mand, saare mild og eftergivende, og min Tante ingenlunde voxen. Man saae, at han fra hans Bryllupsdag af begyndte efterhaanden at svinde hen. Hans Kones mægtige Aand var for mægtig for ham, den fortærede ham. Min Tante havde imidlertid al mulig Omsorg for ham; den halve Byes Læger maatte ordinere ham, hun lod ham bruge alle deres Recepter, og gav ham saamange Lægemidler, at et halvt Hospital kunde være kureret dermed. Alting var imidlertid forgjæves. Min Onkel blev stedse sygeligere, jo mere man gav ham ind og jo mere han pleiedes, indtil han til Slutningen formerede den lange Række af ægteskabelige Offre, der omkomme af bare Kjærlighed.

"Og hans Aand viste sig for hende?" spurgte den nysgjærrige Herre, der havde udspurgt den forrige Fortæller.

"Det vil De strax faae at høre," svarede Fortælleren. "Min Tante tog sig hendes gode stakkels Mands Død meget nær. Maaskee følte hun nogen Samvittighedsnag, over at have givet ham saa megen Medicin og pleiet ham saalænge, indtil han døde deraf. Nok, hun gjorde Alt hvad en Enke kan gjøre, for at ære hans Minde. Hun sparede ingen Omkostninger, saa

vel med Hensyn til Beskaffenheden, som Mængden af hendes Sørgeklæder; hun bar hans Miniaturportrait, saa stort som en lille Soelskive, og hans Billede i Legems Størrelse hang i hendes Sovekammer. Enhver hævede hendes Adfærd til Skyerne, og man var enig i, at en Kone, der saaledes hædrede hendes første Gemahls Minde, fortjente, snart at faae den Anden."

"Kort derefter bestemte hun sig til, at forlægge sin Bopæl til et gammelt Landsted i Derbyshire, som i lang Tid havde staaet under en Huushovmesters og en Huusholderskes Opsigt. Hun tog den største Deel af hendes Tjenestetyende med sig, da hun havde bestemt sig til, at gjøre det Sted til hendes Hovedopholdssted. Huset laae i en ensom vild Deel af Landet, imellem Derbyshires graae Høie og havde Udsigt til en henrettet Morder, der hang i Lænker paa en øde Bakke.

Tjenestetyendet fra Staden vare ud af dem selv af Forskrækkelse, ved Tanken om, at maatte boe paa et saa frygteligt, hedenskt Sted, især da de om Aftenen kom sammen i Folkestuen, hvor der blev fortalt de Spøgelsehistorier, som Enhver om Dagen havde hørt. De frygtede for, at gaae ene igjennem de mørke, fortudseende Værelser. Kammerjomfruen, som var nærve-

svag, erklærede, at hun aldrig kunde sove ene, i en saa græsselig spøgende gammel Bygning, og Tjeneren, et godhjertet ungt Menneske, gjorde Alt Sit, for at opmuntre hende.

Min Tante selv syntes at være overrasket af Husets ensomme Udseende. Inden hun gik til Sengs, undersøgte hun følgelig alle Døre, og Vinduer, om de ogsaa vare godt tillaasede, indelukkede Sølvtøiet med egne Hænder, og bar Nøglerne, saavel som et lille Skriin med Penge og Juveeler, i sit eget Værelse; thi hun var en paapassende Kone, og holdt af, selv at see efter alle Ting. Efter at have lagt Nøglerne under sin Hovedpude og ladet sin Kammerjomfrue gaae bort, satte hun sig endnu til sit Toilette og ordnede sit Haar; thi da hun, uagtet hendes Grædmelse over min Onkel, endnu var en smuk Enke, saa var hun noget egen i sit Udvortes. Saaledes sad hun nogen Tid og betragtede sig i Speilet, først fra den ene, saa fra den anden Side, som Qvinderne pleie at gjøre, naar de ville see, om de tage sig godt ud: thi en ferm Squire af Nabolauget, som havde gjort Kuur til hende, da hun endnu var Pige, havde i Dag gjort hende sin Opvartning, for at byde hende velkommen paa Landet.

Pludselig troede hun, at høre noget bevæge

sig bag hende. Hun saae sig hurtig om, men saae intet. Intet var at see, uden hendes kjære salig Mands Billede i Legems Størrelse, der hang paa Væggen.

Hun ydede hans Minde et dybt Suk, som hun altid pleiede at gjøre, naar hun i Selskab talte om ham, og vedblev saa at ordne sit Nattøi og tænke paa Squiren. Hendes Suk blev besvaret ved et andet, eller ved et dybt Aandedræt. Hun saae sig atter om, og ingen var at see. Hun meente at det var Vinden, der peb igjennem Musehullerne i det gamle Huus, og vedblev magelig at svøbe sit Haar i Papliotter, da hun paa engang troede at see et af Portraitets Øine bevæge sig.

"Medens hun vendte det Ryggen?" spurgte Manden med det forfaldne Hoved. "Godt!"

Ja, min Herre! svarede Ordføreren tørt; vist nok var hendes Ryg vendt mod Portraitet, men hun saae det i Speilet. Som jeg altsaa sagde, hun bemærkede, at Portraitets Øie bevægede sig. Et saa besynderligt Syn maatte, som De nok kan tænke, ikke forskrække hende lidet. Men for dog at overbevise sig, om hun havde seet rigtigt, laae hun en Haand paa Panden, som om hun vilde gnide den, saae igjennem Fingrene, og bevægede derved Lyset

med den anden Haand. Skinnet af Vorlyset faldt paa Diet og hun speilede sig deri. Vist nok bevægede det sig. Ja, hvad der var mere endnu, det syntes at vinke til hende, ligesom hendes Ægtemand i levende Live pleiede at gjøre. For et Øieblik overfoer hende en Gysen, thi hun var ene og følte sig i en frygtelig Stilling.

Imidlertid var denne Gysen kun en Overgang. Min Tante, der næsten var ligesaa modig, som Deres Onkel, min Herre (her vendte han sig til den gamle Herre, der havde fortalt Historien), blev strax igjen rolig og betænksom. Hun blev ved at bringe sine Klæder i Orden. Hun brummede saagar en Vise uden at synge en eneste falsk Node. Hun kastede tilfældig et Toiletskriin om, tog et Lys og samlede det, som faldt ud, Stykke for Stykke op; forfulgte en Naalepude, der rullede ind under Sengen, aabnede saa Døren, saae et Øieblik ud paa Gangen, som var hun i Tvivl om hun skulde gaae, og gik derpaa rolig ud.

Hun ilede ned ad Trapperne, befalede Tjenerne, at bevæbne sig med det, som først faldt dem i Hænderne, stillede sig i Spidsen for dem og vendte næsten paa Øieblikket tilbage igjen.

Hendes ihast opbrudte Hær frembød en frygtelig Magt. Huushofmesteren havde en for-

rustet Bøsse, Kudsken en lang Pidsk, Tjeneren et Par Cavalleriepistoler, Kokken en mægtig Hakkekniv og Kjældermesteren en Flaske i hver Haand. Min Tante med en gloende Ildtang, dannede Fortroppen, og var efter min Mening den frygteligste af Alle. Kammerjomfruen, som frygtede for at blive ene i Borgerstuen, dannede Bagtroppen, lugtede til en sønderbrudt Flaske med flygtigt Salt, og yttrede den største Frygt for Spøgelser.

"Spøgelser!" sagde min Tante modig. "Jeg skal nok svie Skjægget paa dem."

Man traadte ind i Værelset. Alting var stille og roligt, ligesom i det Øieblik da hun havde forladt det. Man nærmede sig min Onkels Billede.

"Tager Portraitet ned!" raabte min Tante. Et dybt Suk, og en Tone ligesom Skjæren med Tænderne, lod sig høre fra Billedet. Tjenerne fore tilbage; Kammerpigen udstødte et svagt Skrig og holdt sig fast ved Tjeneren.

"Paa Øieblikket!" tilføiede min Tante og stampede med Foden.

Man tog Maleriet ned, og bag ved i en Nitsche, i hvilken fordum et Uhr havde staaet, traf man en bredskuldret, sortskjægget Karl med

en Alenlang Kniv frem, men der ryſtede ſom et Espeløv.

"Nu, og hvem var det, dog vel ingen Aand?" ſagde den ſpørgeſyge Herre.

En Tyv, der havde ſpeculeret paa den rige Enkes Formue, eller rettere en maroderende Tarquinius, der havde sneget ſig ind i hendes Værelſe, for at voldtage hendes Pengepung og plyndre hendes Chatol, naar alle ſov i Huſet. Det var reent ud ſagt, vedblev han, en Landſtryger, en liderlig Lediggjænger fra Nabolauget, der engang havde tjent i Huſet, og hvem man havde brugt til at hjelpe, da man ſatte det iſtand til Eierindens Modtagelſe. Han bekjendte, at han havde valgt dette Skjul til ſin ſkjændige Plan, og brugt Portraitets Øine ſom et Jagttagelſespunkt.

"Og hvad gjorde man ved ham? blev han hængt?" begyndte Spørgeren atter.

Hængt! Hvorledes havde det været muligt? raabte en Advokat med buſkede Øienbryn og en Falkenæſe. Det var jo ingen til Dødsſtraf qvaliſiceret Forbrydelſe. Han havde ikke begaaet Røverie, ikke overfaldet Nogen eller gjort Indbrud.

Min Tante, sagde Ordføreren, var en bestemt Kone, der selv pleiede at haandhæve Loven. Saaledes havde hun ogsaa sine egne Anskuelser om Reenlighed. Hun befalede, at Karlen skulde slæbes hen til Hestenes Vandsted, for at vaskes reen for al Misgjærning og at man siden skulde tørre ham godt med et Haandklæde af Egetræe.

"Og hvad blev der siden af ham?" sagde den spørgesyge Herre.

Det kan jeg virkelig ikke sige nøie. Jeg troer, han blev sendt paa en Dannelsesreise til Botany-Bay.

"Og Deres Tante," sagde den spørgelystne Herre, "hun lod vist efter den Tid sin Kammerfrue sove i sit Værelse."

Nei, min Herre, hun handlede klogere; hun gav kort derpaa den flinke Squire sin Haand, thi hun pleiede at sige, at det dog var en ubehagelig Sag for en Kone, at sove ene paa Landet.

"Deri havde hun Ret," bemærkede Spørgeren, i det han meget viselig nikkede med Hovedet: "det gjør mig kun ondt, at den Karl ikke blev hængt."

Alle vare enige deri, at den sidste Fortæller havde meest tilfredsstillende endt sin Historie,

hvorhos imidlertid en tilstedeværende Godseier bemærkede, at det var Skade, at Onklen og Tanten, som spillede Hovedpersonerne i begge Historierne, ikke bleve gifte sammen; det vilde vist have blevet et smukt Par.

"Men med alt dette," sagde den Spørgesyge: "er der dog i den sidste Historie ikke forekommet nogen Aand."

O! naar det er dem om Aander at gjøre, Kjære, raabte den irske Dragonkapitain: — naar det er dem om Aander at gjøre, saa skal De faae et heelt Regiment. Og da disse Herrer her have fortalt os deres Onkels og Tantes Begivenheder, saa skal jeg ogsaa opvarte Dem med et Kapitel af min egen Familiehistorie.

Den kjække Dragon.

eller

min Bedstefaders Eventyr.

Min Bedstefader var en kjæk Dragon thi De maae vide, at det er et Haandværk, som allerede for længe siden har hørt hjemme i Familien. Alle mine Forfædre vare Dragoner, og døde, mig undtagen, paa Ærens Mark, og jeg

haaber, at mine Efterkommere vil sige det samme om mig; imidlertid vil jeg ikke prale dermed. — Nok; min Bedstefader var, som jeg nys sagde, en modig Dragon, der havde tjent i Nederlandene. Han henhørte til den samme Hær, der efter Onkel Tobias's Udsagn, bandede saa frygteligt i Flandern. Han selv kunde bande ganske ordentlig, og var desuden den selvsamme Mand, der indførte den Lære, som Korporal Trim omtaler, nemlig om Grundheden og Grundfugtigheden, eller med andre Ord, hvorledes man ved Brændeviin kunde vogte sig for Vanddunsterne fra Gravene. Det være nu som det vil; saa henhører det ikke til min Historie. Jeg siger det ogsaa kun, for at bevise Dem, at min Bedstefader ikke var den Mand, man saa let kunde føre bag Lyset. Han havde prøvet noget, eller, efter hans eget Udtryk, lært Fanden at kjende — og det vil sige noget.

Nu, mine Herrer; min Bedstefader var paa Hjemreisen til England, hvortil han tænkte at indskibe sig i Ostende — Gid alle Ulykker maae komme over dette Sted; thi der var det, at jeg tre lange Dage blev holdt tilbage af Storm og Modvind, og ikke havde en eneste lystig Kamerat eller noget nysseligt Ansigt, der kunde have opmuntret mig. Naa, som jeg siger, min Bed-

stefader var paa Veien til England eller rettere til Ostende — ligemeget, det kommer ud paa eet. Saa reed han da en Aften, ved Nattens Udbrud, ganske lystig til Brygge. Sandsynligviis kjender de Alle Brygge mine Herrer, en naragtig, gammeldags, flamsk Stad, der, som man paastaaer, engang har været en stor Handelsplads, hvor der blev tjent mange Penge, da Mynheers endnu vare i deres Glands, men nu til Dags næsten er lige saa stor og tom, som en Irlænders Lomme. Det var den aarlige Markedstid. Hele Brygge var fuld af Folk; Kanalerne vrimlede af hollandske Baade, og Gaderne af hollandske Kjøbmænd, og man kunde neppe røre sig for Gods, Vare og Baller, Bønder med vide Buxer og Fruentimmer med et halvt Dusin Skjørter paa.

Min Bedstefader reed lystigt derhen paa sin ligefremme skjødesløse Maneer, thi han var et sorgløst Menneske, der lod enhver Dag have sin egen Plage — saae omkring paa den brogede Mængde og de gamle Huse med Gavler ud til Gaden og Storkereder paa Skorstenene, nikkede til de Juffruws, der lode sig see i Vinduerne, og spøgede til høire og venstre med Fruentimmerne paa Gaden, som alle loe af det og toge Tingen meget godt op, thi endskjønt han

ikke forstod et Ord af Sproget, havde han dog altid en vis Maade at gjøre sig forstaaelig paa for Fruentimmer.

Da det, som sagt, var Markedstid, saa var hele Byen fuld, enhver Gjæstgivergaard og Kroe opfyldt, og min Bedstefader drog forgjæves fra et Sted til et andet, for at faae Herberg. Omsider reed han til en gammel skrøbelig Gjæstgivergaard, som syntes hvert Øieblik at ville falde sammen, og hvorfra alle Rotterne vilde have lobet deres Vei, hvis de blot havde kunnet finde Plads i et andet Huus. Det var netop saadan besynderlig Bygning, som man seer dem paa hollandske Billeder, med et høit Tag, der rager op i Skyerne, og saa mange Tagvinduer over hverandre som Mahomeds syv Himle. At den ikke allerede var falden sammen, var Storkereden paa Skorstenen Skyld i, som altid bringer Husene i Nederlandene Lykke, og netop i det Øieblik min Bedstefader kom dertil, stode tvende saadanne langbenede velsignelsesbringende Fugle, som Aander, oven paa Skorstenen. De have sandelig ogsaa hidtil holdt Huset vedlige, thi de kan endnu see det, naar De reiser igjennem Brygge, hvorledes det staaer der; kun er der paa nærværende Tid et Bryggerie, hvori der brygges stærkt flandersk Øl, — i det mindste var det

saaledes, da jeg efter Waterlooslaget kom ad den Vei.

Min Bedstefader kikkede meget nysgjerrig paa Huset da han kom dertil. Det vilde maaskee have været ham mindre paafaldende, havde han ikke over Døren læst de Ord med store Bogstaver:

Hier verkoopt men goeden drank.

Min Bedstefader havde lært saameget af Sproget, at han vidste, at dette Skildt lovede noget godt at drikke. "Det er det vigtigste Huus for mig," sagde han, og holdt for Døren.

Det pludselige Syn af en smuk Dragon, var en sjælden Begivenhed for en gammel Gjæstgivergaard, der ellers kun var besøgt af Handlens fredelige Sønner. En riig Borger fra Antverpen, en stor feed Mand med en bred flandersk Hat, og som var Hovedpersonen og Husets store Beskytter, sad ved den ene Ende af Døren med sin rene, lange Pibe; en feed, lille Geneverbrændeviinsbrænder fra Schidam sad røgende ved den anden Side, og den tyknæsede Vært stod i Døren, den pene Værtinde, med det foldede Hovedtøi ved Siden af ham, og Værtindens Datter, en stor flandersk Pige,

med store Guld-Ørenringe, stod ved et Sidevindue.

"Hm!" sagde den rige Borger fra Antverben, med et skelende Blik hen paa den Fremmede.

"Der duyvel!" sagde den fede Brændeviinsbrænder fra Schiedam.

Værten saae med en Gjæstgivers skarpe Øie, at den nye Gjæst aldeles ikke vilde behage de gamle, og, sandt at sige, behagede min Bedstefaders skjælmske Øine ham selv ikke synderlig. Han rystede paa Hovedet. "Ikke et Tagkammer i Huset er ubesat."

"Ikke et Tagkammer!" sagde Værtinden.

"Ikke et Tagkammer!" sagde Datteren.

Borgeren fra Antverpen og den lille Brændeviinsbrænder fra Schiedam, vedbleve mørke at ryge deres Piber, og skelede under deres brede Hatte hen til Fjenden, men sagde intet.

Min Bedstefader var ikke den Mand, der saa let lod sig skræmme. Han kastede Tøilen paa Hesten, satte Hatten paa Snur, og med den ene Arm i Siden sagde han: "Jeg vil paa min Sjæl sove i Nat her i Huset!" og dermed slog han sig for destomere Eftertryks Skyld paa Laaret, saa at det trængte Værtinden lige ind til Benene.

Som sagt, saa gjort — han sprang af Hesten, og gik imellem de stirrende Mynheers lige ind i Gjæsteværelset. — Maaskee har De allerede engang været i en flandersk Krostue — det var saa smukt et Værelse, som man kunde seez havde et Muursteens Gulv, en stor Kamin med den hele bibelske Historie paa Kakkelovnspladen, og oven paa den prunkede et heelt Regiment sønderslagne Theepotter og Leerkruse, ikke at forglemme et halvt Dusin Delferfade, der hang i Stedet for Billeder paa Væggen; den lille Skjænk i Krogen med den muntre Kjælderpige bag ved, med en rød Kattuns Kappe og gule Ørenslanger.

Min Bedstefader smækkede med Fingrene over Hovedet, medens han saae sig omkring i Værelset. — "Det er min Troe just et Huus, som jeg har ønsket mig," sagde han.

Besætningen syntes endnu at ville gjøre nogen Modstand, men min Fader var en gammel Soldat, og dertil en Irlænder, der ikke saa let lod sig slaae tilbage, især naar han allerede var trængt ind i Fæstningen. Han foresnakkede Værten noget, kyste hans Kone, kildede hans Datter og greb Kjælderpigen om Hagen; og Alle vare deri enige, at det dog var Jammerskade og dertil stor Synd, at kaste en saa brav

Dragon paa Gaden. Saaledes holdt de da Raad d. v. s. min Bedstefader og Værtinden, og man blev omsider enig om, at give ham et gammelt Værelse, der paa nogen Tid havde været tillaaset.

"Man siger, det spøger deri," hvidskede Værtens Datter; "men I er en kjæk Dragon, og frygter vist ikke for Spøgelser."

"Ikke det mindste!" svarede min Bedstefader, i det han kneb hende i den tykke Kind. Men skulde jeg dog blive plaget af Spøgelser, saa har jeg ogsaa været ved det røde Hav, og veed en meget god Maade at bortmane dem paa, mit Barn.

Ved disse Ord hvidskede han Pigen noget i Øret, hvoraf hun lo, og gav ham for Spøg et Øresigen. Kort, Ingen vidste bedre at komme ud af det med Fruentimmer, end min Bedstefader.

Det varede ikke længe, saa tog han, som han pleiede at gjøre overalt, Huset i fuldkommen Besiddelse, og rumsterede overalt omkring: snart i Stalden, for at see til sin Hest, snart i Kjøkkenet, for at see efter Aftensmaden. Han havde noget at bestille med enhver, eller noget at sige ham: han røg Tobak med Hollænderne, drak med Tydskerne, slog Verten paa Skuldren,

og gjorde Løier med hans Datter og Kjælderpigen, og siden Alley Crokers Tid havde man ikke seet et saa durkdrevent Menneske. Værten betragtede ham med Forbauselse; Værtens Datter lod Hovedet synke og gnikkede saasnart han nærmede sig, og naar han saa gik ned ad Gangen med Kaarden, der slæbede efter ham, saa saae Pigerne efter ham, og hvidskede til hverandre: "hvad det er for et net Menneske!"

Ved Aftensmaaltidet indtog min Bedstefader den øverste Plads, som om han var hjemme her; gav enhver paa sin Tallerken, uden at glemme sig selv, talede med enhver, enten han forstod hans Sprog eller ei, og vidste saagar at indsmigre sig hos den rige Borger fra Antverpen, som man endnu aldrig i sit Liv havde seet fortrolig imod Nogen. Kort, han vendte op og ned paa hele Værtskabet, og gav det et saadant Sving, at selve Huset begyndte at rokke. Han sad længere til Bords, end alle de andre, paa den lille Schiedamer Brændeviinsbrænder nær, der pleiede at sidde længe fordybet i sig selv, indtil han brød løs; men saa var han ogsaa den skinbarlige Satan. Han fattede en hæftig Tilbøielighed til min Bedstefader, og saaledes sadde de da og drak og smøgede, fortalte hinanden Historier, sang hollandske og irlandske Viser,

uden at den Ene forstod noget af det den anden sang, indtil den lille Hollænder gik under i sit eget Enebærbrændeviin og maatte bringes tilsengs, hvor han bestandig hikkede og sang Omqvædet af en gemeen hollandsk Kjærlighedssang.

Omsider blev min Bedstefader anviist sin Bolig og ført op ad en stor Trappe, der var sammentømret af Træe, derpaa igjennem lange uoverseelige Gange, der vare behængte med sværtede Billeder af Fisk, Frugt og Vildt og landlige Forlystelser, af store Kjøkkener og prægtige Borgemestere, saaledes som man pleier at see dem i de gammeldags flanderske Gjæstgivergaarde, — indtil han omsider naaede sit Værelse. Det var en gammeldags Stue, opfyldt med alle mulige gamle Sager. Den havde ganske Udseende af et Hospital for invalide og udtjente Møbler, hvorhen alle Syge og Uduelige til Tjenesten bleve bragte, for enten at pleies paa Livstid, eller forglemmes. Man kunde ogsaa anseе det for en almindelig Samlingsplads for gamle Møbler, hvor enhver Slags og ethvert Land har sine Representanter. Her gaves ikke to Stole, der lignede hverandre. Man saae her høie og lave Rygstød-, Læder-Sæder og virkede Sæder, sønderslagne Marmorborde med kunstig udsirede

Been, der holdte Kugler i Klørne, som om de vilde spille Kegler.

Min Bedstefader gjorde en Compliment, da han traadte ind for denne Forsamling, afklædte sig, og satte da Lyset i Kaminen, hvorhos han bad Ildtangen om Forladelse, der i Hjørnet af Kaminen syntes at gjøre Ildskuffen Kuur og hvidskede den al Slags forliebt Snakkerie i Øret.

De øvrige Gjæster laae nu allerede i en dyb Søvn, thi Mynheers ere vældige Sovere. Pigerne krøbe, en efter anden, gabende op til deres Tagkammer, og der var vist intet Øvindehoved denne Nat i Gjæstgivergaarden, der jo drømte om den kjække Dragon.

Min Bedstefader begav sig ligeledes til Sengs, og trak den store Dunsæk, hvorunder man i Nederlandene pleie at qvæle Folk, over sig; og saaledes laae han da, hensmæltende imellem to Fjederdyner, ligesom en Sardelle imellem et Stykke Smørrebrød. Han var en fyrrig Mand, og dette Svedebad bragte ham næsten ud af sig selv. Det varede ikke længe, saa troede han, at en heel Legion Smaadjævle ruskede ham, og Blodet i alle hans Aarer var i Feberhede.

Imidlertid laae han stille, til Alting var bleven roligt i Huset, og man intet andet hørte, end Mynheers Snorken fra de forskjellige Væ-

relser, der, ligesom Frøerne i Moserne svarede hinanden i alle mulige Toner og Cadenser. Jo roligere det blev i Huset, desto uroligere blev min Bedstefader. Han blev stedse varmere, indtil det til Slutning blev ham for varmt i Sengen, til at han længere kunde holde det ud at blive der.

"Maaskee havde Pigen varmet den for stærkt?" sagde den spørgesyge Herre, nysgjerrig.

Jeg troer netop det Modsatte, svarede Irlænderen. — Dog, det være nu som det være vil, det blev for varmt for min Bedstefader.

"I Sandhed, det udholder jeg ikke længere," sagde han. Og dermed sprang han ud af Sengen, og begyndte at vandre omkring i Huset.

"Og hvorfor det?" sagde Spørgeren.

Jh, for at afkjøle sig — eller maaskee, for at opsøge sig en behageligere Seng — eller maaskee — nu, det kommer ikke an paa, hvorefter han gik — han har i det mindste aldrig sagt det — og det er ikke til nogen Nytte, at vi spilde Tiden med Formodninger.

Nu, min Bedstefader havde en Tidlang været borte fra sit Værelse, kom, fuldkommen afkjølet, tilbage, og havde netop naaet Døren, da han bemærkede en besynderlig Støi derinde. Han

blev staaende og lyttede. Det var, som om En til Trods for Asthmaen, brummede en Vise. Det faldt ham ind, at man havde sagt, det spøgede i Værelset; men da han ikke troede paa Spøgelser, aabnede han Døren sagte og saae ind i Værelset.

Her blev der drevet et Væsen, som vilde have sat den hellige Antonius i Forbauselse. Ved Skinnet af Ilden saae han en bleg spidsnæset Karl, i en flonels Kjole og en høi, hvid Nathue med en Sløife paa, der sad ved Ilden, med en Blæsebælg, istedet for en Sækkepibe under Armene, af hvilken han frempræssede de asthmatiske Toner, der havde foruroliget min Onkel saa meget. Medens han saaledes spillede, skjar han tusinde besynderlige Ansigter, nikkede med Hovedet, og vrikkede med Nathuen.

Dette forekom min Bedstefader meget sælsomt og dristigt, og han var i Begreb med, at spørge, hvorledes han kunde komme til at spille sit Blæseinstrument i et fremmet Værelse, da et nyt Syn satte ham i Forundring. Paa den modsatte Side af Værelset bevægede sig pludselig en høi skjævbenet Stoel med Læder Overtræk, og overalt meget eventyrlig beslaget med Messing Søm, udstrakte først en Klofod, saa en krum Arm, bevægede saa et Been, og gleed nu meget

ziirlig hen til en med falmet Brokade overtruk-ken Læneſtol, der havde et Hul i Sædet, og op-fordrede den til en Spøgelſemenuet.

Muſikanten ſpillede nu immer ſtærkere, og dreiede Hovedet og Nathuen, ſom om han var bleven gal. Efterhaanden ſyntes Dandſeſygen ogſaa at have angrebet de øvrige Møbler. De gammeldags lange Læneſtole ſtillede dem parviis, og opførte en Contradands; en trebenet Stoel dandſede en Matrosdands, uagtet det overkom-plette Been var den meget i Veien, og den for-liebt Ildtang tog Skuffen om Livet, og dreiede den omkring i en raſk Valts. Kort, ſamtlige Møbler kom i Bevægelſe: Balance, Kors, Rundt til høire og venſtre, bleve gjorte, ſom om de vare beſatte: Alting dandſede, undtagen et ſtort Klædeſkab, der, ligeſom en gammel Dame, blev ſtaaende i Hjørnet og gjorde Knix efter Muſik-ken, fordi det var for tungt til Dands, eller maaſkee ogſaa fordi ingen engagerede det.

Det Sidſte anſaae min Bedſtefader for det ſandſynligſte, og da han, ſom en ſand Irlæn-der, var en Tilbeder af det ſmukke Kjøn, og al-tid var oplagt til Spøg, ſaa ſpanrg han i Væ-relſet, raabte til Muſikanten at ſpille op Paddy O'Rafferty, løb løs paa Skabet, tog det ved Hæng-ſlerne, for at føre det til Dands, men husch

var den hele Lystighed til Ende. Stole, Borde, Tang og Skuffe stode i et Øieblik saa rolige paa deres Plads, som om der intet var forefalden, og Musikanten foer op i Skorstenen, og lod i denne Skynding Blæsebælgen i Stikken. Men min Bedstefader befandt sig paa engang midt i Stuen paa Gulvet, Skabet paa vid Gab for sig, og begge Hængslerne sønderbrudte i hans Hænder.

"Det var til Slutningen vel blot en Drøm!" sagde den videlystne Herre.

Fanden heller! svarede Irlænderen. Aldrig gaves der noget mere Virkeligt. I Sandhed, jeg gad have seet den, der havde sagt min Bedstefader, at det havde været en Drøm!

Da nu Skabet var temmelig svært, og min Bedstefader ei mindre, især paa Rygsiden, saa kan man let tænke, at naar to saadanne Masser faldt til Jorden, det da maatte foraarsage nogen Støi. Virkelig rystede hele Huset, som om det havde sporet et Jordskjælv. Den hele Besætning kom i Oprør. Værten, som sov nedenunder, kom iilsom tilløbende med et Lys, for at erkyndige sig om Aarsagen til Støien; men uagtet hans Hast, kom hans Datter dog tidligere paa Allarmens Skueplads, end han. Efter Værten

fulgte Værtinden, efter denne den muntre Kjælderpige, og efter hende igjen de knipske Stuepiger, der alle, saa godt de kunde, holdt de Klæningsstykker sammen, der først faldt dem i Hænderne, men alle havde de den største Hast, for at see, hvad der da egentlig foregik i den kjække Dragons Værelse.

Min Bedstefader fortalte det underfulde Optrin, til hvilket han havde været Vidne, og det liggende Skabs afbrækkede Hængsler tjente til Sandhedens Bekræftelse. Imod et saadant Beviis var intet at indvende, især naar man havde at bestille med et Menneske af min Bedstefaders Slags, der nok syntes at være istand til, at bekræfte ethvert af sine Ord med Sablen eller med Shittelahen. *) Værtinden kløede — dog nei, hun kløede sig ikke i Hovedet, men gjorde et mørkt Ansigt, og syntes ikke saa ganske tilfreds med Forklaringen. Imidlertid bekræftede Datteren den og sagde, at hun erindrede sig, at den Sidste, der beboede dette Værelse, havde været en berygtet Gjøgler, der døde af St. Veits-Dandsen, og formodentlig havde smittet alle Møblerne.

---

*) Shittelaen er en Knippel af Egetræ.

Dette opklarede hele Sagen, især da Stupigerne forsikrede, at de i dette Værelse havde seet forefalde fælsomme Ting, og da de samtlige forsikrede "ved deres Ære," saa kunde det vel ikke længere være nogen Tvivl underkastet.

"Og lagde Deres Bedstefader sig igjen til Sengs i samme Værelse?" sagde den evige Spørger.

Det kan jeg virkelig ikke sige Dem. Hvor han tilbragte den øvrige Deel af Natten, er en Hemmelighed, som han aldrig har givet Forklaring over. Tillige var han, endskjønt en i Tjenesten erfaren Mand, kun saare maadelig bevandret i Geografien, og forvildede sig vel stundom, naar han om Natten gik omkring i Gjæstgivergaardene, paa en Maade, der ikke vilde have sat ham i en ringe Forlegenhed, dersom han om Morgenen skulde have givet Forklaring derover.

"Var han da en Nattevandrer?" sagde den snue Herre.

Ikke, det jeg veed.

Efter denne lange irske Roman, opstod en lille Pause, hvorpaa Manden med det forfaldne Hoved bemærkede, at de Historier, der hidtil vare blevne fortalte, havde samtlige en komisk

Retning. "Imidlertid erindrer jeg," sagde han, "et Eventyr, hvilket jeg under mit Ophold i Paris har hørt fortælle, for hvis Sandhed jeg kan indestaae, og som er af en meget alvorlig og besynderlig Slags.

Den tydske Students Eventyr.

I den franske Revolutions urolige Tider, kom en tydsk Student, i en stormfuld Aften, meget sildig, igjennem den gamle Deel af Paris, tilbage til sin Bolig. Lynilden lysnede, Tordenslagene skraldede igjennem de høie snevre Gader, — dog, jeg maa først fortælle Dem noget om den unge Tydsker selv.

Gottfried Wolfgang var en ung Mand af god Familie. Han havde studeert nogen Tid i Göttingen, men var, da han overhovedet havde et sværmerisk og begeistret Sind, geraadet dybt ind i de besynderlige og grublende Lærdomme, som saa ofte forvirre Hovedet paa de tydske Studenter. Hans ensomme Levnet, hans utrættelige Flid og hans Studiums eiendommelige Beskaffenhed, havde frembragt en stor Virkning saavel paa hans Aand, som paa hans Legeme. Han havde indladt sig i fantastiske Grublerier

over aandelige Væsener, indtil han, ligesom Schvedenborg, havde dannet sig en egen oversandselig Verden omkring sig. Saaledes havde han ogsaa sat sig i Hovedet, jeg veed ikke hvorfor, at en ond Tilskikkelse raadede over ham, en ond Dæmon eller Aand, der tragtede efter at besnære ham og lede ham til Fordærvelse. Denne Tanke, der virkede paa hans melankolske Sindsstemning, havde den sørgeligste Indflydelse paa ham. Han tæredes hen, og blev dybsindig. Hans Venner opdagede snart den Aandssyge der plagede ham, og bleve enige i, at det bedste Helbredelsesmiddel vilde være en Forandring af Opholdssted, og saaledes blev han da sendt til Paris, for i denne Stads Glands og Munterhed at ende sine Studier.

Wolfgang kom netop ved Revolutionens Udbrud til Paris. Folkets Aandsforvirring angreb i Begyndelsen ogsaa hans opflammede Sind, og Dagens politiske og philosophiske Theorier tiltrak ham ikke lidet: de Blodoptrin, der fulgte disse, oprørte imidlertid hans Følelser, gjorde ham det menneskelige Selskab og Verden mere modbydelig, og dannede ham endnu mere til en Eremit. Han indesluttede sig i et ensomt Værelse i Pays latin, Studenternes Qvarteer. Her forfulgte han i en mørk Gade ikke langt fra

Sarbonnes Munkemure sine Yndlingsgrublerier. Stundom tilbragte han flere Timer efter hinanden i Parises Bibliotheker, disse forældede Forfatteres Catakomber, og rodede blandt de overstøvede gamle Værker efter Næring for hans unaturlige Videlyst. Han var paa en Maade en lærd Slughals, der nærede sig i den hensmuldrede Literaturs Beenhuus.

Wolfgang var, uagtet ingetogen og ensom, alligevel af fyrrig Sindsstemning, men som en Tidlang alene virkede paa hans Indbildningskraft. Han var frygtsom og kjendte Verden for lidet til, at nærme sig de Skjønne; men han var en lidenskabelig Beundrer af qvindelig Skjønhed, tabte sig saare ofte i sit eensomme Værelse i Drømmerier over Skikkelser og Ansigter, han havde seet, og da udsmykkede hans Indbildningskraft sig Yndigheds Billeder, der langt oversteeg al Virkelighed.

Medens hans Aand befandt sig i denne oprørte Tilstand, havde han en Drøm, der frembragte en overordentlig Virkning paa ham. Han drømte, at han saae et qvindeligt Ansigt, af overordentlig Skjønhed, og dette Billedes Indtryk var saa stærkt, at han stedse atter drømte derom. Det levede om Dagen i hans Tanker, opfyldte ham om Natten i Søvne, og han forelskede

sig omsider paa det lidenskabeligste i dette Drømmebillede. Dette varede saalænge, indtil det blev en af de faste Tanker, der forurolige melankolske Folks Sind og som man stundom falskeligen anseer for Forrykthed.

Saaledes var det, paa den nævnte Tid, beskaffen med Gottfried Wolfgang og hans Tilstand. Han vendte, paa en stormfuld Aften, sildig, igjennem nogle af Marais gamle og mørke Gader, den gamle Deel af Paris, tilbage til sit Hjem.

Lydelige Tordenslag gjenlød igjennem de snævre Gaders høie Huse. Saaledes kom han til Place de Gréve, den Plads, hvor de offentlige Henrettelser fuldbyrdes. Lynilden trak omkring det gamle Raadhus's Tagspidser, og oplyste efterhaanden flygtig den frie Plads. Da Wolfgang gik tværs over Pladsen, gjøs han tilbage, ved at befinde sig tæt ved Guillotinen. Skrækkens Rige havde dengang naaet sin største Høide. Dødens frygtelige Værktøi stod altid beredt, og Skafottet var bestandig overstrømmet med de Dydiges og Ædles Blod. Endnu samme Dag havde det været ivrig virksomt ved Blodarbeidet, og stod nu her i sin hele Græsselighed, midt i en taus og rolig Stad, ventende paa nyt Offer.

Wolfgangs Hjerte sank, og gysende vendte han sig bort fra det rædsomme Værktøi, da han saae en Skyggeskikkelse, ligesom sammenpræsset, sidde ved Foden af Trinene, der førte op til Skafottet. Flere klare Lynglimt efter hinanden viiste ham Synet endnu tydeligere. Det var en qvindelig Skikkelse, sort klædt. Hun sad paa en af Skafottets nederste Trin, bøiet for over, Hovedet skjult i sit Skjød, hendes lange, opløste Haar hang ned paa Jorden, og hun var ganske gjennemblødt af den Regn, der faldt strømmeviis. Wolfgang blev staaende. Der laae noget Frygteligt i dette Smertens ensomme Mindesmærke. Fruentimmeret henhørte efter hendes Udvortes ikke til den simplere Stand. Han vidste, at det var Tider fulde af afvexlende Tildragelser, og at mangt et Hoved, der ellers havde hvilet paa Duun, nu vankede omkring uden Huuslye. Maaskee var denne en ulykkelig Sørgende, som den frygtelige Øxe havde gjort til en Forladt, og som med sønderbrudt Hjerte sad ved Livets Strandbred, fra hvilken Alt, som var hende dyrebart, var gaaet over i Evighedens Hav.

Han nærmede sig hende, og tiltalede hende i en medlidende Tone. Hun løftede Hovedet og stirrede vildt paa ham. Hvor stor var hans

Forbauselse, da han ved Lynets klare Skin skuede det Ansigt, der havde forfulgt ham i hans Drømme! Det var blegt og smertefuldt, men henrivende skjønt.

Zittrende af voldsomme og hinanden modstridende Følelser, talede Wolfgang atter til hende Han yttrede noget om, at hun saa sildig paa Natten udsatte sig for et saa haardt Uveir, og tilbød sig, at ville ledsagde hende til hendes Venner. Hun pegede med en frygtelig Mine paa Guillotinen.

"Jeg har ingen Ven paa Jorden!" sagde hun.

Men dog et Hjem, sagde Wolfgang.

"Ja — i Graven!"

Studentens Hjerte var nærved at briste ved disse Ord.

"Naar en Fremmed," sagde han, "uden Fare for Mistydning, turde gjøre Dem et Tilbud, saa vil jeg tilbyde Dem min fattige Bolig som et Tilflugtssted, og mig selv som en tro Ven. Jeg er selv vennelos og en Fremmed i Paris; men kan mit Liv være Dem til Nytte, saa staaer det til Deres Tjeneste, og jeg vil gjerne opoffre det, for at beskytte Dem mod alle Fornærmelser og enhver uværdig Behandling."

Der laae en vis ærlig Oprigtighed i den unge Mands Væsen, der ikke blev uden Virkning. Ogsaa hans fremmede Sprog vidnede til hans Fordeel og derom, at han ikke var nogen indfødt Beboer af Paris. Virkelig ligger der i den sande Begeistring en Veltalenhed, der ikke tillader nogen Tvivl. Den hjemløse Fremmede betroede sig ubetinget til Studentens Beskyttelse.

Han understøttede den Vaklende, da hun gik over Pont neuf og forbi Pladsen, hvor Hendrik den 4des Billedstøtte var bleven omstyrtet af Folket. Uveiret var forbi, og Tordenen rullede endnu kun i det Fjerne. Hele Paris var stille; denne de menneskelige Lidenskabers store Vulkan hvilede en Stund, for at samle sig til den næste Dags Udbrud. Studenten førte sin Dame, igjennem Pays latains gamle Gader og hen ad Sarbonnes mørke Vægge, til det røgede Hotel, som han beboede. Den gamle Portnerske, der lukkede dem ind, var ubevægelig af Forbauselse over det usædvanlige Skue, at see den melankolske Wolfgang komme med en Ledsagerinde.

Da de betraadte Værelset, rødmede han første Gang over denne Boligs Usselhed og slette Tilstand. Han havde kun et Værelse — en gammeldags Sal, der var udsiret med grovt og even-

tyrligt Billedhuggerarbeide, Levninger af fordums Pragt; thi det var et af de Hoteller i Pallæet Luxemborgs Qvarteer, som tilforn havde tilhørt en Adelig. Det laae fuldt af Bøger og Papirer og alle en Students sædvanlige Omgivelser, og i den ene Ende stod hans Seng i en Nische.

Da der blev bragt Lys, og Wolfgang kunde betragte den Fremmede nøiere, følte han sig mere end nogensinde henreven af hendes Skjønhed. Hendes Ansigt var blegt, men af blændende Hvidhed og traadte, hævet ved de yppige kulsorte Haar, der hang i rige Lokker omkring det, endnu mere frem. Hendes Øine vare store og fyrrige, der laae et besynderligt Udtryk i dem, der næsten grændsede til Vildhed. Saameget hendes sorte Klædning tillod at see af hendes Legemsbygning, saa var denne fuldkommen vel dannet. Hendes hele Udvortes var overordentlig paafaldende, uagtet hun var klædt paa det Simpleste. Det eneste hun havde paa sig, som lignede et Smykke, var et bredt sort Baand, som hun bar om Halsen, og som var befæstet med en Laas af Diamanter.

Studenten var nu i Forlegenhed med, hvad han skulde begynde med dette hjelpeløse Væsen, der havde betroet sig til hans Beskyttelse. Han

tænkte paa, at overlade hende sit Værelse, og selv søge Natteleie andensteds. Men hendes Yndigheder havde saaledes henrykket ham, det syntes som om en saadan Fortryllelse havde indtaget hans Tanker og Sandser, at han ikke kunde bortfjerne sig fra hendes Nærhed. Ogsaa var hendes Adfærd besynderlig og uforklarlig. Hun talede ikke mere om Guillotinen. Hendes Smerte havde mildnet sig. Studentens Opmærksomhed havde i Begyndelsen, som det syntes, vundet hendes Fortrolighed, og siden hendes Hjerte. Hun var sienspynlig en Enthusiast, som han selv, og Enthusiaster forstaae hinanden snart.

I Øieblikkets Begeistring tilstod Wolfgang hende sin Lidenskab. Han fortalte hende sin hemmelighedsfulde Drøms Historie, og hvorledes hun besad hans Hjerte, endnu inden han havde seet hende. Hans Fortælling syntes forunderlig at angribe hende, og hun tilstod ham, at hun havde følt en ligesaa uforklarlig Tilbøielighed for ham. Der var paa den Tid ubunden Theori og lidenskabelig Handling. Alle Fordomme og al Overtroe skulde være banlyste. Alting stod under Fornuftgudindens Rige. Iblandt flere Sager fra gamle Tider, begyndte man ogsaa at betragte Ægtestandens Former og Høitideligheder som overflødige Baand for ædle Hjerter. Selskabe-

lige Overeenskomster hørte til Dagens Orden. Wolfgang var for meget Theoretiker til ikke ogsaa at blive smittet af Dagens fritænkende Lærdomme.

"Hvorfor skulle vi skilles ad?" sagde han, "vore Hjerter ere eens: i Ærens og Fornuftens Øine ere vi forenede. Hvortil behøves de almindelige Former, for at forene høitænkende Sjæle?"

Den Fremmede hørte med Bevægelse paa ham; hun havde aabenbar nydt sin Oplysning i samme Skole.

"De har hverken Hjem eller Familie," vedblev han, "lad mig være Dem Alt, eller rettere, lad De os være Alt for hinanden. Naar Formen er nødvendig, skal den blive iagttaget — der har De min Haand derpaa. Jeg tilhører Dem for stedse."

For stedse? sagde den Fremmede høitideligt.

"For stedse!" gjentog Wolfgang.

Den Fremmede sluttede den hende henrakte Haand i sin; saa er jeg Deres, hvidskede hun, og sank til hans Bryst.

Næste Morgen forlod Studenten sin Brud endnu sovende, og gik allerede tidlig ud, for at søge en rummeligere, for hans nuværende Stilling, mere passende Bopæl. Da han vendte

tilbage, fandt han den Fremmede hængende med Hovedet over Sengen og Armene henstrakte over det. Han tiltalede hende, men fik intet Svar. Han nærmede sig hende, for at vække hende af hendes ubeqvemme Stilling. Han greb hendes Haand, den var kold — han følte ingen Puls — hendes Ansigt var dødningeblegt — kort, hun var et Liig.

Ude af sig selv af Skræk, bragte han Huset i Bevægelse. Alt kom i Forvirring. Man sendte efter Politiet. Da Politibetjenten traadte ind, foer han, ved første Blik paa Liget, tilbage af Skræk.

"Retfærdige Himmel!" raabte han, "hvorledes kom dette Fruentimmer her?"

Veed De noget om hende sagde Wolfgang hastig.

"Om jeg veed noget!" raabte Politibetjenten, "igaar blev hun guillotineret!"

Han traadte nærmere, løste det sorte Baand af Ligets Hals, og Hovedet rullede ned paa Gulvet.

Studenten kom ud af sig selv. Den Onde! den Onde har mig i sin Magt! skreeg han, jeg er evig fortabt.

Man søgte at berolige ham, men forgjæves. Den frygtelige Troe, at en ondAand havde

oplivet det døde Legeme, for at lokke ham i Snaren, havde bemægtiget sig ham. Han tabte Forstanden, og døde i en Daarekiste.

Dermed endte den gamle Herre med Spøgelsehovedet sin Fortælling.

"Og er det virkelig en Kjendsgjerning?" sagde den spørgesyge Herre.

En upaatvivlelig Kjendsgjerning, svarede den Anden. Jeg har den af den allerbedste Kilde. Studenten har selv fortalt mig den. Jeg saae ham i Daarekisten i Paris.

Eventyret med det hemmelighedsfulde Billede.

Da en Historie af den Slags altid fremavler en anden, og da hele Selskabet var fuldkommen indtagen af denne Gjenstand og syntes meget tilbøielige til at føre alle deres Beslægtede og Forfædre paa Bane, saa er det ikke godt at bestemme, hvormange synderlige Eventyr vi endnu havde maattet høre, naar ikke en feed gammel Rævejæger, der havde hele Tiden over sovet ganske rolig, nu pludselig med en høi langtrukken Gaben var vaagnet op. Denne Tone forstyrrede Trylleriet, Aanderne flygtede, som

om de havde hørt Hanegalet, og der opstod et almindeligt Opbrud til Sengs.

"Og nu gaaer det til Spøgelsekammeret," sagde den irlandske Ritmester, idet han tog Lyset.

"Ja, hvem er nu denne Nats Helt?" sagde Herren med det forfaldne Hoved.

"Det vil vi faae at see imorgen," sagde den gamle Herre med den bevægelige Næse, "hvem der da seer bleg og spøgelseagtig ud, den har seet Aanden."

"Nu mine Herrer," sagde Baronen, "mange alvorlige Ting blive sagt i Spøg, — tilvisse, en af Dem vil komme til at tilbringe Natten i Værelset."

Hvorledes, et Spøgelseværelse? — et Spøgelseværelse? — Jeg vil indlade mig i Eventyret — jeg — jeg — jeg! saaledes sagde et Dusin af Gjæsterne, der Alle talede og loe paa een Tid.

"Nei, nei," sagde Værten, "der er en Hemmelighed forbunden med et af mine Værelser, hvorfor jeg gjerne vilde sætte mine Herrer paa Prøve; — og derfor, mine Herrer, skal der ingen af Dem vide, hvem der har faaet Spøgelseværelset, indtil Omstændighederne opklare det. Jeg vil selv ikke engang vide noget af det,

men ganske overlade det til Tilfældet og Husholderskens Fordeling. Imidlertid vil jeg, ifald det kan yde Dem nogen Fyldestgjørelse, til Ære for mit faderlige Huus bemærke, at der næsten ikke gives noget Værelse i det, der ikke var værd, at det skulde spøge deri."

Nu skiltes vi ad, for at gaae til Sengs, og enhver begav sig i det ham anviste Værelse. Mit laae i en Fløi af Bygningen, og jeg maatte uvilkaarlig smile over dets Lighed, i Henseende til dets Prydelser, med alle de skjæbnesvangre Væsser, der vare forkomne ved vort Aftentaffel. Det var rummeligt og mørkt, og behængt med kulsorte Billeder; en Himmelseng af gammelt Damask, stort nok til at smykke et Pragtleie, og en Mængde meget svære, gammeldags Møbler, stode deri. Jeg rykkede en stor, med Klofødder forsynet Lænestol frem til den store Kamin, ragede Ilden sammen, saae ind i den, og eftertænkte de sælsomme Historier, jeg havde hørt, indtil jeg, overvunden, deels af Jagtens Anstrængelser, deels af den Viin og gode Levemaade, som jeg havde nydt hos vor Vært, faldt i Søvn paa min Stoel.

Det Ubeqvemme i min Stilling gjorde, at min Slummer var meget urolig, og at alle mu-

lige vilde og frygtelige Drømme ængstede mig. Det hele Middags- og Aftensmaaltid kom i aabenbar Oprør imod mig. En feed Bedesteg væltede sig hereagtig paa mig, en Plumpbudding laae som Bly paa min Samvittighed, Brystbenet af en Kapun opfyldte mig med skrækkelige Tanker, og en ristet Kalkunskølle skreed i alle mulige Djævelsskikkelser forbi min Indbildningskraft. Kort, Maren trykkede mig paa det Hæftigste. Et besynderligt, ubestemt Uheld, som jeg ikke kunde afvende, syntes at true mig; det var noget Skrækkeligt og Modbydeligt, som jeg ikke kunde vælte fra mig. Jeg vidste, at jeg sov, og søgte at blive vaagen; men enhver Anstrængelse formerede kun det Onde, indtil jeg omsider, dybt aandende, kæmpende og næsten med Følelsen af at blive qvalt, pludselig sprang op af Stolen, og saaledes vaagnede.

Lyset paa Kaminpladen var brændt ned, Vægen havde deelt sig og det nedlobende Vox havde paa den Side, der vendte mod mig, dannet en Tap. Dette saaledes i Uorden bragte Lys gav en flagrende, bred Flamme fra sig, og kastede et stærkt Lys paa et Billede over Kaminen, hvilket jeg indtil nu ikke havde bemærket. Dette Billede fremstillede blot et Hoved, eller meget mere et Ansigt, som ufravendt syntes at

stirre paa mig, og det med et Udtryk, som paa det heftigste satte mig i Bevægelse. Portraitet var uden Ramme, og jeg kunde ved det første Blik neppe overtale mig til at troe, at det ikke var et levende Ansigt, som saae frem af det mørke Ege-Paneel. Jeg sad i min Stol og betragtede det, og jo længere jeg saae paa det, jo mere foruroligede det mig. Endnu aldrig havde et Billede gjort et saadant Indtryk paa mig. De Bevægelser, som det frembragte hos mig, vare sælsomme og ubestemte. De lignede omtrent dem, man tilskriver Bassiliskens Øine, eller den hemmelighedsfulde fortryllende Kraft, som mange Orme skal have. Flere Gange foer jeg med Haanden over Øinene, som om jeg dermed vilde skyde Blændværket bort fra mig — men forgjæves. Mine Øine henvendte sig strax igjen paa Billedet, og dens kolde, langsom fremsnigende Virkning paa mit Kjød og Blod havde kun derved fordoblet sig. Jeg saae paa andre Billeder i Værelset, baade for at bortvende min Opmærksomhed fra dette, som og for at see, om de vilde frembringe den samme Virkning paa mig. Nogle af dem vare frygtelige nok dertil, dersom et Billedes blotte Frygtelighed havde gjort det. — Men nei — mit Øie

gled hen over alle med den fuldkomneste Lige-gyldighed; men neppe vendte det tilbage til dette Ansigt over Kaminen, saa var det som om jeg havde følt et electrisk Slag igjennem det hele Legeme. De andre Billeder vare ubestemte og afblegede; men dette fremtraadte af sin simple sorte Grund paa det stærkeste, og med underfuld Sandhed i Skateringen. Det Udtryk, som laae deri, var en Dødskamps indvortes legemlige Smerteskamp; men der laae noget Truende i Minen, og nogle Blodsdraaber forøgede endnu dets Græsselighed. Imidlertid var det ikke disse særdeles Omstændigheder, der bragte mine Følelser i Oprør; det, som Billedet opvakte hos mig, var en Sjælegysen og en vis uudgrundelig Afsky.

Jeg søgte at overtale mig til at troe, at alt dette kun var et Bedrag af Indbildningskraften, at min Hjærne var indtagen af Dunsterne af det Gode, som jeg havde nydt hos vor Vært, og tildeels ogsaa af de besynderlige Fortællinger om Billeder, der vare forekomne ved Aftensmaaltidet. Jeg besluttede, om muligt, at forjage disse Skyer fra min Aand, stod op fra Stolen, gik omkring i Værelset, smækkede med Fingrene, gjorde mig lystig over mig selv, ja, loe overlydt — Denne Latter var tvungen,

og Gjenlyden i det gamle Værelse klang høist mislydende i mit Øre. — Jeg traadte hen til Vinduet, og saae igjennem Ruderne, om jeg kunde kjende noget af Egnen. Det var belmørkt, Stormen hylede uden for, og medens jeg saaledes hørte Vinden suse i Træerne, faldt Gjenskinnet af det fordømte Ansigt mig i Øinene i Ruden, som om det uden fra saae ind igjennem Vinduet. Selv dette Gjenskin gjorde, at der foer mig en Gysen igjennem Marv og Been.

Hvorledes skulde jeg bære mig ad, for at blive Herre over denne ubehagelige Nærvekrampe? (thi det var det nu efter min Overbeviisning). Jeg besluttede, at gjøre Vold paa mig selv, for ikke at betragte Billedet, men strax klæde mig af og gaae til Sengs. — Jeg begyndte at klæde mig af, men kunde, uagtet al Anstrængelse, ikke afholde mig fra, nu og da at kaste et Blik paa Billedet, og et eneste Øiekast var nu tilstrækkeligt, til at bringe mig i Bevægelse. Selv naar jeg vendte det Ryggen, var den Tanke, at dette besynderlige Ansigt bag ved mig saae over mine Skuldre, mig utaalelig. Jeg kastede mine Klæder fra mig og ilede at komme tilsengs, men Ansigtet saae bestandig paa mig. Fra min Seng af, kunde jeg ganske tydelig see det,

og var en Tidlang ikke istand til at drage mine Øine fra det. Mine Nærver vare paa det frygteligste i Oprør. Jeg slukkede Lyset og søgte at falde i Søvn — alt forgjæves. Ilden, som ulmede op, kastede et usikkert Lys i Værelset, hvorved dog det Sted, hvor Billedet hang, forblev i dyb Skygge. Hvorledes, tænkte jeg, er dette maaskee det Værelse, om hvilket min Vært sagde, at der svæver en Hemmelighed over? Jeg havde kun taget hans Ord for Spøg, skulde de maaskee have havt mere at betyde? Jeg saae mig omkring. — Det svagt oplyste Værelse havde alt hvad der kunde gjøre det til et Spøgelsekammer. Min opvakte Indbildningskraft lod mig see allehaande forunderlige Syner — de gamle Billeder bleve stedse blegere og blegere, stedse sortere og sortere, og Streiflysene og Skyggerne, der faldt paa de sælsomme Møbler, gave dem kun endnu sælsommere Skikkelser og Udseende. — Et stort mørkt Klædeskab af gammeldags Form, rigt prydet med Messing og glindsende bonet, begyndte at indgyde mig stor Ængstelse.

Saa er jeg da virkelig, tænkte jeg ved mig selv, Spøgelseværelsets Helt? Hviler der virkelig et Tryllerie paa mig? eller er alt dette anlagt af Værten, for paa min Bekostning at holde

sig lystig? — Den Tanke, hele Natten over at plages af min egen Indbildningskraft, og næste Dag at blive drillet for mine hule Blik, var utaalelig; men selv denne Tanke var allerede tilstrækkelig til at frembringe Virkningen og gjøre mig endnu mere nærvesvag. — Hm! sagde jeg, saaledes kan Tingen dog ikke være. Hvorledes kunde min værdige Vært vel indbilde sig, at jeg, eller hvosomhelst, vilde, for et blot Billedes Skyld, saaledes lade sig forurolige? Min egen sygelige Indbildningskraft er det, der piner mig?

Jeg vendte mig omkring i Sengen, og lagde mig snart paa den ene, snart paa den anden Side, for at falde i Søvn; men Alt forgjæves. Naar man ikke kan falde i Søvn i en rolig Stilling, saa naaer man sjelden Maalet ved at kaste sig omkring. Ilden slukkedes efterhaanden, og Værelset blev mørkt. Desuagtet nærede jeg den Tanke, at hiint uforklarlige Billede saae i Mørke paa mig, og holdt Die med mig — Ja, hvad som var værre, Mørket syntes endnu at forstørre dets Skrækkelighed. Det var, som om en usynlig Fjende omsvævede En i Natten. Istedet for eet Billede, som pinede mig, vare der nu Hundrede tilstede. Jeg troede at see det overalt. Her er det, tænkte jeg, og

hist er det! og hist! og stirrer ufravendt med sit frygtelige og hemmelighedsfulde Udtryk paa mig! Nei — naar jeg dog skal føle denne besynderlige og ulykkelige Indflydelse, saa vil jeg hellere dristig stille mig imod en enkelt Fjende, end at lade mig forfølge af tusinde Contrafeier.

Hvo som har befundet sig i en slig Nervevrystelses Tilstand, veed, at jo længere den varer — jo mere uovervindelig bliver den. Luften i Værelset syntes til Slutningen at være opfyldt af Billedets skrækkelige Nærværelse. Jeg troede at see det svæve over mig. Jeg følte næsten, hvorledes det rædsomme Ansigt stedse fra Muren kom mig nærmere — hvorledes det syntes at ånde paa mig. Det er ikke at udholde, sagde jeg omsider, og sprang ud af Sengen; det udholder jeg ikke længere! — Jeg vælter og kaster mig nu her den hele Nat omkring, gjør mig selv til et Spøgelse og bliver for Alvor Helten i Spøgelseværelset. — Hvad Følgerne end maae blive, saa vil jeg forlade dette fordømte Værelse, og opslaae mit Hvilested et andet Sted. — De vil dog blot kunne lee af mig, og det skeer vist, naar jeg tilbringer en søvnløs Nat, og kommer om Morgenen til Syne med et hult og forstyrret Ansigt.

Alt dette mumlede jeg halvt hen for mig, medens jeg hurtig kastede mine Klæder paa, gik ud af Værelset, ned af Trappen og ravede hen til Dagligstuen. Her lykkedes det mig, efter at jeg havde snublet over to eller tre Møbler, at naae en Sofa, paa hvilken jeg strakte mig, og hvorpaa jeg besluttede at tilbringe Natten. Saasnart jeg ikke længere befandt mig i Nærheden af det forunderlige Billed, var det, som om jeg var løst fra Trylleriet. Det havde tabt al sin Kraft. Nu var jeg sikker paa, at det ikke kunde forlade sit eget mørke Værelse, thi jeg havde, med en vis instinktagtig Forsigtighed, dreiet Nøglen om, da jeg lukkede Døren i. Jeg kom derfor snart til en vis Roligheds-tilstand, af denne i en Slags Bedøvelse, og faldt omsider i en dyb Søvn, af hvilken jeg ikk vaagnede, førend Stupigen kom med sin Kost og sin Morgenvise, for at bringe Værelset i Orden. Hun studsede, da hun saae mig ligge paa Sofaen; jeg formodede imidlertid, at Syn af det Slags, efter Jagtmaaltider, i hendes Herres Pebersvendsværtskab ikke vare usædvanlige, thi hun vedblev sin Sang og sit Arbeide, og bekymrede sig ikke mere om mig.

Jeg havde en uovervindelig Modbydelighed for at vende tilbage til mit Værelse, søgte

derfor at komme til Kjældermesterens Stue, gjorde min Toilette, saa godt jeg kunde, og var en af de første ved Frokostbordet. Vores Frokost var et drøit Rævejægermaaltid, og Selskabet forsamlede sig fuldtallig. Da der var vederfaret Theen, Kaffeen, kold Steeg og stærkt Øl efter Gjæsternes Smag deres behørige Ret, (thi alt dette blev frembaaren i Overflødighed) begyndte Underholdningen med Morgentimens fulde Liv og Raskhed.

"Men hvor er da Spøgelse-Værelsets Helt, der forrige Nat har seet Aanden?" sagde den spørgelystne Herre, idet han lod sine Hummeröine streife omkring Bordet.

Dette Spørgsmaal satte enhver Tunge i Bevægelse, og der opstod en Mængde Drillerier, Ansigters Jagttagelse, gjensidig Beskyldning og Modsigelse. Nogle havde drukket meget, og Nogle havde endnu ikke barberet sig, saa at der gaves fordægtige Ansigter nok i Selskabet. Ene jeg kunde ikke med Lethed og Livlighed tage Deel i Spøget — jeg følte min Tunge bunden, og mig selv forlegen. Erindringen om det, jeg i forrige Nat havde seet og følt, var endnu stedse nærværende for min Aand. Det var for mig, som om det hemmelighedsfulde Billede endnu bestandig udøvede sit Herredømme over mig. Saa-

ledes troede jeg ogsaa at bemærke, at Værtens Die med Nysgjærrighed var henvendt paa mig. Kort, jeg var mig bevidst, at jeg havde været Nattens Helt, og det forekom mig, som om Enhver kunde læse det i mine Øine. Imidlertid var dette Spøg forbi, og ingen Mistanke syntes at hvile paa mig. Jeg ønskede mig netop til Lykke, at være sluppet saa godt derfra, da en Tjener traadte ind og sagde: den Herre, der havde sovet paa Sofaen i Dagligstuen, havde ladet sit Uhr ligge under en af Puderne. Han holdt mit Repeteeruhr i Haanden.

"Hvorledes!" sagde den spørgelystne Herre, "har en af Herrerne sovet paa Sofaen?"

Soho! Soho! en Hare — en Hare! raabte den gamle Herre med den bevægelige Næse.

Jeg kunde ikke andet end erkjende Uhret for mit, og reiste mig netop i stor Forvirring, da en gammel Squire, der sad ved mig, slog mig paa Skuldrene og raabte: "hør min Dreng, Du har seet Aanden!"

Hele Selskabets Opmærksomhed var øieblikkelig henvendt paa mig, og havde mit Ansigt forhen været blegt, da blussede det nu som det skulde springe. Jeg søgte at lee, men kunde kun frembringe en Fordreielse, og fandt, at mit

Ansigts Muskler fortrak sig ganske forkeert og aldeles ikke vilde lystre.

Det koster kun lidt Umage, at faae et Selskab Rævejægere til at lee; der blev altsaa gjort tusinde Spøg og Løier af Sagen, og da jeg aldrig har været nogen Liebhaber af Løier, naar de vare paa min Bekostning, saa begyndte Sagen at blive mig lidt empfindtlig. Jeg gjorde mig Umage for, at see kold og rolig ud, og at skjule min Ærgrelse, men en Mands Kulde og Rolighed, der er opbragt, ere forbandet forræderske.

"Mine Herrer," sagde jeg, idet jeg trak Hagen lidt i Veiret, og gjorde et forgjæves Forsøg paa, at frembringe et Smil: "alt dette er meget lystigt — ha, ha — meget lystigt — men De maa vide, at jeg er ligelaa lidet overtroisk, som De Alle — ha! ha! — og hvad Frygtsomhed eller sligt angaaer — De maae gjerne smile, mine Herrer — men jeg troer ikke, at Nogen iblandt Dem kan sige, at — naar man siger, at det spøger i et Værelse — jeg gjentager det mine Herrer, her blev jeg lidt hæftig, da jeg saae en forbandet Grinen fremstaae paa alle Ansigter omkring mig, at naar man siger, det spøger i et Værelse — jeg da troer mere paa slige Ammestuehistorier, end nogen Anden. Men da De nu taler saameget

om den Ting, saa maa jeg kun sige Dem, at jeg rigtignok har fundet i mit Værelse noget Forunderligt og mig Uforklarligt, (en almindelig Latter) Mine Herrer, det er mit fulde Alvor; jeg veed meget vel, hvad jeg siger; jeg er fuldkommen rolig, mine Herrer, (her slog jeg den knyttede Haand i Bordet) ved Gud, jeg er rolig. Jeg hverken spøger, eller ønsker, at man driver Spøg med mig. (Latteren i Selskabet hørte op, og man gjorde de meest komiske Anstrængelser, for at see alvorlig ud.) Der er i det Værelse, som man forrige Nat anviste mig, et Billede, der har gjort det meest besynderlige og ubehagelige Indtryk paa mig.

Et Billede? sagde Manden med Spøgelseshovedet. Et Billede! raabte Fortælleren med den bevægelige Næse. Et Billede, et Billede! saaledes hørtes flere Stemmer. Nu opstod en umaadelig Latter. Jeg kunde ikke holde mig længere. Jeg sprang op af Stolen, saae paa Selskabet rundt omkring med et Blik fuldt af rasende Vrede, stak begge Hænderne i Lommen, og gik hen til et af Vinduerne, som om jeg vilde springe ud. Jeg blev imidlertid staaende, saae ud i Egnen, uden at see det Mindste deraf, og følte saaledes min Forbittrelse stige, at jeg næsten var bleven qvalt.

Værten saae, at det var Tid, at blande sig i Sagen. Han havde under det hele Optrin viist en vis Alvor, og fremtraadte nu, for paa en Maade at tage mig i Beskyttelse mod Selskabets overstrømmende Lystighed.

"Mine Herrer," sagde han, "jeg fordærver nødig et Spøg, men nu har De leet nok, og nydt Spøget med Spøgelse-Værelset i fuldt Maal. Jeg maae nu staae min Gjæst bi. Jeg maa ikke alene tage ham i Beskyttelse imod Deres Spøg, men endog søge at udsone ham med sig selv; thi jeg troer han er vred paa sine egne Følelser; og frem for alt maa jeg bede ham om Forladelse, at jeg har gjort ham til Gjenstand for en Slags Forsøg. — Ja, mine Herrer, der er rigtig nok noget Sjeldent og Eiendommeligt i det Værelse, som forrige Nat blev anviist vor Ven. Der findes et Billede i mit Huus, der besidder en forunderlig og hemmelighedsfuld Indflydelse, og med hvilket en saare mærkelig Historie staaer i Forbindelse. Det er et Billede, i hvilket jeg, for flere Omstændigheders Skyld, lægger en vis Værd; og endskjøndt jeg ofte har følt mig fristet til at tilintetgjøre det, da det opvækker hos enhver, der betragter det, en saa fælsom og ubehagelig Følelse, saa har jeg dog aldrig kunnet overtale mig til at bringe dette

Offer. Det er et Billede, som jeg selv ikke gjerne betragter, og som alle mine Tjenestetyende ere bange for. Jeg har derfor banlyst det til et Værelse, der kun sjelden bruges, og havde i Aftes ladet noget hænge over det, hvis ikke Beskaffenheden af vor Underholdning og den naragtige Samtale over Spøgelseværelset havde bevæget mig til, at lade det utilhyllet, for at forsøge, om det vilde gjøre noget Indtryk paa en med dets Historie aldeles ubekjendt Fremmed.

Baronens Tale havde givet Tankerne en anden Retning. Alle vare begjærlige efter at høre det hemmelighedsfulde Billedes Historie, og jeg selv følte mig paa en besynderlig Maade saa angreben, at jeg ganske glemte min Fortrydelse over det Forsøg, som Værten havde anstillet med mine Nerver, og strax istemte den almindelige Bøn, om at give Fortællingen til Bedste. Da Morgenen var stormfuld og der ikke var at tænke paa at gaae ud, saa var det saare kjært for Værten, at have fundet et Middel, til at underholde Selskabet; og saa trak han da sin Lænestol hen til Ilden, og begyndte paa følgende Maade.

Eventyret med den hemmelighedsfulde Fremmede.

For mange Aar siden, da jeg var en ung Mand, og nys havde forladt Oxford, blev jeg sendt paa Reiser, for at fuldende min Opdragelse. Mine Forældre havde forgjæves forsøgt paa, at lade mig Viisdommen indpode, og saaledes sendte de mig udi Verden, i det Haab, at jeg maaskee kunde naae den paa den naturlige Vei. Dette synes mig i det mindste, at være Grunden til, hvorfor de ni tiende Dele af vore unge Mennesker blive sendte i fremmede Lande. Paa min Reise blev jeg da ogsaa en Tidlang i Venedig. Det Romantiske ved Stedet trak mig til sig. Det Eventyrlige og Intrigante, som denne Maskernes og Gondolernes Tummelplads havde, morede mig, og i et Par smægtende sorte Øine, som under en italiensk Kappe stormede løs paa mit Hjerte, havde jeg ikke lidet forelsket mig. Jeg søgte da et indbilde mig selv, at jeg forblev i Venedig, for at studere Mennesker og Sæder; — idet mindste lykkedes det mig hos mine Venner, og mere forlangte jeg ikke.

Eiendommeligheder i Karakteer og Adfærd pleiede stedse at gjøre Indtryk paa mig, og min Indbildningskraft var saa fuld af romantiske

Ideeforbindelser med Italien, at jeg overalt kun ventede Eventyr. Alting syntes i hiin gamle Havfrue af Stad at ville tilfredsstille denne Tilbøielighed. Jeg havde Værelser i et prægtigt mørkt Palads ved den store Kanal, som havde tilforn været en Magnificos Eiendom, og hvori man endnu kunde opdage Spor af forfalden Storhed. Min Gondolfører var en af de snueste af hans Haandtering, virksom, lystig, snild, og, som alle hans Staldbrødre, taus som Graven; det vil sige: taus mod hele Verden, undtagen imod sin Herre. Jeg havde endnu ikke havt ham en Uge, da han allerede havde ladet mig see igjennem alle Venedigs Forhæng. Jeg elskede det Tause og Hemmelighedsfulde ved Stedet, og naar jeg igjennem mit Vindue saae en sort Gondol, hemmelighedsfuld, i Aftenskumringen, kjendelig kun ved sin lille blændende Lygte, glide forbi, saa steeg jeg i min egen Zendaletta, og gav Tegn til at sætte efter. — Dog Erindringen om mine Ungdomsdaarligheder gjør, at jeg er kommen fra min egentlige Gjenstand, sagde Baronetten, idet han afbrød sig selv. — Til Sagen altsaa.

Til de Steder, jeg pleiede at besøge, hørte ogsaa en Casino, under Bucgangene ved den ene

Side af Markuspladsen. Her opholdt jeg mig ofte og spiste Is i de varme Sommeraftener, hvor Enhver i Italien er ude af sit Huus indtil om Morgenen. En Aften sad jeg ligeledes der, da en Hob Italienere satte sig ned ved et Bord paa den anden Side af Salen. Deres Samtale var munter og levende, og blev ført med ægte italiensk Livlighed og Minespil. Imidlertid bemærkede jeg iblandt dem en ung Mand, der hverken lod til at tage Deel i Samtalen, eller syntes at finde Behag i den, endskjønt han tvang sig til at være opmærksom. Han var stor og rank, og havde et overordentlig indtagende Udvortes. Hans Træk vare smukke, skjøndt angrebne. Hans stærke, sorte, glindsende Haar krollede sig let omkring hans Hoved og lod hans Ansigts usædvanlige Blegshed endnu mere træde frem. Hans Ansigt var hentæret, dybe Fyrer syntes, ikke af Alder, thi han var aabenbar endnu i sine blomstrende Aar, men af Kummer at være indgravede deri. Hans Øie var fuldt af Udtryk og Ild, men vildt og ustadigt. Han syntes at plages af en Slags besynderlig Indbildning eller Frygt; uagtet hans Bestræbelser for at henvende sin Opmærksomhed paa sine Ledsageres Samtale, mærkede jeg nemlig, at han Tid efter anden vendte Hovedet lang-

somt om, saae sig tilbage, og saae da pludselig bort, som om han var blevet noget Ubehageligt vaer. Dette skete flere Gange i et Minut, og han syntes neppe at have kommet sig efter een Overraskelse, førend han allerede igjen forberedte sig til en anden.

Efterat Selskabet en Tiblang havde sidet i Casinoen, betalte det de nydte Forfriskninger, og bortfjernede sig. Den unge Mand var den sidste, der forlod Salen, og jeg mærkede, at han, i det Øieblik, da han gik ud af Døren, engang endnu paa samme Maade kastede et Blik tilbage. Jeg kunde ikke modstaae den Fristelse, at gaae bort for at følge ham, thi jeg var i den Alder, da Nysgjerrighedens romantiske Følelser saare let vækkes. Selskabet vandrede langsomt ned ad Buegangen, og talte og loe, i det de gik. De gik over Piazetta, men blev staaende midt paa samme, for at gotte dem ved dette Syn. Det var en af de maanelyse Nætter, hvilke under Italiens rene Himmel er saa herlige og saa klare. Maanens Straaler faldt paa det høie Markustaarn, og belyste den prægtige Forside og Kirkens vældige Kupler. Selskabet yttrede sin Fornøielse i levende Udtryk. Jeg lagde Mærke til den unge Mand. Ene han

syntes at have unddraget sig og være sysselsat med sig selv. Ogsaa her var det samme skjulte Blik over Skuldrene mig paafaldende, som havde opvakt min Opmærksomhed i Casinoen. Selskabet gik videre, jeg fulgte det; de vandrede ned ad Gaden Broglio, vendte omkring Hjørnet af det hertugelige Pallads, stege i en Gondol, og roede hurtig bort.

Den unge Mands Ansigt og Adfærd blev mig endnu stedse nærværende. Der laae noget i hans Udvortes, der tiltrak mig overordentlig. Efter en eller to Dage traf jeg ham i et Billedgallerie. Han var aabenbar en Kjender, thi han udhævede bestandig de største Mesterstykker, og de faa Bemærkninger, som hans Ledsager lokkede af ham, vidnede om et nøie Bekjendtskab med Kunsten. Men hans egen Smag var høist besynderlig modsigende. Salvator Rosa i hans Fremstillinger af de vildeste og ensomme Egne; Raphael, Tizian og Correggio i deres qvindelige Skjønheders fuldkomneste Omrids — disse betragtede han stundom med en forbigaaende Begeistring. Dette syntes imidlertid kun at være en øiebliklig Forglemmelse. Stedse vendte det frygtsomme Blik tilbage, og stedse saae han hurtig bort, som om han havde seet noget Skrækkeligt.

Senere traf jeg ham ofte i Theatret, paa Baller, Concerter, paa Promenaderne i St. Giorgios Hauger, ved de groteske Optog paa St. Markuspladsen, Trængslen af Kjøbmænd paa Børsen ved Rialto. Det syntes, som søgte han Mængden, som jagede han efter Vrimlen og Fornøielserne, men aldrig deeltog i Optrinets Virksomhed eller Munterhed. Der laae stedse et vist Noget hos ham, der forraadede piinlig Eftertanke eller ulykkelig Adspredelse, og altid hiin bestandige tilbagevendende Bevægelse af det frygtsomme Tilbageblik. Jeg vidste i Begyndelsen ikke, om det ikke skulde være en Virkning af Bekymring for at blive hæftet, eller maaskee af Frygt for mordiske Anslag. Men var dette Tilfældet, hvorfor viste han sig bestandig? hvorfor udsatte han sig til enhver Tid og paa alle Steder for Farer?

Jeg blev nysgjerrig at lære den Fremmede at kjende. Jeg følte mig hendraget til ham ved den romantiske Medfølelse, der stundom binder unge Mennesker til hinanden. Hans Tungsindighed gav ham i mine Øine en Tryllekraft, der vistnok blev forhøiet ved hans Ansigts rørende Udtryk, ved hans Figurs mandige Ynde; thi mandig Skjønhed gjør endog Indtryk paa Mænd. Jeg havde at kjæmpe mod mine Landsmænds

medfødte Frygtsomhed og Undseelse; men jeg blev Herre over dem, og indsmigrede mig efterhaanden derved hos ham, at jeg ofte saae ham i Casinoen. Han viste mig fra sin Side ingen Tilbageholdenhed; ja, han syntes tvertimod gjerne at ville have Selskab, og særdeles nødig at ville være ene.

Da han fandt, at min Deeltagelse for ham var sand, hengav han sig aldeles til mit Venskab. Han hang sig ved mig som En, der skal drukne. Han spadserede hele Timer med mig paa St. Markuspladsen, eller sad paa mit Værelse til langt ud paa Natten. Han leiede sig et Logis under samme Tag som jeg, og hans bestandige Bøn var, at jeg, naar det ikke var mig til Byrde, vilde tillade ham, at være hos mig i min Sal. Dette skete ikke, fordi han syntes at finde særdeles Fornøielse ved min Underholdning, men fordi han trængte til at være i et menneskeligt Væsens Nærhed, og isærdeleshed et saadant Væsens, der følte Deeltagelse for ham. "jeg har," sagde han, "ofte hørt tale om Englændernes Oprigtighed — Gud være lovet, at jeg omsider har faaet en til Ven!"

Med alt dette lod han dog ikke tilbøielig til, at gjøre videre Fordring paa min Medfølelse, end den, at jeg ydede ham Selskab. Han

gjorde aldrig det ringeste Skridt til at udgyde sit Hjerte for mig; det lod til, at en fast fortærende Kummer laae i hans Hjerte, der hverken kunde lindres ved Taushed eller Ord.

En hemmelig Tungsind nagede hans Hjerte, og syntes at udtørre Blodet i hans Aarer. Det var ingen mild Tungsindighed, en Lidenskabernes Sygdom, men en langsom udtørrende, fortærende Dødsangst. Jeg kunde stundom mærke, at hans Mund var tør og feberagtig; han stønnede mere, end han aandede; hans Øine vare underløbne med Blod, hans Kinder blege og gulagtige, og stundom bleve de farvede af en flygtig Rødme, en frygtelig Opflammen af den Ild, som fortærede hans Hjerte. Naar min Arm hvilede i hans, saa følte jeg, hvorledes han undertiden med en krampagtig Bevægelse trykkede den til sig, uvilkaarlig knyttede hans Hænder sig, og en Slags Gysen gjennemfoer hans hele Væsen.

Jeg talte med ham om hans Tungsindighed, og søgte at aflokke ham Aarsagen dertil, men han undgik al Meddelelse. "Forsk ikke derefter," sagde han, "De kunde dog ikke lindre min Kummer, om De kjendte den, ja, De vilde ikke engang søge at lindre den. Tværtimod vidle jeg ikke engang længere nyde Deres Deeltagelse.

og denne," sagde han, idet han krampagtig trykkede min Haand, "er bleven mig for dyrebar til, at jeg skulde sætte den paa Spil."

Jeg søgte atter at vække Haab hos ham. Han var endnu ung, endnu indbød Livet ham til tusinde Glæder; i det ungdommelige Hjerte ligger en sund Vexel-Virkning, der læger selv alle sine Saar. — Der gives, sagde jeg ham, ingen Kummer saa tung, at jo nok Ungdommen kan glemme den. — "Nei, nei!" sagde han, idet han bed Tænderne sammen, og med Fortvivlelsens Styrke gjentagende slog sig for Brystet: "her er den! her! dybt indgroet, og suger mit Hjerteblod. Den voxer stedse mere, jo mere mit Hjerte sammenskrumpes. Jeg har en frygtelig Maner, der ikke under mig Hvile — der følger mig ved hvert Skridt — og vil følge mig ved hvert Skridt, indtil den slynger mig i Graven!"

Idet han sagde det, kastede han uvilkaarlig hint rædsomme Blik bag sig, og skrækkedes tilbage med mere end sædvanlig Gysen. Jeg kunde ikke modstaae den Fristelse, at omtale denne Bevægelse, som jeg blot holdt for en Nervesygdom. I det Øieblik jeg gjorde det, blev hans Ansigt skarlagenrødt og fordreiede sig; han greb mig ved Hænderne.

"For Guds Skyld," raabte han med en hjerteskjærende Stemme. "Tal aldrig mere derom. Lad os aldeles undgaae denne Samtale. De kan ikke hjelpe mig, visselig, De kan ikke hjelpe mig, men vel forøge den Marter, jeg lider. — De skal engang faae Alting at vide."

Jeg berørte aldrig mere den Gjenstand; thi hvormeget end min Nysgjerrighed var vakt, saa følte jeg dog en altfor oprigtig Deeltagelse med hans Lidelser, til at jeg skulde have formeret disse ved min plumpe Berørelse. Jeg bestræbte mig at udfinde forskjellige Midler, for at adsprede ham, og at opvække ham af hans bestandige Eftertænken, hvori han var hensjunken. Han saae mine Bestræbelser, og søgte, saavidt det stod i hans Magt, at understøtte dem, thi der laae intet Opfarende eller Egensindigt i hans Væsen. Tvertimod var der noget Aabent, Srort, Uegennyttigt i hans hele Adfærd. Alle hans Yttringer vare ædle og ophøiede. Han gjorde ingen Fordring paa Skaansel, han forlangte ingen Overbærelse. Han syntes at have hengivet sig til stiltiende, at bære sin Kummers Byrde, og vilde kun bære den ved min Side. Der laae en stum Bønfalden i hans Forhold, som om han bad om mit Selskab, som om en Almisse, og en stille Tak i hans Blik, som

om han var mig forpligtet, fordi jeg ikke forstødte ham.

Jeg følte, at denne Tungsind var smittende. Den bemægtigede sig uformærkt min Aand, forstyrrede mig i alle mine Fornøielser og begyndte efterhaanden, at forbittre mig Livet, og dog kunde jeg ikke overtale mig til, at banlyse et Væsen af min Nærhed, der syntes ene i mig, at finde en Støtte. Virkelig havde det Store i hans Karakteer, der fremlyste af dette Mørke, grebet mit Hjerte. Hans Godhed gav rigeligt og med rund Haand. Hans Barmhjertighed var rørende og frivillig. Den indskrænkede sig ikke blot til Gaver, der ligesaameget ydmyge, som de skulle hjelpe; hans Stemmes Tone, hans Øies Glands, forhøiede hver Almisse, og overraskede den Bedende med den sjeldneste og skjønneste af alle Velgjerninger, med den Velgjørenhed, der ikke blot ligger i Haanden, men kommer fra Hjertet. Det syntes, som om hans Gavmildhed havde noget af Selvfornedrelse og Bod ved sig. Han ydmygede sig paa en Maade for Betleren. "Hvilke Fordringer har jeg paa Velleevnet og Overflod, — pleiede han at sige, naar Uskyld maae gaae i Elendighed og Pjalter?"

Karnevalstiden kom. Jeg haabede, at de muntre Optrin, der frembøde sig, vilde bidrage

til at opmuntre ham. Jeg blandede mig med ham i den brogede Mængde, der opfyldte St. Markuspladsen. Vi besøgte Operaer, Maskeraader og Baller — alt forgjæves; Ondet vorte stedse mere. Han hentæredes mere og stedse blev han mere urolig. Ofte fandt jeg ham, naar vi vendte tilbage fra en saadan Forlystelse og jeg traadte ind i hans Værelse, liggende med Ansigtet paa Sofaen; hans Hænder sønderrev hans skjønne Haar, og hans Træk bare endnu Spor af hans Sinds voldsomme Bevægelse.

Karnevallet var forbi, Fastetiden fulgte, den stille Uge kom, vi vare en Aften nærværende i en Kirke ved en høitidelig Høimesse, hvorved der opførtes en stor Musik, der havde Hensyn til Frelserens Død.

Jeg havde bemærket, at han stedse blev rystet voldsomt af Musikken; men ved denne Leilighed fandt dette i en overordentlig høi Grad Sted. Da de stigende Toner gjenlødе i de høie Hvelvinger, syntes han ganske opflammet af Andagt; hans Øine hævede sig saaledes, at man kun kunde see det Hvide i dem; hans Hænder foldede sig, indtil Fingrene havde trykket sig dybt ind i Kjødet. Da Musikken udtrykte den Døendes Dødsangst, sank hans Hoved efterhaanden paa hans Knæe, og da de rørende Ord: "Giesu

mori," lød igjennem Kirken, udbrød han i en høi Hulken. — endnu aldrig havde jeg seet ham græde. Da den store Messe var forbi, forlode vi Kirken. Han hang ved min Arm, da vi gik hjem; den krampagtige Bevægelse, som jeg sædvanlig havde bemærket hos ham, var forsvunden, og han syntes at være bleven blødere og mildere. Han talte om den Gudstjeneste vi havde bivaanet. "Musikken," sagde han, "er Himlens Stemme; aldrig har Efterretningen om vor Frelsers Forsoningsdød gjort dybere Indtryk paa mig. — Ja, min Ven," sagde han, i det han med en Slags Henrykkelse foldede sine Hænder, "jeg veed, at min Frelser lever!"

Vi skiltes ad. Hans Værelse var ikke langt fra mit, og jeg hørte ham endnu en Tidlang bevæge sig deri. Jeg faldt i Søvn, men blev endnu før Daggry vækket. Den unge Mand stod i Rejseklæder for min Seng. Han holdt en forseglet Pakke og noget Stort Indpakket i sin Haand, og lagde alt dette paa Bordet.

"Lev vel, min Ven," sagde han, "jeg er i Begreb med at tiltræde en lang Reise; men inden jeg gaaer, efterlader jeg Dem dette til Erindring. I denne Pakke vil de finde min Historie. Naar De læser den, er jeg allerede langt fra Dem. — Mindes mig ikke med Afsky! —

De har været min Ven — De har gydet Balsom i et knust Hjerte, men De formaaede ikke at læge det. Lev vel! Lad mig kysse Deres Haand, jeg er ikke værdig til at omfavne Dem." Han sank paa Knæe, greb, uagtet alle mine Bestræbelser, for at forhindre det, min Haand, og bedækkede den med Kys. Det hele Optrin havde saaledes overrasket mig, at jeg ikke var istand til, at sige et Ord. "Vi vil dog sees igjen," sagde jeg hastig, idet jeg saae ham ile til Døren. "Aldrig, aldrig mere i denne Verden!" sagde han høitideligt. — End engang traadte han hen til min Seng, greb min Haand, trykkede den til sit Hjerte og til sine Læber, og styrtede ud af Værelset.

Her holdt Baronetten inde. Han syntes at være fordybet i Tanker, han sad der, saae til Jorden, og trommede med Fingrene paa Stolen.

"Og er dette hemmelighedsfulde Menneske nogensinde vendt tilbage?" spurgte den spørgesyge Herre.

Aldrig! svarede Baroneten, med en eftertænk som Hovedbrysten — jeg har aldrig seet ham siden.

"Og i hvilken Sammenhæng staaer alt dette med Billedet?" spurgte Herren med den

bevægelige Næse. Det er sandt sagde den ideelige Spørger. — Er det den forrykte Italieners Billede?

"Nei," sagde Baroneten tørt, der ikke synderligt syntes om det Navn, man gav hans Helt. Dette Billede fandtes i den større Pakke, som han efterlod mig. Den forseglede indeholdt Forklaringen. Paa Omslaget stode nogle Linier, der indeholdt den Bøn, at jeg ikke førend efter ser Maaneders Forløb maatte aabne den. Jeg har, uagtet min Nysgjerrighed, holdt mit Løfte.

Her er en Oversættelse af hans Historie, som jeg tænkte at forelæse, for derved at oplyse Hemmeligheden i Værelset, men jeg frygter, at jeg allerede alt for længe har trættet Selskabets Opmærksomhed. Man yttrede imidlertid det almindelige Ønske, at høre Manuskriptet forelæse; dette skeete isærdeleshed af den spørgelystne Herre, og saa trak da Baroneten et zirligt skrevet Manuskript frem, tørrede sine Briller af, og forelæste nu følgende Historie.

Den unge Italieners Historie.

Jeg er født i Neapel. Mine Forældre eiede, endskjøndt de vare af høi Stand, kun liden For-

mue, eller meget mere, min Fader elskede Pragt over sine Midler, og anvendte saameget paa sit Pallais, sin Equipage og sine Tjenestetyende, at han stedse befandt sig i Pengeforlegenhed. Jeg var den yngre Søn og blev derfor kun betragtet af min Fader med Ligegyldighed, da han, ifølge sin Familiestolthed, ønskede at efterlade min ældre Broder sin hele Formue. Da jeg endnu var Barn, lod jeg altid spore en ualmindelig Pirrelighed. Alting bevægede mig paa det hæftigste. Da min Moder endnu bar mig paa Armen, og inden jeg kunde tale, havde Musik allerede saadan Magt over mig, at jeg derved i høi Grad kunde blive bedrøvet eller munter. Da jeg blev ældre, bleve mine Følelser ligesaa levende som tilforn, og jeg kunde saare let komme i et krampagtigt Raserie eller Glæde. Mine Slægtninge og Betjentere gjorde sig en Fornøielse af, at drive deres Spil med denne store Pirrelighed. Man bragte mig til Taarer, kildede mig til Latter, gjorde mig rasende, Alt til Selskabets Underholdning, som morede sig høilig over en saadan Lidenskabsstorm i et Pygmæelegeme — uden at de betænkte, eller bekymrede sig om, hvor farligt det var, at nære denne Pirrelighed. Saaledes blev jeg et lille lidenskabeligt Væsen, forinden endnu Fornuften til-

børlig var udviklet. Efter kort Tids Forløb var jeg for gammel, til længere at tjene som Legetøi, og nu blev jeg en Plage. De lidenskabelige Udbrud, til hvilke man havde tilskyndet mig, bleve besværlige, og jeg blev netop hadet af dem, der havde lært mig dette, fordi jeg havde været saa lærvillig. Min Moder døde, og min Magt, som et forkjælet Barn, var til Ende. Nu var det ikke længere nødvendigt, at give efter for mig, eller at taale mig, thi man kunde intet opnaae derved, da jeg ikke var min Faders Yndling. Jeg havde altsaa den Skjæbne, som alle forkjælede Børn under saadanne Omstændigheder har, jeg blev forsømt, eller kun for saavidt bemærket, som man kunde være mig imod og modsige mig. Dette var den tidlige Behandling af et Hjerte, som ifald jeg er istand til at dømme derom, af Naturen var tilbøielig til den største Ømhed og Kjærlighed.

Min Fader havde, som jeg allerede har sagt, aldrig kunnet lide mig — i Grunden forstod han mig aldrig; han betragtede mig som selvraadig og stivsindet, og troede, at det manglede mig paa naturlig Kjærlighed til ham. — Men det var det Skarpe i hans egen Opførsle, det Stolte og Fornemme i hans eget Væsen, der havde bortkyst mig fra hans Arme. Jeg tænkte

mig ham stedse, saaledes som jeg engang havde seet ham i Pragt og Stolthed bruse frem, i hans Senatordragt. Den Pragt, der omgav hans Person, havde lammet min unge Indbildningskraft. Jeg kunde aldrig nærme mig ham med et Barns tillidsfulde Hengivenhed.

Min Faders hele Ømhed hvilede paa min ældre Broder. Han skulde blive Arving til Titlen og Familieværdigheden, og alting blev ham bragt som Offer — jeg selv, saavelsom alt andet. Man havde bestemt at hellige mig til Kirken, for at mine Lidenskaber, saavelsom jeg selv, paa den Maade ikke skulde koste min Fader nogen Tid og foraarsage ham Uro, eller staae min Broders Interesse i Veien. Allerede i min spæde Alder, og forinden mit Sind havde aabnet sig for Verden og dens Yndigheder, eller havde lært at kjende noget mere af samme, udenfor min Faders Pallads, blev jeg sendt til et Kloster, hvis Superior var min Onkel, og udelukkende overleveret til hans Omsorg.

Min Onkel var en Mand, der aldeles var fremmed for Verden; han havde aldrig fundet Smag i dens Fornøielser, fordi han aldrig havde nydt dem, og ansaae streng Selvfornægtelse for den største Grundvold til alle christelige Dyder.

Han troede, at Enhver havde samme Tænkemaade som han, eller tvang dem i det mindste til at føie sig efter hans. Hans Sindsbeskaffenhed og hans Sædvaner havde en stor Indflydelse paa det hele Broderskab, hvis Superior han var — aldrig kunde man see mørkere, mere vrantne Væsener sammen. Selv Klosteret var fuldkommen skikket til, at vække mørke og skumle Tanker. Det laae i en mørk Bjergkløft, Synden for Vesuv; hvert Blik i det Fjerne var tilspærret af ufrugtbare, vulkaniske Høie, en Bjergstrøm larmede ved Foden af dets Mure, og Ørnen skreg omkring dets Taarne.

Man havde sendt mig i en saa spæd Alder til dette Sted, at jeg snart tabte alle bestemte Erindringer om det, jeg havde forladt. Da mit Sind havde udviklet sig, laante det derfor sine Begreber om Verden af Klostret og dets Omgivelser, og Verden forekom mig som noget høist skrækkeligt. Saaledes erholdt min Sindsstemning allerede tidlig et vist mørkt Anstrøg og Munkenes frygtelige Fortællinger om Djævle og onde Aander, hvormed de skrækkede min ungdommelige Indbildningskraft, gav mig en Retning til Overtroe, over hvilken jeg aldrig ganske har kunnet blive Herre. De fandt ligeledes deres Fornøielse i at sætte min levende Følelse

i Bevægelse, som min Faders Omgivende saa tit havde gjort af Drillerie. Jeg kan endnu mindes den Skræk, hvormed de ved et Udbrud af Vesuv vidste at opflamme min Indbildningskraft. Vi vare langt borte fra denne Vulkan, og Bjerge laae imellem os, men dens krampagtige Bevægelser rystede selv Naturens faste Grundvolde. Jordskjælv truede med at omstyrte vort Klosters Taarne. Et mat rødsomt Lys oplyste Himlen om Natten, og en af Vinden hidført Askeregn faldt i vor smalle Dal. Munkene talte om, at Jorden under os var udhulet; at der flød Strømme af smeltet Lava igjennem dens Aarer, at Huler af Svovlluer gik igjennem dens Indre, der tjente de onde Aander og de Fordømte til Boliger, og at der vare Ildhave under vore Fødder, beredte til at opsluge os. — Alle disse Historier bleve mig fortalte ved Tordenens dumpe Toner i Bjergene, hvis Rullen bragte vore Klostermure til at bæve.

En af Munkene havde været Maler, men havde trukket sig tilbage fra Verden, og valgt dette sørgelige Liv, for at afbøde en Forbrydelse. Det var et sørgmodigt Menneske, der drev sin Kunst i sin Celles Ensomhed, men gjorde sig den til en Bøde. Hans Beskjæfti-

gelse var, enten paa Lærred eller Vox at afbilde det menneskelige Ansigt og det menneskelige Legeme i Dødskampen, og i alle Grader af Opløsning og Tilintetgjørelse. I hans Arbeider afsløredes Liighusets frygtelige Hemmeligheder, Skarnbassens og Ormens væmmelige Gjæstebud. — Endnu i dette Øieblik aftvinger Mindet om hans Arbeider mig en Gysen. Paa hiin Tid bemægtigede imidlertid min stærke, dog sletledede Indbildningskraft sig hans Kunst med al mulig Liv. Det var en Beskjæftigelse, og den bragte en Afvexling i Klosterlivets tørre Studier og eensformige Pligter. I kort Tid opnaaede jeg Færdighed i at bruge Penslen, og mine mørke Frembringelser bleve holdte for værdige til, at smykke nogle Altere i Kapellet.

Paa denne sørgelige Maade blev et Menneske opdraget, der kun var besjælet af Følelse og Indbildningskraft. Alt Aandrigt og Elskværdigt i mit Væsen blev underkuet og intet uddannet, uden det som var unyttigt og ubehageligt.

Jeg var fyrrig, levende, opbrusende, fremfusende, gandske skabt til, kun at føle Kjærlighed og Tilbedelse; men man lagde en Blyhaand paa mine bedre Egenskaber. Man lærte mig intet uden Frygt og Had: jeg hadede min On-

kel, Munkene, Klosteret, i hvilket jeg var indesluttet, Verden, ja næsten mig selv, fordi jeg, som jeg troede, var et saa hadefuldt og hadeværdigt Væsen.

Da jeg næsten var seksten Aar, tillod man mig, ved en Leilighed, at ledsage en af Brødrene paa en Sendelse til en fjern Deel af Landet. Vi havde snart den mørke Dal bag ved os, hvori jeg saa mange Aar havde været indespærret, og kom efter en kort Reise imellem Bjergene, og i det yppige fri Landskab, der udbreder sig omkring Bugten ved Neapel. Himmel! hvor var jeg ude af mig selv af Henrykkelse, da mit Blik streifede hen over en vid Flade af det herligste soelrige Land, forskjønnet med Buske og Viinbjerge; Vesuv hævede sine takkede Toppe ved min høire Side; det blaae Hav med sine fortryllende Kyster, besatte med sine lysende Steder og pragtfulde Landsteder, udbredte sig til Venstre, og Neapel, min Fødeby Neapel, blinkede langt, langt i Baggrunden!

Gode Gud! dette var altsaa den herlige Verden, som man havde lukket for mig? Jeg havde nu naaet den Alder, hvori Følelserne staae i deres fulde Blomster og Friskhed. Mine havde man søgt at undertrykke og kjølne: nu brøde de frem med et sildigt Foraars hele Magt.

Mit Hjerte, der hidtil havde trukket sig unaturligt sammen, udbredte sig nu under et Udbrud af ubestemte, men salige Følelser. Naturens Skjønhed berusede, forvirrede mig gandske. Bøndernes Sange, deres muntre Blikke, deres lykkelige Sysler, deres Klædningers maleriske Farvepragt, deres landlige Musik, deres Dandse; alt dette virkede paa mig som Tryllerie. Min Sjæl svarede Musikken, mit Hjerte hoppede i min Barm. Alle Mænd syntes mig behagelige alle Qvinder elskværdige.

Jeg vendte tilbage til Klosteret, det vil sige mit Legeme: mit Hjerte og min Sjæl overskrede aldrig mere dets Dørtærskel. Jeg kunde aldrig glemme dette Blik i en skjøn og lykkelig Verden, — i en Verden, der tiltrak sig saaledes mit Sind. Jeg havde følt mig saa lykkelig, saalænge jeg opholdt mig i den; jeg var bleven til et Væsen, der var saa forskjellig fra det, som jeg følte mig i Klosteret — denne alt Levendes Grav. — Jeg sammenlignede i Aanden de Folks Ansigter, jeg havde seet, og som overstrømmedes af Ild, Sundhed og Nydelse, med de blege, blyfarvede, matte Munkeansigter; Dandsemusikken, med den eenstonende Sang i Capellet. Tilforn havde jeg kun fundet Klosterets Andagtsøvelser besværlige: nu

vare de mig utaalelige. Forpligtelsernes eensformige Kredsløb fortærede min Aand; mine Nerver bleve pirrede ved Klosterklokkens modbydelige Ringen, der uophørligen gjenlød i Bjergene, bestandig om Natten forstyrrede mig i min Hvile, og tvang mig om Dagen til at lægge Penslen fra mig, for at forrette en kjedsommelig mekanisk Andagtsøvelse.

Det laae ikke i min Maade, at tænke længe over noget, uden at sætte mine Tanker i Værk. Min Aand var pludselig sat i Bevægelse, og vaagnet i mig. Jeg passede Leilighed, flygtede fra Klosteret, og begav mig tilfods paa Veien til Neapel. Da jeg saae de venlige, med Mennesker opfyldte Gader, Vrimlens Mangfoldighed og Livlighed omkring mig, Palladsernes Pragt, Equipagernes Glands, og det Liv der straalte paa den brogede Mængdes Ansigter, forekom det mig, som om jeg pludselig var hensat i en fortryllet Verden, og jeg lovede høitideligt ved mig selv, at intet i Verden nogensinde skulde bringe mig tilbage igjen til Klosterets Eensformighed.

Jeg maatte spørge, hvor min Faders Palads var, thi jeg var saa ung, da jeg forlod det, at jeg ikke mere vidste, hvor det stod. Ikke uden Besværlighed lykkedes det mig, at blive indladt

til min Fader, thi Tjenerne vidste neppe, at et saadant Væsen, som jeg, var til, og min Munkedragt gjorde just ikke noget fordeelagtigt Indtryk for mig. Selv min Fader mindedes mig ikke mere. Jeg nævnte ham mit Navn, faldt for hans Fødder, anraabte ham om Tilgivelse, og bad ham, ikke at sende mig tilbage igjen til Klosteret.

Han modtog mig mere med en Velynders Nedladenhed, end med en Faders Kjærlighed, hørte rolig, men kold, paa min Fortælling om mine Lidelser iblandt Munkene og min Modbydelighed for dem, og lovede, at tænke paa, hvad der kunde skee for mig. Denne Kulde qvalte alden aabne Kjærlighed, der laae i mit Væsen, og som vilde have holdt sig ved den allerringeste varme, faderlige Tilbøielighed. Alle mine tidligere Følelser imod min Fader fik deres Kraft igjen. Jeg betragtede ham atter som det pragtsyge fornemme Væsen, der i saa høi Grad havde dæmpet min barnlige Indbildningskraft; det var for mig, som om jeg aldeles ingen Fordring havde paa hans Deeltagelse. Min Broder var den eneste Gjenstand for hans Omsorg og Kjærlighed; han havde arvet hans Tænke- og Handlemaade, og antog imod mig snarere en Beskytters, end en Broders Væsen. Dette fornær-

mede min Stolthed, der var meget stærk. Af min Fader kunde jeg taale Nedladelse; thi jeg saae op til ham, som til et høiere Væsen, med Ærefrygt; men min Broders Beskyttermine, der, hvilket jeg tydelig følte, i aandig Henseende stod langt under mig, var mig utaalelig. Tjenerne mærkede snart, at jeg var en ukjærkommen Gjæst, og behandlede mig, paa simple Folks Viis, skjødesløst. Saaledes paa alle Sider tilbagestødt, saae jeg, at min Tilbøielighed, hvorhen den end vendte sig, kun blev til Byrde; jeg blev altsaa mørk, stille og nedslaaet. Mine Følelser, tilbagetrængt i mig selv, skjulte sig i mit Hjerte og nagede det. Saaledes blev jeg nogle Dage, mere som en uvelkommen Fremmed, end som en tilbagegiven Søn, i min Faders Huus. Jeg var engang bestemt til, aldrig at blive kjendt der; jeg var ved falsk Behandling bleven fremmed for mig selv, og man bedømte mig efter mit fremmede Væsen.

En Dag saae jeg, til min Forbauselse, en af Munkene fra mit Kloster snige sig ud af min Faders Værelse. Han bemærkede mig, men lod, som han ikke saae mig, og denne Forstillelse gjorde, at jeg fattede Mistanke. Jeg var bleven pirrelig og mistroisk; den ubetydeligste

Smaaking kunde saare mine Følelser. I denne Sindstilstand skeete det, at jeg blev behandlet med paafaldende Ringeagt af en forkjælet Yndling, min Faders Yndlingstjener. Mit Væsens Stolthed og Lidenskabelighed vaktes i dette Øieblik; jeg slog Mennesket til Jorden. Min Fader gik netop forbi, og havde ikke Rolighed nok til at erkyndige sig om denne Tildragelses Aarsag, ei heller vilde han have forfulgt den lange Række af Aandslidelser, der var den sande Anledning dertil. Han behandlede mig haardt og med Vrede, og opbød sit Væsens hele Stolthed og sit Bliks Fornemhed, for at give den Forhaanelse, hvormed han behandlede mig, desto større Eftertryk. Jeg følte, at jeg ikke havde fortjent det, at jeg blev miskjendt; jeg følte, at der laae noget i mig, der var en bedre Behandling værd; mit Hjerte oprørtes imod min Faders Uretfærdighed. Jeg glemte min sædvanlige Ærefrygt imod ham — jeg svarede ham med Hæftighed, min fyrrige Aand glødede paa mine Kinder, sprudlede af mine Øine; men mit følende Hjerte brast ligesaa hurtigt, og inden min Lidenskab havde halvt udraset, følte jeg, at den qvaltes af mine Taarer og sluktes. Min Fader, forundret og opbragt over denne Ormens Krympen, befalede mig at begive mig paa

mit Værelse. Jeg bortfjernede mig taus, overvældet af modstridende Følelser.

Jeg havde endnu ikke været længe paa mit Værelse, da jeg hørte Stemmer i et tilstødende Gemak. Min Fader og Munken raadsloge over Midlerne, til hurtig at bringe mig tilbage til mit Kloster. Min Beslutning var taget. Jeg havde intet Hjem, ingen Fader mere. Endnu samme Nat forlod jeg det faderlige Huus, begav mig ombord paa et Skib, der laae seilfærdigt i Havnen, og overlod mig nu til den vide Verden. Til hvilken Havn det seilede hen, det brød jeg mig ei om; enhver Egn i en saa skjøn Verden var bedre, end mit Kloster; jeg brød mig ikke om, hvorhen Skjæbnen henkastede mig; ethvert Sted havde mere Hjemligt for mig, end det Hjem, jeg havde ladet blive tilbage. Fartøiet var bestemt til Genua, og did kom vi efter nogle Dages Reise.

Da jeg løb ind imellem de Diger, der omgive Havnen, og øinede det Amphitheater af Palladser, Kirker og herlige Hauger, der hæve sig over hinanden, da følte jeg, hvilken retmæssig Fordring Genua havde paa at kaldes den Prægtige. Jeg steeg af paa Moloen, aldeles fremmed og uden at vide, hvad jeg skulde begynde paa, eller hvorhen jeg skulde lede mine

Skridt. Det bekymrede mig imidlertid meget lidet; jeg var dog forløst fra Klosterlænkerne og Fornedrelsen i det faderlige Huns. Naar jeg gik igjennem Strada Balbi og Strada nuova, disse Gader fulde af Paladser, og med Forbauselse stirrede paa Bygningskonstens Underværker; naar jeg om Aftenen vandrede imellem alt det Glimrende og det Skjønnes brogede Vrimmel, igjennem Aquaverdas grønne Løvgange, eller under Søilegangene og paa Terrasserne i Dorias prægtige Haver, da holdt jeg det for umuligt, nogensteds at blive lykkelig, uden i Genua.

Kun faa Dage hørte dertil, for at bringe mig ud af min Vildfarelse. Min magre Børs var snart udtømt, og for første Gang i mit Liv følte jeg Armodens lave Elendighed. Jeg havde aldrig kjendt Pengemangel, aldrig anet Muligheden af et saadant Onde. Jeg kjendte ikke Verden og dens Veie, og da først Tanken om Mangel greb mig, saa var dens Virkning fuldkommen tilintetgjørende. Jeg vandrede med tomme Lommer igjennem Gaderne, der nu ikke længere frydede mit Øie, da Tilfældet ledede mine Skridt til den prægtige Kirke dell'Annunciata.

En berømt Maler paa den Tid sysselsatte sig netop med Udstillingen af et af sine Male-

rier over et Alter. Den Færdighed, jeg under mit Ophold i Kloſteret havde erholdt i hans Kunſt, havde gjort mig til en begeiſtret Liebhaber deraf. Jeg var ved første Blik forbauſet over Maleriet. Det var en Madonna. Saa uſkyldig saa yndig, et saa guddommeligt Udtryk af moderlig Ømhed! Jeg havde i det Øieblik i Begeiſtringen for min Kunſt glemt alle Erindringer om mig selv. Jeg foldede Hænderne, og et Henrykkelſes Udraab undſlap mine Læber. Maleren mærkede min Bevægelſe. Den ſmigrede ham og fornøiede ham. Mit Udvortes og min Adfærd behagede ham; han tiltalte mig. Jeg følte formeget Savnet af en Ven, til at jeg ſkulde have tilbageviiſt en Fremmeds Forekommenhed, og det laae i denne Mands Væſen noget saa Veivilligt og Indtagende, at han i et Øieblik havde erhvervet ſig min Fortrolighed.

Jeg fortalte ham min Hiſtorie, sagte ham den Stilling, hvori jeg befandt mig, men ſkjulte for ham mit Navn og min Stand. Min Fortælling ſyntes at tiltrække ham meget; han indbød mig til ſit Huus, og fra den Tid af blev jeg hans Yndlingsdiſcipel. Han troede at opdage hos mig et overordentligt Talent for Kunſten, og hans Lovtaler opflammede min hele Iver. Hvilket herligt Affnit i mit Liv var det, jeg

tilbragte under hans Tag! Et andet Væsen syntes at være gaaet op i mig, eller rettere alt, hvad der var elskværdigt og fortræffeligt, syntes at fremgaae deraf. Jeg levede saa indgetogent, som jeg havde gjort i Klosteret; men hvor forskjellig var min Indgetogenhed! min Tid gik hen med at opfylde mit Sind med ophøiede og digterigske Tanker, at tænke over alt det Udmærkede og Ædle, der gaves i Historien og Digtekunsten, og at studere og forfølge alt, hvad der er ophøiet og skjønt i Naturen. Jeg var stedse et sværmerisk, Indbildningen hengivent Væsen, men nu hævede mine Drømmerier og Indbildninger mig til en Henrykkelses Tilstand. Jeg betragtede min Lærer som en velvillig Genius, der havde aabnet en fortryllende Egn for mit Blik. Han var ingen indfødt Genueser, men var bleven bevæget ved flere Adeliges Ønsker, at komme derhen, og allerede flere Aar opholdt han sig der, for at fuldende overtagne Arbeider. Hans Helbred var meget svag, saa at han maatte overlade en stor Deel af Udførelsen af hans Tegninger til hans Disciple. — Han holdt mig fortrinlig skikket til, i Fremstillingen af det menneskelige Ansigtstræk, at opfatte et karakteristisk, men flygtigt Udtryk, og kraftigt at overføre det paa Lærredet. Jeg var derfor

bestandig sysselsat med at tegne Hoveder, og ofte, naar der skulde fremstilles en særdeles Ynde og Skjønhed i et Ansigts Udtryk, blev dette Arbeide overdraget mig. Min Velgjører vilde gjerne gjøre mig bekjendt, og saaledes skete det, at jeg, deels maaskee for min virkelige Kunstfærdigheds Skyld, deels ved hans varme Lovtaler, kom i Ry for, at give mine Ansigter et særdeles Udtryk.

Iblandt flere Arbeider, han havde overtaget, var et historiskt for en Stormands Palads, paa hvilket flere Portrætter af Familiens Medlemmer skulde anbringes. Iblandt disse blev et overdrager min Pensel. Det var en ung Piges, der den Tid endnu blev opdraget i et nærliggende Kloster. Hun kom derfra for at sidde for Maleren. Jeg saae hende først i et Værelse i et af Genuas prægtigste Palladser; Hun stod ved et Vindue, der vendte ud til Bugten; en Straale af Foraarssolen faldt paa hendes Ansigt, og udbredte en Slags Helgenglorie over det, medens den oplyste det pragtfulde karmosinrøde Værelse. Hun var først sexten Aar gammel og ak, hvor elskværdig! det hele Aasyn overraskede mig, som et reent Syn af Foraaret, Ungdommen og Skjønheden. Jeg havde kunnet falde paa Knæe og tilbede hende. Hun

var som en af Digternes og Malernes Skabninger, naar de vil fremstille det Ideal af Skjønhed, som omsvæver deres Sind i en Skikkelse af ubeskrivelig Fuldkommenhed. Jeg torde tegne hendes Ansigt i flere Stillinger, og jeg forlængede med Flid et Studium, der blev min Fordærvelse. Jo længere jeg betragtede hende, desto mere forelsket blev jeg; der laae noget næsten Piinligt i denne glødende Beundring. Jeg var først nitten Aar gammel, frygtsom og uerfaren. Hendes Moder behandlede mig med Opmærksomhed, thi min Ungdom og min Begeistring for Konsten havde erhvervet mig hendes Yndest, og jeg skulde næsten troe, at der har lagt noget i mit Væsen og min Handlemaade, der indgjød Deeltagelse og Agtelse. Men selv den Godhed, hvormed man behandlede mig, kunde ikke fordrive den Ængstelighed, hvori min Indbildningskraft satte mig, naar jeg befandt mig i dette yndige Væsens Nærhed. Der laae Noget hos hende, der næsten var mere end jordisk. Hun syntes for ophøiet for Jorden, for om og høitstaaende for alt Menneskeligt. Medens jeg fremstillede hendes Yndigheder paa Lærredet, og mine Øine hvilede paa hendes Træk, indsugede jeg den søde Gift, der bedøvede mig, og afvexlende flød mit Hjerte over af Ømhed og bævede

af Forlovelse. Nu følte jeg mere, end nogensinde, den hæftige Ild, der havde slumret i min Sjels Dyb. De, min Herre, der er født i et mere maadeholdent Klima og under en koldere Himmel, har intet Begreb om en Lidenskabs Heftighed i vort sydlige Bryst.

Efter nogle Dages Forløb var mit Arbeide til Ende. Bianca vendte tilbage til sit Kloster, men hendes Billede blev uudsletteligt i mit Bryst. Det veeg ikke ud af min Indbildningskraft, det blev mit faststaaende Begreb om Skjønhed. Det havde endog Indflydelse paa min Pensel. Jeg blev berømt for min lykkelig Fremstilling af qvindelig Elskværdighed, men det var kun, fordi jeg mangfoldiggjorde Biancas Billede. Jeg beroligede og nærede min Indbildningskraft paa eengang, idet jeg anbragte hende i alle min Mesters Frembringelser. — Jeg har staaet med Henrykkelse i et af Annunciatas Kapeller, da jeg engang saae Mængden ophøie en Helgens himmelske Skjønhed, som jeg havde malet. Jeg har seet Folket bøie sig andagtsfuldt for Billedet; det bøiede sig for Biancas Billede.

Jeg blev i denne Slags Drøm, jeg kunde næsten sige Vanvid, længere end et Aar. Min Indbildningskraft havde en saadan Styrke, at

det Billede, der havde dannet sig deri, levede i sin hele Kraft og Liv. Jeg var overhovedet et ensomt, tankefuldt Væsen, der gjerne hengav sig til Drømmerier og nærede Tanker, der engang havde fæstet Rod hos mig. Af denne behagelige, melankolske, herlige Drøm blev jeg vækket ved min Velgjørers Død. Jeg kan ikke beskrive den Smerte, hvori dette Dødsfald satte mig. Ene og med knust Hjerte stod jeg nu. Han testamenterede mig sin lille Formue, der formedelst hans medfødte Gavmildhed og de store Udgifter, hans Levemaade kostede, virkelig kun var ubetydelig, og anbefalede mig kort før sin Død meget til en Stormands Beskyttelse, der ogsaa havde været hans Velynder.

Denne Sidste var en Mand, der ansaaes for meget gavmild. Han var Kunsternes Ynder og Beskytter, og gjorde sig sienfynlig Umage for at blive anseet derfor. Han troede at sine i mig Spor til tilkommende Storhed; min Pensel havde allerede vakt Opmærksomhed, han tog mig under sin særdeles Beskyttelse. Men da han saae, at jeg var ganske nedbøiet af Grædmelse og uskikket til at arbeide i min afdøde Velgjørers Huus, indbød han mig til at tilbringe en Tid paa en Villa, som han eiede ved

Bredden af Havet i Sestri di Ponentes maleriske Egn.

Jeg fandt paa Villaen Grevens eneste Søn, Filippo. Han var næsten paa min Alder, og havde et behageligt Udvortes og et indtagende Væsen. Han sluttede sig snart til mig og syntes at ville gjøre sig yndet af mig. Jeg troede at opdage noget Søgt i hans Velvillie og megen Lune i hans Væsen, men jeg havde nu engang ingen i min Nærhed, til hvem jeg kunde binde mig, og mit Hjerte følte den Nødvendighed, at eie noget, hvortil jeg kunde hvile. Hans Opdragelse var meget forsømt; han betragtede mig som den, der i Henseende til aandig Fatteevne og Uddannelse stod langt over ham, og erkjendte taus min Overvægt. Jeg følte, at jeg, med Hensyn til Byrd, stod lige med ham, og dette gav min Adfærd en vis Uafhængighed, der ikke forfeilede sit Øiemeed. Det Lune og Tyrani jeg stundom saae ham udøve imod Andre, han kunde byde over, følte jeg aldrig. Vi bleve fortrolige Venner og vare ofte sammen. Desuagtet foretrak jeg at være ene og efterhænge min Indbildningskrafts Drømmerier i den Egn, der omgav mig.

Fra Villaen af havde man en vid Udsigt til det middlandske Hav og den maleriske ligurische Kyst. Den laae ensom midt i en kunstig anlagt Have, der var prydet med Billedstøtter og Springvand, og indeholdt Krat og Alleer og skyggefulde Græsplads. Alt, hvad der kunde smigre Smagen og behageligt sysselsætte Sindet, var her at finde. Den Rolighed, der herskede i dette zirlige Opholdssted, gjorde, at mine Følelsers Storm efterhaanden lagde sig, og idet den blandede sig med den romantiske Tryllekraft, der endnu stedse holdt min Indbildningskraft fangen, frembragte den en mild, vellystig Melankolie.

Jeg havde endnu ikke opholdt mig længe paa Grevens Villa, da vor Ensomhed blev oplivet ved en ny Beboerinde. Det var Datteren af en af Grevens Slægtninge, der nylig var død i kummerlige Omstændigheder, og havde overgivet sit eneste Barn til hans Beskyttelse. Jeg havde ofte af Filippo hørt hendes Skjønhed omtale, men min Fantasie var saaledes opfyldt med Et Billede, at den ikke tillod noget Andet. Vi vare i Slottets mellemste Sal, da hun kom. Hun var endnu i Sørgedragt, og nærmede sig, støttet ved Grevens Arm. Da de stege op ad Marmortrappen, var hendes Væxts og Bevægelsers

Ziirlighed, og den Gratie, hvormed Mezzaroen, Genueserindernes fortryllende Slør var kastet om hendes ranke Figur, mig paafaldende. De traadte ind. Himmel! hvor stor var min Overraskelse, da jeg saae Bianca for mig. Det var hende selv, bleeg af Grœmmelse, men hendes Skjønhed endnu mere moden, end da jeg sidst saae hende. Tiden havde udviklet alle hendes Skabnings Yndigheder, og den Kummer, hun havde havt, udgjød en uimodstaaelig Ømhed over hendes Ansigt.

Hun rødmede og zittrede, da hun saae mig, og Taarer traadte i hendes Øie, thi hun erindrede sig, i hvilket Pallads hun havde været vant at see mig. Mine Følelser formaaer jeg ikke at skildre. Efterhaanden blev jeg Mester over den store Frygtsomhed, der i Begyndelsen havde ængstet mig saaledes i hendes Nærværelse. Vore Stillingers Lighed bragte os nærmere til hinanden. Vi havde begge tabt vore bedste Venner i Verden, og vare begge paa en Maade henviste til Andres Velvillie. Da jeg lærte hende og hendes Aand nærmere at kjende, stadfæstede alt det sig, som min Indbildningskraft havde foremalt mig om hende. Hendes Ubekjendtskab med Verden, hendes ømme Følelse for alt Skjønt og Behageligt i Naturen, min-

bede mig om mine egne Bevægelser, da jeg første Gang undløb fra Klosteret; hendes rigtige Dømmekraft henrykkede mig, hendes Mildhed omsnoede mit Hjerte, og hendes ungdommelige, ømme, fremspirende Elskværdighed satte mig i en salig Ruus.

Jeg betragtede hende med en Slags Tilbedelse, som noget mere end Jordisk, og fandt mig ved Tanken om min Uværdighed ligeoverfor hende saare ydmyget. Dog var hun jordisk, var et af de meest modtagelige, meest omtfølende, jordiske Skabninger; thi hun elskede mig.

Hvorledes jeg først opdagede denne henrykkende Sandhed, kan jeg ikke sige mere; jeg troer, den viste sig efterhaanden for mig, som et Under, der overgik alle mine Forhaabninger og min Troe. Vi vare begge i Ømhedens og Kjærlighedens Alder, saaes stedse, havde de samme finere Beskjæftigelser; thi Musik, Digtekunst og Malerie vare vore Yndlingsfornøielser, og vi levede næsten adskilt fra alt øvrigt Selskab, i en yndig romantisk Egn. Er det et Under, at to unge Hjerter, der vare hinanden saa nær, bandt sig inderlig til hverandre?

O, I Guder! hvilken Drøm — hvilken forbigaaende Drøm af uformørket Salighed gik dengang min Sjel forbi! Verden omkring mig

var et Paradis; thi en Qvinde — en yndig, herlig Qvinde, deelte det med mig! hvor ofte streifede jeg omkring Sestris maleriske Bredder, eller besteeg dens vilde Bjerge, saae Kysten besaaet med Landsteder, og det blaae Hav dybt under mig, og Genuas høie Fyrtaarne paa sit romantiske Forbjerg i det Fjerne, og troede, naar jeg da understøttede Biancas vaklende Skridt, at der ikke kunde være nogen Ulykke i en saa skjøn Verden! Hvor ofte lyttede vi sammen til Nattergalens Toner, naar den i de af Maanen oplyste Løvhytter sang sin yndige Sang, og undrede os, hvorledes Digterne nogensinde havde kunn t finde noget Sørgeligt i dens Slag! Hvorfor er denne Livets og Ømhedens Blomstertid saa forbigaaende! Hvorfor fremkommer der af denne Kjærlighedens Rosensky, der udbreder en saadan Morgenlue over vore Dages Morgen, saa let en Hvirvelvind og Storm.

Jeg var den første, der vaagnede af denne salige Elskovsruus. Jeg havde vundet Biancas Hjerte; men hvad skulde der blive deraf? Jeg havde hverken Rigdom eller Udsigter, der berettigede mig til at gjøre Fordring paa hendes Haand; skulde jeg benytte hendes Ukjendtskab med Verden, hendes tillidsfulde Tilbøielighed, og nedbrage hende i min egen Armod? Var

dette at gjengjelde Grevens Gjæstfrihed, Biancas Kjærlighed?

For første Gang begyndte jeg at føle, at ogsaa lykkelig Kjærlighed kan have sin Bitterhed. En fortærende Sorg leirede sig omkring mit Hjerte. Jeg sneeg mig omkring i Palladset som en Forbryder; det var mig, som om jeg havde misbrugt dets Gjæstfrihed, som var jeg en Tyv, der opholdt sig i dets Mure. Jeg kunde ikke længere see paa Greven med skyldfrie Blik. Jeg anklagede mig for Troløshed, troede, at han kunde læse den i mine Blik, og begyndte at mistrøe og at foragte mig selv. Hans Adfærd imod mig havde stedse været fornem og nedladende, nu forekom den mig kold og stolt. Ogsaa Filippo blev tilbageholdende og fremmed, i det mindste troede jeg at bemærke det. Himmel! var alt det Hjærnespind? eller var jeg bleven fordægtig for hele Verden? var jeg et ulykkeligt, mistroisk Menneske, der bevogtede Blik og Gebærder, og plagede sig med falske Udtydninger? eller, naar disse vare grundede, skulde jeg blive under et Tag, hvor man blot taalte mig, og opholde mig der saalænge, som man taalte mig? Det er ikke længere at udholde, raabte jeg; jeg vil rive mig løs fra denne selvfornedrende Til-

stand — jeg vil forstyrre dette Tryllerie og flye — flye! hvorhen? — ud af Verden! thi hvor bliver Verden, naar jeg efterlader Bianca?

Min Aand var stolt af Naturen, og oprørtes ved Tanken om at blive anseet med Foragt. Flere Gange var jeg i Begreb med, naar jeg troede, at hendes Beslægtede gave sig Anseelse af Fornemhed, at aabenbare min Familie og Rang, og at godtgjøre min Stands Lighed i Biancas Nærværelse. Men denne Følelse var forbigaaende. Jeg ansaae mig som forstødt og foragtet af min Familie, og havde høitidelig lovet mig selv, aldrig at opdage mit Slægtskab med dem, førend de selv vilde gjøre det gjeldende.

Denne min Aands Kamp nagede paa min Tilfredshed og Helbred. Det syntes mig, som om den Uvished om man er elsket, var mindre utaalelig, end at være overbeviist derom, og ikke torde være glad ved denne Overbeviisning. Jeg var ikke længere Biancas begeistrede Beundrer, jeg hvilede ikke længere med Henrykkelse ved Tonen af hendes Stemme, eller indsugede med Begjærlighed hendes Ansigtstræks Skjønhed. Selv hendes Smiil kunde ikke længere glæde mig; thi jeg følte, at ieg havde begaaet en Forbrydelse, ved at vinde det for mig.

Denne Forandring hos mig kunde ikke undgaae hende; hun spurgte mig med hendes sædvanlige Frimodighed og Simpelhed om Aarsagen dertil. Jeg kunde ikke undvige Spørgsmaalet, thi mit Hjerte var nærved at briste. Jeg skildrede hende min Sjælekamp, min fortærende Lidenskab, de bittre Bebreidelser, jeg gjorde mig. "Ja", sagde jeg, "jeg er Dig uværdig; jeg er udstødt af min Familie — en ustadig, navnløs, hjemløs Flygtning, der intet andet Lod har end Armod — og dog har jeg vovet, at elske Dig — har vovet at begjære Kjærlighed af Dig!"

Min Bevægelse fremlokkede hendes Taarer, men min Stilling forekom hende ikke saa haabløs, som jeg skildrede den for hende. Opdragen i et Kloster, vidste hun intet af Verden, af dens Nødvendigheder, dens Sorger, og hvilken Qvinde tager i Hjerteanliggender Hensyn paa Verdens Smaating? Ja, endnu mere — hun optændtes af sød Begeistring, naar hun talte om mine Lykkes-Omstændigheder, og om mig selv. Vi havde ofte standset foran de berømte Mesteres Værker; jeg havde fortalt hende deres Historie, det store Rygte, den Indflydelse, den Rigdom, de havde opnaaet. De vare Fyrsternes Selskabsbrødre, Kongernes Yndlinger, Natio-

ners Stolthed og Pryd. Alt dette anvendte hun paa mig. Hendes Kjærlighed saae intet i alle Hines store Frembringelser, end hvad jeg ligesaa godt kunde opnaae, og naar jeg saae den yndige Skabning gløde af Inderlighed, og hendes Ansigt forklaret ved Drømmene om min Berømmelse, saa hævede dette mig et Øieblik i hendes egen Indbildningskrafts Himmel.

Jeg opholder mig for længe ved denne Deel af min Historie; men jeg kan ikke undlade, at opholde mig ved et Afsnit af mit Liv, paa hvilket jeg, uagtet alle dets Sorger og Kampe seer tilbage med Kjærlighed, thi dengang var min Sjel endnu ikke besmittet med nogen Forbrydelse, Jeg veed ikke, hvad Følgen af denne Kamp imellem Stolthed, Delicatesse og Lidenskab var bleven, dersom jeg ikke havde læst i en neapolitansk Tidende Efterretningen om min Broders Død. Den var ledsaget af den ivrigste Efterspørgsel om mig og med Bøn om, at, dersom denne Bekjendtgjørelse maatte komme mig for Øine, jeg da strax maatte ile til Neapel, for at trøste en syg og bedrøvet Fader.

Jeg havde af Naturen et elskende Gemyt, men min Broder havde aldrig handlet som Broder imod mig. Jeg havde allerede for længe siden betragtet mig, som aldeles adskilt fra ham,

og hans Død gjorde kun lidet Indtryk paa mig. Derimod rørte Tanken om min Fader, og at han var syg og leed, mig paa det Inderligste, og naar jeg tænkte mig denne stolte Mand, hvorledes han nu var nedbøiet og forladt, og ventede Trøst af mig, saa forsvandt al Uvillie over den tidligere Forsømmelse, og den barnlige Kjærligheds hele Varme vaagnede paa ny hos mig.

Den herskende Følelse, der overvandt alle andre, var Henrykkelsen over mine Lykkesomstændigheders pludselige Forandring. Et Hjem, Navn, Rang og Rigdom ventede mig, og Kjærligheden lod mig øine en endnu mere henrykkende Udsigt i det Fjerne. Jeg ilede til Bianca, og kastede mig for hendes Fødder. O Bianca, udraabte jeg, omsider tør jeg kalde Dig Min. Jeg er ikke længere en navnløs Eventyrer, en forsømt, forstødt Flygtning. See — læs — see den Bekjendtgjørelse, der giver mig Navn og mig selv tilbage.

Jeg vil ikke opholde mig længere ved det Optrin, der nu fulgte. Bianca glædede sig over min Stillings lykkelige Forandring, fordi hun saae, at den befriede mit Hjerte fra en Byrde; hvad der angik hende selv, saa havde hun elsket mig for min egen Skyld og aldrig næret den

ringeste Tvivl om, at jo min egen Fortjeneste vilde erhverve mig Berømmelse og Formue.

Nu følte jeg min hele medfødte Stolthed vaagne i mig. Jeg gik ikke længere omkring med til Jorden hæftede Øine. Haabet lod mig see op til Himmelen: min Sjæl var opflammet af en frisk Ild, og denne lynede af mine Øine.

Jeg vilde opdage Greven Forandringen i mine Forhold, sige ham, hvo og hvad jeg var, og formelig anholde om Biancas Haand; men han var reist til et af sine Godser. Jeg aabnede min hele Sjæl for Filippo. Nu, for første Gang, gjorde jeg ham bekjendt med min Lidenskab, med de Tvivl og Bekymringer der havde fortæret mig, og med den Efterretning, der saa pludselig havde adspredt dem. Han overøste mig med Lykønskninger og med Deeltagelsens varmeste Udtryk. Jeg omfavnede ham i mit Hjertes Fylde — jeg følte Samvittighedsnag over, at jeg havde holdt ham for kold, og bad ham om Forladelse, fordi jeg nogensinde havde tvivlet om hans Venskab.

Intet er mere varmt og enthusiastisk, end en pludselig Hjertesudgydelse imellem unge Mænd. Filippo indgik med den meest levende Deeltagelse i vore Anliggender. Han var vor

Fortrolige og Raadgiver. Det blev besluttet, at jeg nu skulde ile til Neapel, sætte mig fast i min Faders Yndest og i mit faderlige Huus, og at jeg i det Øieblik, da Udsoningen var tilveiebragt, og jeg havde erholdt min Faders Samtykke, skulde vende tilbage og anholde hos Greven om Biancas Haand. Filippo forpligtede sig til, at udvirke min Faders Samtykke, og paatog sig overhovedet, at sørge for vort Bedste, og at være den Kanal, igjennem hvilken vi skulde veksle Breve.

Min Afsked fra Bianca var øm — elskovsfuld — ængstende. Den fandt Sted i en lille Pavillon, som havde været vor Yndlingsplads. Hvor ofte vendte jeg ikke tilbage, før end engang at sige hende Levvel, for nok engang at see hende i navnløs Bevægelse see paa mig, for end engang at nyde det henrykkende Syn af de Taarer, som vædede hendes yndige Kinder; for nok engang at gribe den ømme Haand, det frivillig givne Pant paa Kjærlighed, og at bedække den med Taarer og Kys! Himmel! selv i tvende Elskendes Skilsmisses-Smerte ligger en Henrykkelse, som opveier Verdens tusinde rolige Fornøielser. End seer jeg hende for mig, hvorledes hun stod ved Pavillonvinduet, bøiede Vinrankerne tilbage, der omskyggede det, hvor-

ledes hendes fine Skabning fremstraalede i et jomfrueligt Lys, hendes Ansigt svømmede i Taarer og Smiil, og hun tilraabte mig tusinde og atter tusinde Gange Levvel, medens jeg, dvælende i Kjærligheds og Bevægelsens Ruus, vaklede ned ad Alleen!

Da Baaden bar mig fra Genuas Havn, hvor begjærligt saae da ikke mit Øie hen ad Sestris Kyst, indtil det opdagede Villaen, som fremskinnede imellem Træerne ved Foden af Bjerget! Saalænge det var Dag saae jeg uophørlig derhen, indtil den kun var at see som en hvid Punkt, og mit anstrængte, ufravendte Blik opdagede den endnu, da alle øvrige Gjenstande allerede for længe siden vare smeltede sammen i en utydelig Masse, eller vare indhyllede i Tusmørket.

Da jeg var kommen til Neapel, ilede jeg strax til min Faders Huus. Mit Hjerte længtes efter Faderkjærlighedens længe savnede Velsignelse. Da jeg betraadte det høiadelige Palladses stolte Portal, var min Bevægelse saa voldsom, at jeg ikke kunde tale. Ingen kjendte mig. Tjenerne betragtede mig med Nysgjerrighed og Forundring. Faa Aars aandige Ophøielse og Udvikling havde frembragt i den stakkels flygtede Dreng fra Klosteret en stor

Forandring. Ikke desto mindre var det høist nedslaaende for mig, at Ingen i mine retmæssige Besiddelser gjenkjendte mig. Jeg forekom mig som den forlorne Søn ved hans Tilbagekomst. Jeg var blevet en Fremmed i mit Fædrenehuus. Imidlertid forandrede Alt sig, da jeg gav mig tilkjende. Jeg, der engang næsten var bleven udstødt af disse Mure, og som en Banlyst maatte flygte, blev nu budt Velkommen med lydelig Glæde, med slaviſk Tjenſtfærdighed. En af Tjenerne ilte, for at forberede min Fader paa min Modtagelse: imidlertid var min Begjærlighed efter den faderlige Omfavnelse saa stor, at jeg ikke kunde oppebie hans Tilbagekomst, men ilede efter ham. — Hvilket Syn, da jeg traadte ind i Værelset! Min Fader, som jeg havde forladt i en kraftig Alders fulde Blomstren, hvis ædle og majestætiske Holdning havde indprændet min ungdommelige Indbildningskraft saa stor Ærbødighed, var nu nedbøiet og afkræftet. Et Slagflod havde tilintetgjort hans herlige Legemsbygning, og efterladt en vaklende Ruin. Han sad, støttet i sin Stol, med blegt, slapt Ansigt og med matte omkringirrende Øine. Hans Forstand havde sjensynlig lidt ved hans Legems Forstyrrelse. — Tjeneren stræbte at gjøre ham forstaaelig, at der var et

Besøg. Jeg vaklede hen til ham, og sank for hans Fødder. Al hans tidligere Kulde og Ligegyldighed imod mig var glemt. Jeg saae kun min Fader i ham, og tænkte kun paa, at jeg havde forladt ham. Jeg omfattede hans Knæe, min Stemme qvaltes næsten af krampagtige Sukke. "Tilgivelse, Tilgivelse, min Fader!" var Alt hvad jeg kunde frembringe. Hans Bevidsthed syntes efterhaanden at vende tilbage. Han betragtede mig nogle Øieblikke med et usiadigt, grandskende Blik: en krampagtig Bæven svævede om hans Læber, svagt udstrakte han sin zittrende Haand, laae den paa mit Hoved og udbrød da i en Strøm af barnagtige Taarer.

Fra dette Øieblik af turde jeg kun sjelden bortfjerne mig fra ham. Jeg syntes at være den eneste Gjenstand, som havde Adgang til hans Hjerte i denne Verden, alt Øvrigt var dødt for ham. Han havde næsten aldeles tabt Mælet, og hans Forstand syntes ganske forsvunden. Han var stum og rolig, undtagen at der stundom uden nogensomhelst umiddelbar Aarsag indtraf Anstød af barnagtig Graad. Naar jeg forlod Værelset, saa henvendte han uafbrudt sit Blik paa Døren, indtil jeg vendte tilbage, og

ved min Indtrædelse udgjød han atter en Strøm af Taarer.

Ved denne hans Forstands forvirrede Tilstand, at ville tale med ham om mine Anliggender, vilde være mere end unyttigt, at lade ham ene, om end paa nok saa kort Tid, havde været grusomt og unaturligt. Dette var en ny Prøvelse for min Tilbøielighed. Jeg gav Bianca en skriftlig Efterretning om min Ankomst og min nuværende Stilling, og skildrede med sande, og derfor med levende Farver de Qvaler, som vor Adskillelse foraarsagede mig, thi for den ungdommelige Elsker er en Dags Fraværelse et tabt Aarhundrede for Kjærligheden. Jeg indsluttede mit Brev i en Skrivelse til Filippo, igjennem hvem vor Brevveksling blev ført, og modtog af ham et Svar, hvori Venskab og Deeltagelse talte, af Bianca et, der var fuldt af Kjærligheds og Bestandigheds Forsikringer. Der forgik Uge efter Uge, Maaned efter Maaned, uden at min Stilling forandrede sig. Den Livsfunke, der næsten syntes at ville udslukkes, da jeg første Gang saae min Fader, vedblev at gløde, uden tilsyneladende at vorde svagere. Jeg vaagede over min Fader uafladeligt, troligen, næsten kunde jeg sige taalmodig. Jeg vidste, at hans Død ene kunde befrie mig

— og dog ønskede jeg den aldrig. Jeg var altfor glad over at kunne paa denne Maade gjøre min tidligere Ulydighed god igjen, og da jeg forhen havde maattet savne alle Slægtskabsbaandets Glæder, bøiede mit Hjerte sig hen til en Fader, der havde i sin Alderdom og Hjelpeløshed søgt sin eneste Trøst i mig.

Ved Fraværelsen voxte min Lidenskab for Bianca daglig, og fæstede kun dybere Rod ved bestandig Tanken paa hende. Jeg erhvervede mig hverken nye Venner, eller fik nye Bekjendtskaber, eller tragtede efter Neapels Fornøielser, som tilbøde sig for min Rang og Formue. Mit Hjerte indskrænkede sig kun til faa Gjenstande, men hang ogsaa med desto inderligere Lidenskab ved dem. At sidde hos min Fader — at forekomme hans Fornødenheder, og i hans Værelses Stilhed at tænke paa Bianca, var min bestandige Beskjæftigelse. Stundom greb jeg ogsaa Penslen og udkastede det Billede, der stedse var nærværende for min Indbildningskraft. Ethvert Blik, ethvert Smiil af hende, der lyste i mit Hjerte, overdrog jeg paa Lærredet. Jeg viste min Fader Billederne, i Haab om, derved at opvække Deeltagelse for den blotte Skygge af min Kjærlighed; men hans Aandskraft

var sunken for meget til, at han skulde have skjænket dem mere end en barnagtig Opmærksomhed. Naar jeg erholdt Breve fra Bianca, saa var dette en ny Kilde til Fornøielse for mig i min Ensomhed. Det er sandt, at hendes Breve stedse bleve sjeldnere, men de vare altid fulde af Forsikringer om uforandret Kjærlighed. De aandede ikke den uskyldige Varme, hvormed hun udtrykte sig i Samtaler, men dette forklarede jeg af den Forlegenhed, hvori uerfarne Gemytter ofte sættes, naar de ville bringe deres Tanker paa Papiret. Filippo forsikkrede mig om hendes uforandrede Troskab. Begge beklagede, i de stærkeste Udtryk, voc vedvarende Skilsmisse, endskjøndt de lode den barnlige Kjærlighed, der holdt mig fast til min Faders Side, vederfares Ret.

Saaledes vare næsten to Aar forløbne i denne forlængede Forviisning. For mig var det ligesaamange Aarhundrede. Fyrrig og heftig af Natur, veed jeg ikke, hvorledes jeg skulde have udholdt en saa lang Fraværelse, havde jeg ikke været overbeviist om, at Biancas Troskab til mig var ligesaa fast, som min. Omsider døde min Fader. Hans Liv svandt næsten umærkelig. Jeg hang i taus Sorg over ham, og var Vidne til Naturens sidste Kamp. Hans

sidste brudte Ord udaandede endnu Velsignelse over mig. Ak! de ere aldrig gaaet i Opfyldelse!

Da jeg havde beviist Liget den tilbørlige Ære, og stædet det til vore Stamfædres Grave, bragte jeg hurtig mine Anliggender i Orden, indrettede det saaledes, at jeg selv fraværende kunde lede dem, og indskibede mig med bankende Hjerte atter til Genua.

Reisen var lykkelig, og hvor stor var min Henrykkelse, da jeg førstegang i Dagbrækningen saae Apenninernes dunkle Spidser hæve sig som Skyer over Horizonten. Sommerens velgjørende Luftning lod os glide mageligt hen paa de lange gyngende Bølger, der rullede os til Genua. Lidt efter lidt hævede Kysten af Sestri sig som frembragt ved Tryllerie af Havets Sølverskjød. Jeg øinede den Række af Landsbyer og Palladser, der bedækkede dens Bred. Mit Øie vendte sig til det velbekjendte Punkt, og fandt omsider, af den Vrimmel af fjerne Gjenstande, Villaen, der indsluttede Bianca. Den var blot et Punkt i Landskabet, men det lyste langt frem som mit Hjertes Polarstjerne.

En lang Sommerdag saae jeg nu atter hen paa det, men hvor forskjellige vare mine

Fornemmelser ved min Tilbagekomst fra dem, jeg havde følt ved min Afreise! Stedse større og større blev Slottet for mine Øine. Mit Hjerte syntes ligesom at svulme. Jeg betragtede det igjennem en Kikkert. Lidt efter lidt kunde jeg gjenkjende enkelte Dele; Balconen ved den midterste Side, hvor jeg allerførst saae Bianca; Terrassen, hvor vi saa ofte havde tilbragt de herlige Sommeraftener; Teltet ved hendes Vindue; jeg troede næsten bag ved det at gjenkjende hendes Skikkelse. O dersom hun vidste, at hendes Elsker nu var paa den Baad, hvis hvide Segl nu glindsede paa Havets solrige Barm! Min elskende Utaalmodighed voxte, da vi nærmede os Kysten, Skibet syntes at snige sig seendrægtigt hen over Bølgerne; jeg kunde have sprunget i Havet og svømmet hen til den forønskte Kyst.

Aftenskyggerne begyndte efterhaanden at indhylle Egnen, men Maanen steeg frem i sin fulde Glands og Skjønhed, og udbredede sit blide, for Elskende saa behagelige Lys over Sestris romantiske Kyst. Min Sjæl svømmede i uudsigelig Ømhed. Jeg tænkte allerede forud paa de himmelske Aftener, som jeg atter skulde tilbringe med Bianca, vandrende i dette herlige Maaneskin.

Det var sildig paa Aftenen, da vi løb ind i Havnen. Saasnart jeg, næste Morgen, havde ryddet Landingens Formaliteter til Side, kastede jeg mig paa en Hest, og ilede til Villaen. Da jeg sprengte omkring det klippefulde Forbjerg, paa hvilket Fyrtaarnet staaer, hævede sig tusinde Bekymringer og Tvivl i mit Hjerte. Tilbagekomsten til dem, vi elske, har noget ængstligt, saalænge vi ikke vede, hvilke Ulykker eller Forandringer Fraværelsen kan have frembragt. Mine Bevægelsers Heftighed gjorde, at jeg rystede over hele Legemet. Jeg ansporede min Hest til fordoblet Ilen. Den var bedækket af Skum, da vi begge aandeløse naaede Veien, der fører hen til Anlægget omkring Villaen. Jeg lod min Hest blive i et Bondehuus, og gik igjennem Haven, for at gjenvinde Roligheden til den forestaaende Sammenkomst. Jeg gjorde mig selv Bebreidelser, at jeg saa pludselig havde ladet mig overmande af blotte Tvivl og Formodninger, men jeg havde stedse været tilbøielig til, at hengive mig til mine Følelsers pludselige Anfald.

Da jeg traadte ind i Haven, fandt jeg endnu Alting saaledes, som jeg havde forladt det, og det beroligede mig. Her vare Alleerne, hvori jeg saa ofte havde vandret med Bianca

og lyttet til Nattergalens Sang; de samme Skygger, i hvilke vi saa ofte havde siddet i Middagsheden. Her vare endnu de samme Blomster, som hun elskede saa høit, og som endnu stedse syntes at blive pleiede af hendes Haand. Alt bar Biancas Spor og Aande. Haab og Glæde frembølgede ved hvert Skridt i min Barm. Jeg gik forbi en lille Løvhytte, hvor vi ofte havde siddet og læst — en Bog og en Handske laae paa Bænken — det var Biancas Handske; det var et Bind af Metastasio, som jeg havde skjenket hende. Handsken laae i Bogen paa mit Yndlingssted. Jeg trykkede Begge med Henrykkelse til mit Bryst. Nu er Alting godt! raabte jeg; hun elsker mig, hun er endnu min!

Jeg ilede fro op ad Alleen, som jeg ved min Afreise havde vaklet saa langsomt ned ad. Jeg øinede hendes Yndlings-Pavillon, hvor vi havde taget Afskeed med herandre. Vinduet var aabent, de samme Viinranker snoede sig endnu omkring det, netop saaledes, som dengang, da hun grædende tilvinkede mig et Levvel. O, hvilken lykkelig Forskjel imellem nu og dengang! Da jeg gik ved Siden af Pavillonen, hørte jeg en qvindelig Stemmes Toner. De gjennembævede mig, og trængte saaledes til mit Hjerte,

at der ikke blev nogen Tvivl for mig tilovers. Inden jeg kunde tænke det, følte jeg, at det maatte være Biancas Stemme. Et Øieblik blev jeg overvældet af Bevægelsen. Jeg frygtede at overraske hende for stærkt. Sagte steeg jeg op ad Pavillonens Trin. Døren var aaben. Jeg saae Bianca sidde ved et Bord; hun vendte Ryggen til mig; hun sang en behagelig melankolsk Sang, og tegnede dertil. Et Blik var tilstrækkeligt, til at opdage mig, at hun kopierede et af mine Malerier. Jeg saae et Øieblik hen paa hende i en henrykkende Følsomhedsruus. Hun holdt op at synge; et dybt Suk, næsten en Hulken, fulgte. Nu kunde jeg ikke længere holde mig. "Bianca!" raabte jeg, med halvt undertrykt Stemme. Hun foer op ved Lyden, strøg Lokkerne tilbage, som omskyggede hendes Ansigt, kastede et Blik tilbage paa mig, udstødte et hvinende Skrig, og havde styrtet til Jorden, naar jeg ikke havde taget hende i mine Arme.

Bianca, min Bianca! udraabte jeg, idet jeg trykkede hende til mit Bryst, og min Stemme qvaltes i den krampagtige Glædes Hulken. Hun laae uden Bevidsthed eller Bevægelse i mine Arme. Bestyrtet over Virkningen af min Overilelse, vidste jeg ikke, hvad jeg skulde gjøre.

Ved tusinde kjærlige Ord søgte jeg at kalde hende tilbage til Livet. Kun langsomt kom hun til sig selv, og sagde endelig, med svag Stemme og halvaabne Øine: "Hvor er jeg?" Her, svarte jeg, idet jeg trykkede hende til mit Bryst; her, nærved det Hjerte, der tilbeder Dig, i Din troe Ottavios Arme! "O nei! nei! nei!" skreg hun, i det hun pludselig vaagnede til fuld Bevidsthed, fuld af Skræk, "bort! bort! forlad mig! forlad mig!"

Hun rev sig ud af mine Arme, styrtede til et Hjørne af Salen, og skjulte sit Ansigt med Hænderne, som om det blotte Syn af mig var en Skræk for hende. Jeg var som slagen af Torden. Jeg vilde ikke troe mine Sandser. Jeg fulgte hende zittrende og forvirret. Jeg vilde gribe hendes Haand, men hun veeg tilbage fuld af Afsky for enhver Berørelse.

Gode Gud, Bianca! raabte jeg, hvad betyder Alt dette? Er det min Modtagelse efter saa lang Fraværelse? Er det den Kjærlighed, Du nærede for mig?

Ved det Ord Kjærlighed overfoer en Gysen hende. Hun vendte sit af Angst opfyldte Aasyn til mig. "Intet mere herom — intet mere herom!" stønnede hun; "tael ikke om Kjærlighed med mig — jeg — jeg er gift!"

Jeg tumlede, som havde jeg modtaget et dødeligt Hug — mit Hjerte brast. Et eller to Øieblikke var Alt et Chaos omkring mig. Da jeg var kommet til mig selv, saae jeg Bianca ligge paa en Sofa, hendes Ansigt begravet i Puderne og hørte hende hulke krampagtigt. Uvillien over hendes Ustadighed fortrængte et Øieblik enhver anden Følelse hos mig.

"Troløs — menedig!" raabte jeg, idet jeg skred igjennem Værelset. Dog et gjentagent Blik paa det skjønne, saa nedbøiede Væsen, qvalte min Vrede. Uvillien og hendes Billede, kunde ikke paa een Tid faae Plads i mit Hjerte.

O Bianca! raabte jeg angstfuld. Kunde jeg have drømt det? Kunde jeg have troet, at Du var blevet mig utro?

Hun hævede sit af Taarer overstrømmede, af Bevægelse ganske vanzirede Ansigt, og tilkastede mig et bedende Blik. "Jeg Dig utro? Man har sagt mig, at Du var død!"

Hvorledes? sagde jeg, uagtet vor uafbrudte Brevvexling?

Hun saae vildt paa mig, "Brevvexling? hvilken Brevvexling?"

Har Du ikke gjentagne Gange modtaget Breve fra mig og besvaret dem.

Hun foldede høitidelig og inderlig sine Hænder. "Saasandt jeg haaber at vorde salig — aldrig!"

En frygtelig Mistanke greb mig. Hvem sagde Dig, at jeg var død?

"Man sagde, at det Skib, paa hvilket Du indskibede Dig til Neapel, var forgaaet."

Men hvem sagde Dig det?

Hun taug et Øieblik, og hævede: — "Filippo!"

Saa gid Gud i Himlen fordømme ham derfor! raabte jeg, i det jeg hævede mine knyttede Hænder.

"O forband ham ikke, forband ham ikke!" udraabte hun, "han er — han er — min Mand!"

Denne Oplysning forklarede mig det hele Bedragerie, man havde spillet mig. Mit Blod bølgede som flydende Ild igjennem mine Aarer. Mit Raserie truede at qvæle mig — en Tidlang var jeg ganske forvirret af den Mængde frygtelige Tanker, der trængte sig ind i min Sjel. Det stakkels Offer, der laae for mig, troede, jeg var vred paa hende. Hun fremstammede med svag Stemme sin Undskyldning. Jeg vil ikke dvæle derved. Jeg saae snart mere,

end hun vilde opdage mig, jeg saae med et Blik, hvorledes man havde forraadt os begge.

Vel, vel, mumlede jeg ved mig selv i Raseriets undertrykte Toner. Han skal aflægge mig Regnskab for det.

Bianca mærkede mine Ord. En ny Skræk udbredte sig over hendes Ansigt. "For Guds Skyld, opsøg ham ikke! — sig ham intet af det, der er foregaaet «— for min Skyld sig ham intet — ene jeg vil komme til at bøde for det!"

En ny Mistanke opsteg i min Sjel. — Hvorledes, raabte jeg, Du frygter ham altsaa? er han uvenlig imod Dig? sig mig, gjentog jeg, idet jeg greb hendes Haand, og saae hende forskende i Ansigtet, sig mig — vover han at behandle Dig haardt?

"Nei! nei! nei! raabte hun flammende og forlegen — men et Blik paa hendes Ansigt sagde mig mere end Ord. Jeg læste i hendes blege, sorgfulde Træk, i den pludselige Skræk og voldsomt bekjæmpede Angest, der talede af hendes Mine, et Hjertes Historie, der er brusten under en Bødels Haand. Store Gud! og denne skjønne Blomst blev mig frareven, for saaledes at sønderknuses? Denne Tanke bragte mig til Vanvid. Jeg beed Tænderne sammen og knyttede

Hænderne. Skummet stod mig for Munden, enhver Lidenskab syntes at have opløst sig i det Raserie, der liig en Lava kogte i mit Hjerte. Bianca foer i maalløs Skræk tilbage for mig.

Da jeg gik forbi Vinduet, streifede mit Blik ned ad Alleen. Skjebnesvangre Øieblik! jeg saae Filippo i det Fjerne. Min Hjerne var omtaaget — jeg sprang ud af Pavillonen, og stod med Lynets Hurtighed for ham. Han saae mig, da jeg saaledes styrtede løs paa ham — han blegnede, saae vildt til Høire og Venstre, som om han vilde undflye, og trak da zittrende sit Sværd.

"Elendige!" raabte jeg, "Du maa nok trække!" Jeg talte intet mere — jeg rev en Stilet frem, slog Sværdet dermed tilbage, som han holdt i den rystende Haand, og stødte ham Dolken i Brystet. Han faldt strax, men mit Raserie var endnu ikke mættet. Jeg styrtede med en Tigers Blodtørst paa ham, jeg fordoblede mine Stød, læmlæstede ham i mit Vanvid, greb ham i Struben, indtil han bedækket med Saar og i Krampe opgav sin Haand under mine Hænder. Stift seende hen paa det i Døden skrækkelige Aasyn, der med sine fremvæltende Øine syntes at stirre hen paa mig, blev jeg et Øieblik staaende. Et gjennemtrængende Skrig vakte mig

af min Bedøvelse. Jeg saae mig omkring, og øinede Bianca, der i Fortvivlelse styrtede imod os. Mine Sandser svandt — jeg ventede hende ikke, men flygtede fra Rædselsstedet. Lig en anden Kain styrtede jeg ud af Haven — med Helvede i Barmen, og Forbandelsen paa mit Hoved. Jeg flygtede, uden at vide hvorhen, næsten uden at vide hvorfor. Min eneste Tanke var, kun stedse at fjerne mig længere bort fra de Skrækkebilleder, jeg havde ladet tilbage, som om jeg kunde vinde et Mellemrum imellem mig og min Samvittighed. Jeg flygtede til Apenninerne, og vandrede i flere Dage omkring imellem dens vilde Høider. Hvorledes jeg opholdt Livet, veed jeg ikke — hvilke Klipper og Afgrunde jeg overskred, og hvorledes jeg iværksatte det, veed jeg ei. Saaledes vandrede jeg stedse videre, for at undvige den Forbandelse, der klæbede ved mig. Ak! Biankas Skrig tonede evig i mine Øren, mit Offers frygtelige Aasyn svævede evig for mine Øine. Filippos Blod skreeg fra Jorden op til mig, — Klipper, Træer og Bække, alt forkyndte min Forbrydelse. Nu følte jeg, hvorledes Samvittighedsnag er mere utaalelig, end enhver anden Sindsmarter. O! havde jeg blot kunnet afvælte denne Byrde, der nagede ved mit Hjerte — havde jeg kunnet tilba-

gekjøbt den Uskyldigheds Følelse, der opfyldte min Barm, da jeg traadte ind i Sestris Have — havde jeg kunnet tilbagekalde mit Offer til Livet — jeg vilde have kunnet betragte ham med Henrykkelse, selv om Bianca havde lagt i hans Arme.

Lidt efter lidt lagde denne Samvittighedsnagets rasende Feber sig, og blev til en bestandig Aandssygdom, til en af de frygteligste, hvormed en Ulykkelig nogensinde har været hjemsøgt. Hvorhen jeg gik, syntes dens Aasyn, som jeg havde myrdet, at følge mig. Hvorhen jeg end maatte vende mit Hoved, saae jeg det bag ved mig, med Dødsøieblikkets Fordreininger. Forgjæves søgte jeg at undgaae dette græsselige Syn. Jeg veed ikke, er det et Aands Blændværk, Følgen af min ulykkelige Opdragelse i Klosteret, eller et Syn, som Himmelen virkelig har sendt ned for at straffe mig; men det er altid nærværende — paa alle Tider og overalt. Hverken Tid eller Vane have kunnet gjøre mig fortrolig med dets Skrækkeligheder. Jeg har reist fra Sted til Sted — har styrtet mig i alle mulige Fornøielser — søgt alle Slags Adspredelser; — alt — alt forgjæves. Engang tog jeg min Tilflugt til min Pensel, som et fortvivlet Forsøg. Jeg malede et troe Billede af dette spø-

gelseagtige Aasyn, og stillede det for mig, i det Haab, at det vilde lykkes mig, ved den evige Beskuelse af Copien, at svække Originalens Indtryk. Men jeg fordoblede kun min Ulykke, istedetfor at formindske den. Det er den Forbandelse, der hænger ved mine Fjed — der har gjort mig Livet til en Byrde, og dog Tanken paa Døden til en Skræk. Gud veed hvad jeg har lidt, — hvilke Dage, hvilke Nætter jeg henlevede i søvnløs Qval, hvilken Orm, der uophørlig nagede ved mit Hjerte — hvilken uudslukkelig Ild, der brændte i min Hjerne! Han kjender den Uret, der bragte det stakkels svage Menneske derhen, at den blideste af alle Tilbøieligheder forvandledes til det vildeste Raserie, Han veed bedst, om en skrøbelig, forvildet Skabning ved langvarig Qval og grændseløs Samvittighedsnag har bødet nok for et Afsindigheds Øieblikks Forbrydelse. Ofte, ofte har jeg kastet mig i Støvet, og bønfaldet ham om, at give et Tegn paa hans Tilgivelse, og lade mig døe.

Saavidt har jeg for nogen Tid siden skrevet. Jeg har villet efterlade Dem denne Efterretning om min Elendighed og Forbrydelse, for at De kunde læse den, naar jeg ikke mere er til.

Min Bøn til Gud er omsider hørt. De var Vidne til min Bevægelse i Kirken forrige Aften, hvor Templets Hvælving gienlød af Ordene Forsoning og Forløsning. Jeg fornam en Stemme, der gjennem Musikken talede til mig, jeg hørte den langt over Orgelets og Chorets Sang — den talede til mig i himmelske Melodier, gav mig Løfte om Barmhjertighed og Tilgivelse, men forlangte fuld Bod af mig. — Jeg gaaer hen for at gjøre den. Imorgen er jeg paa Veien til Genua, for at overlevere mig i Retfærdighedens Hænder. De, som har havt Medynk med mine Lidelser, De, der har dryppet Deeltagelsens Balsom i mine Saar, bæv ei tilbage for mit Minde, nu, da De veed min Historie. Betænk, naar De læser min Brøde, at jeg da allerede har bødet med mit Blod for den.

Da Baronen havde endt, yttrede man almindeligen det Ønske, at see Billedet af det frygtelige Aasyn. Efter mange Anmodninger, samtykkede Baronen omsider heri, dog med den Betingelse, at Enhver skulde see det ene. Han kaldte paa sin Husholderske, og befalede hende, at føre Herrerne, en efter anden, ind i

Værelset. De kom Alle med forskjellige Fortællinger om Indtrykket tilbage. Paa Nogle havde det gjort dette, paa Andre hiint Indtryk. Nogle vare stærkere, Andre mindre angrebet; men alle vare deri enige, at der laae noget i Billedet, der frembragte en eiendommelig Virkning paa Følelsen.

Jeg stod med Baronen i et dybt Karnapvindue, og kunde ikke undlade at yttre min Forundring. Hvorledes det end monne være, sagde jeg, saa gives der dog visse Hemmeligheder i vor Natur, visse uudgrandskelige Bevægelser og Indskydelser, der kunde retfærdiggjøre En, ifald man var overtroisk. Hvo kan forklare, hvorledes det gaaer til, at saamange Folk af forskjellige Karakterer, blive saa forunderligen angrebne af et blot Billede?

Og i Særdeleshed, naar ikke en Eneste virkelig har seet det! sagde Baroneten smilende.

"Hvorledes da?" — raabte jeg; "ikke seet det?"

Ikke en Eneste! svarede han, og lagde Fingeren paa Munden, til Tegn paa Taushed. Jeg saae, at Nogle af dem vare overgivne, og jeg vilde ikke, at den arme Italieners Minde

skulde blive til Gjenstand for Spot. Jeg gav altsaa Husholderſken et Vink om, at føre Enhver i et andet Værelse!

Dette er Enden paa den nerveſvage Herres Hiſtorie.

Anden Afdeling.

Buckthorne og hans Venner.

De Lærdes Liv.

Iblandt de Gjenstande, der tiltrække sig en Reisendes Nysgjerrighed, var en, hvorefter jeg engang nærede stor Attraa —: Anekdoter af de Lærdes Liv; og da jeg netop befandt mig i London, et af de berømteste Steder, hvor der kommer Bøger ud, saa var jeg overordentlig begjerlig efter at vide noget om de Skabninger, som udgive dem. Tilfældet gjorde mig bekjendt med en Lærd, navnlig Buckthorne, et ualmindeligt Menneske, der havde været saare meget i Hovedstaden, og der kunde fortælle mig de

sælsomme Kreaturers Naturhistorie, som man træffer i hiint menneskelige Vildtnis. Han gav mig gierne nogle Henpegninger over mine Undersøgelsers Gjenstande.

"Den lærde Verden," sagde han; "bestaaer af smaae Broderskaber, af hvilke enhver anseer sine Medlemmer for Verdens Lys og betragter alle andre som forbigaaende Luftsyn, der snart ville falde ned og blive glemte, medens deres egne Planeter uforandret indtil Udødeligheden vedblive at skinne."

Men hvorledes, sagde jeg, kan man da bringe det saavidt, at kaste et Blik ind i disse Broderskaber? Jeg tænker mig Omgangen med Forfattere som en Slags aandig Tuskhandel, hvor man bringer sine Varer til Marked og stedse maae give Noget for Noget.

"O! da er De i stor Vildfarelse," sagde Buckthorne smilende, "det maa De ikke vente, at gjøre Dem ynket hos vittige Hoveder derved at De selv glimrer. Disse gaae i Selskab, for selv at glimre, og ikke for at beundre Andres Glands. Jeg havde forhen selv denne Anskuelse, og gik aldrig i Lærdes Selskaber, uden først at indstudere min Rolle; men Følgen deraf var, at jeg snart fik Navn af en utaalelig kjedsommelig Sladdrer, og vist nok snart var bleven

at i Ban, havde jeg ikke forandret min Operationsplan. Nei, min Herre, der gives intet, der gjør mere Lykke hos vittige Hoveder, end at være en god Tilhører, eller er De engang veltalende, saa vær det, naar De er under fire Øine med en Forfatter, og roes da hans Værker, eller, hvad som næsten høres ligesaa gjerne, nedsæt hans Samtidiges. Naar han taler fordeelagtig om en fortrolig Vens Frembringelser, modsiig ham da ligefrem; siig, at hans Ven er et Dummerhoved. Tro ikke, at han vil finde sig fornermet derved, thi ihvormeget Folk end tale om Forfatteres Ømfindtlighed, saa har jeg dog aldrig seet nogen blive vred over slige Modsigelser. Nei, nei, Forfattere indrømme med stor Aabenhjertighed deres Venners Feil. Jeg vilde desuden overhovedet raade Dem til, ikke at tale for meget om nye Værker, det skulde da være, at De vilde gjøre spottende Bemærkninger om de meest udmærkede levende Forfattere."

Nu, sagde jeg, saa vil jeg da heller ikke rose nogen, uden dem som i det mindste allerede ere døde for et halvt Aarhundrede siden.

"Selv derved," bemærkede Hr. Buckthorne, "vilde jeg raade Dem til at gaae forsigtig til Værks, thi De maae vide, at mange gamle Forfattere henhøre til de forskjellige Sekters Fa-

ner, og at deres Fortjeneste er ligesaa godt bleven til Gjenstand for Undersøgelse fra en eller anden Side, som levende Stadsmænds og Politikeres Fortjenester. Ja, der gives, for at benytte mig af en Sydhavs Talemaade, hele Afsnit i Litteraturen, der ere blevne erklærede for Tabu. *) Det vilde for Exempel i nogle Cirkler koste en Mand hans hele kritiske Rygte, dersom han kun med et Ord vilde sige noget til Roes for hvilkensomhelst Forfatter under Karl den andens Regjering, eller selv under Dronning Annas, da man har erklæret dem alle for maskerede Franskmænd.

Men sig mig da, svarede jeg; hvorpaa skal jeg da vide, at jeg gaaer sikkert, da jeg slet ikke kjender de literære Vaertegn eller Modesmagens Grændselinie?

"O!" sagde han, "der gives lykkeligviis et Strøg i Literaturen, der danner et Slags neutralt Distrikt, hvor de Lærde mødes venskabeligt og give deres muntre Lune los Tøile, nemlig Elisabeths og Jacobs Regjering; der kan De overhovedet rose Alt. Her hedder det: jo ga-

*) Den bekjendte Maade, hvorpaa Insulanerne i Sydhaver erklære deres Gravsteder eller andre Steder for uforkrænkelige.

lere jo bedre; og jo mørkere Forfatteren er, jo sælsommere og pudseerligere hans Skrivemaade er, desto mere vil Deres Beundring vidne om, at De er en Kjender, der, som enhver Æder, holder meest af Vildt, naar det smager noget gammelt.

"Dog — vedblev han — da De synes at ville nærmere lære at kjende de lærde Selskaber, saa skal jeg ved Leilighed indføre Dem i en eller anden Coterie, hvor Nutidens udmærkede Hoveder forsamle sig. Jeg kan alligevel ikke love Dem, at alle disse Mænd ville være af første Rang. Vore store Aander ere ikke meget selskabelige, man seer Dem sjelden i Sværme, men de flyve mere enkelte omkring i det store Selskab. De blande sig hellere, som almindelige Folk, iblandt Mængden, og pleie i Almindelighed ikke at have andet ved dem af Forfatteren, end hans Rygte. Kun den ringere Klasse holder sig sammen, vinder Styrke og Vigtighed ved dens Forbindelser og bærer alle udmærkede Kjendetegn paa dens Slægt hos sig.

Et lærd Middagsmaaltid.

Nogle Dage efter min Samtale med Hr. Buckthorne kom han til mig, og tog mig med

til et reggelmæssig lærd Middagsmaaltid. En anseelig Boghandler, eller rettere et Compagnie af Boghandlere, hvis Firma lyde endnu længere end de Herrer Schadrach, Meschech og Abednego *) gave samme.

Det overraskede mig, at see tyve til tredive Gjæster her forsamlede, som jeg tilforn aldrig havde kjendt. Hr. Buckthorne forklarede mig dette derved, at han sagde, dette var et Forretningsmaaltid, eller en Slags Manøverdag, som Huset maaskee giver sine Forfattere to Gange om Aaret. De give rigtig nok stundom mindre Dineer for to eller tre Lærde, men disse ere sædvanlig udmærkede Forfattere, Publikums Yndlinger, hvis Værker have oplevet femte og sjette Oplag. "Der gives," sagde han mig, "visse geographiske Grændselinier i Literaturens Mark, og De kan temmelig nøie bedømme, hvorledes en Forfatter er yndet, efter den Viin, som hans Forlægger sætter for ham. En Forfatter gaaer omtrent ved tredie Udgave ud over Portviins-Linien og kommer til Bordeaux-Distriktet; men har han naaet sjette eller syvende, saa kan han fraadse i Champagner og Burgunder."

---

*) De tre Mænd i den gloende Ovn.

Naa, sagde jeg, hvor langt ere da de Herrer kommet, som jeg seer her omkring mig, ere der Nogle iblandt dem, der faaer Bordeaux?

"O nei, ingenlunde. Ved denne store Diner finder man kun Mellemsorten af Autorer, Folk af et eller to Oplag, eller, naar Andre blive indbudne, saa er dette et Tegn til, at det er et republikanſk Selskab. De forstaaer mig — et Selskab af den lærde Republik; og at de kun maa være belavet paa almindelige drøie Retter."

Disse Henpegninger satte mig i Stand til, at kunne bedre bedømme Taflets Indretning. Ved begge Enderne sadde to Herrer af Husets Firma, og Verten syntes med Hensyn til hans literære Gjæsters Rang at følge Addisons Anskuelse. En yndet Digter havde Hæderspladsen, lige over for ham sad en Reisende paa fint Papiir i Quart, med Kobbere. En Oldgrandsker af et meget alvorligt Udseende, der havde skrevet flere grundige Værker, som ofte vare anførte, men lidet læste, blev behandlet med stor Agtelse, og erholdt sin Plads ved Siden af en velklædt Herre i sorte Klæder, der havde udgivet et tyndt, net, paa fiint Papiir trykt Octavbind over Stadseconomien, der begyndte at komme i Mode. Flere Folk af tre smaae Octavbind, der havde

god Afsætning, sadde omtrent i Midten, og den nederste Ende indtog nogle ubetydelige Digtere, Oversættere og Forfattere, der endnu ikke vare synderlig kjendte.

Underholdningen ved Bordet var enkelt og afbrudt, lynede hist og her svagt frem, ved forskjellige Dele af Bordet og gav da Røg fra sig. Digteren, der syntes at have Bevidstheden af en Mand, der staaer sig godt med Publikum og er uafhængig af sin Boghandler, var ualmindelig levende og opvakt, og sagde mange vittige Ting, der fik Herren af Firmaet ved Siden af sig til at skoggerlee og gottede hele Selskabet. Men den anden Herre af Firmaet blev stedse alvorlig og skjar for med en vigtig Forretningsmands Mine, der kun ændser det, han har under Hænder. Aarsagen til denne Alvor fortalte min Ven Buckthorne mig. Han sagde, at Husets Forretninger vare paa det beundringsværdigste fordeelt. "Saaledes er for Exempel — sagde han — den alvorlige Herre den forskjærende Compagnon, og maa see efter Ledene, den anden derimod den leende Compagnon, der maa høre paa de vittige Indfald."

Den almindelige Underholdning blev især ført ved den øverste Ende af Bordet, da de der siddende Forfattere syntes at have meest Mod til

at tale. Hvad der angik Folket ved den nedre Deel, saa spillede de, om end ikke ved Samtalen, saa dog ved Maden, en stor Figur. Aldrig har man vel nogensinde seet et mere haardnakket, hæftigere og mere udholdende Angreb paa Retterne, end denne Phalanx gjorde. Da Dugen var taget bort, og Vinen begyndte at gaae omkring, bleve de indbyrdes meget lystige og spøgefulde. Imidlertid pleiede deres Spøg, naar en af dem kom til den øverste Deel af Bordet, sjelden at frembringe nogen synderlig Virkning. Selv den leende Compagnon syntes ikke at holde det for nødvendigt, at bære ham med et Smiil, hvilket min Nabo Buckthorne forklarede mig derved, at han sagde mig, at en Autor maatte først forskaffe sig en vis Yndest hos Publikum, inden en Boghandler kunde overtale sig til, at lee af hans Vittigheder.

Iblandt denne Hob tvivlsomme Herrer, der sad neden for Saltet,*) rettede sig mit Øiemærke især paa En. Han var temmelig slet klædt, endskjøndt han havde søgt at pudse sin forslidte sorte Kjole paa det Bedste og bar sit krusede Kalvekryds langt frem. Hans Ansigt

*) Saltet sættes paa de engelske Borde stedse i Midten.

var sortsmudset, men blomstrende, maaskee lidt for meget, især omkring Næsen, skjøndt denne Rosenfarve gav hans tindrende sorte Øine en endnu større Glands. Han havde Udseende af en lystig Broder, men tilligemed dog et Anstrøg af en stakkels Djævel, som giver en Mands Lune noget ualmindeligt Blødt. Jeg har sjelden seet et Ansigt, der lovede mere: men aldrig er vel nogensinde et Løfte blevet slettere holdt. Han sagde intet, spiiste og drak med en Tagkammer-Beboers graadige Appetit, og holdt neppe inde, for at lee, selv naar der ved den øverste Deel af Bordet blev sagt noget Vittigt. Jeg erkyndigede mig om, hvo han var. Bukthorne betragtede ham opmærksomt. Hm! sagde han; jeg har et Sted seet dette Ansigt, men jeg kan ikke erindre, hvor. En Forfatter af Betydenhed kan det ikke let være. Sandsynligviis skriver han Prædikener, og bearbeider fremmede Reiser."

Efter Bordet begave vi os i et andet Værelse, for at drikke Thee og Kaffee, og bleve her forstærkede af en Sværm underordnede Gjæster — Forfattere af smaae Bøger i Pap og af Pamphleter i blaa Hefter. Disse vare ikke vigtige nok, til at blive indbudne til Middagstaffelet, men bleve kun indbudne til venskabeligt

at tilbringe Aftenen her. De opførte sig med stor Ærbødighed imod Herrerne af Firmaet, og syntes endog at frygte noget for dem; men derimod gjorde de paa det Omhyggeligste Cour til Konen af Huset, og elskede Børnene ubeskrivelig høit. Nogle faa, der ikke vovede at komme saa langt frem, stode frygtsomme i Hjørnerne, og talede med hverandre eller bladede iblandt Kobberstikkene, som de i det høieste havde seet femtusinde Gange, eller rodede iblandt Musikalierne, der laae paa Fortopianoet.

Digteren og Herren af det tynde Octavbind vare de, der meest levende bevægede sig omkring i Stadsestuen og syntes at være hjemme, og vare aabenbar Folk, der hyppigen kom i Selskab i den vestlige Deel af Staden. De satte sig hver paa sin Side af Huusmoderen, sagde hende tusinde Smigrerier og Høfligheder, og jeg troede, at hun ved mange af dem havde omkommet af Fornøielse. Alt hvad de sagde og gjorde, havde et Anstrøg af Modelivet. Forgjæves saae jeg mig om efter den stakkels Djævel af Forfatter i den afslidte sorte Kjole; han var forsvunden, strax efter at vi havde reist os fra Bordet, da han ventelig frygtede for det klare Lys i Stadsestuen. Da jeg ikke fandt noget videre, der kunde vække min Opmærksomhed, saa anbefalede

jeg mig, kort efter at Kaffeen var baaren omkring, og lod Digteren og den tynde, matte glindsende Octav-Herre tilbage som Herrer af Kampplads.

De naragtige Folks Klub.

Det var, troer jeg, næste Aften, at min besynderlige Ven Buckthorne, da jeg kom fra Coventgarde-Theatret med ham, foreslog, atter at kaste et Blik i Folkenes Liv og Karakteer. Da han fandt mig tilbøielig til, at anstille en Undersøgelse af den Slags, saa førte han mig igjennem en Mængde Gjennemgange og Gader i Nærheden af Coventgarden, indtil vi bleve staaende for en Tavernel, fra hvilken vi hørte gjenlyde et lystigt Selskabs lydelige Munterhed. Nu hørtes en høi Latter, saa var det en Tidlang stille, saa blev der leet igjen, som om en fortrinlig Selskabsbroder fortalte en Historie. Efter et kort Ophold sang En noget, og ved Enden af enhver Strofe tonede en Skoggerlatter, og man slog hæftig i Bordet.

"Her er det, hviskede Buckthorne mig til, "det er de naragtige Folks Klub, et behageligt Sted for alle underordnede vittige Hoveder,

Skuespillere af tredie Klasse og Theaterkritikere, der skrive for Aviserne. Enhver kan komme derind, naar han ved Skjænken betaler Sixpence for Entreen.

Vi traadte følgeligen uden Omstændigheder ind, og satte os ved et enkelt Bord, i en mørk Krog af Værelset. Klubben sad omkring et Bord, paa hvilken stode Drikkevare af forskjælligt Slags, efter enhvers Smag. Virkeligen syntes Medlemmerne at være naragtige Folk; men hvor stor var min Forundring, da jeg gjenkjendte i Selskabets første Bittighedsmand den stakkels Djævel af Forfatter, der ved Dineen hos Boghandleren, var mig saa paafaldende for sit meget lovende Ansigt og fuldkomne Taushed. Imidlertid stod Sagen her gandske anderledes til. Hist var han kun et Ziffer, her var han Overherre, den udmærkede Aand, det altstyrende Genie. Han sad ved den øverste Ende af Bordet, med Hatten paa Hovedet, og et af hans Øine straalede endog endnu mere end hans Næse. Han havde en Spas og en Smøre til Enhver, og vidste ved enhver Leilighed at sige noget Passende. Der kunde ikke siges, eller blive gjort noget, som ikke fremlokkede en Vittighedsgnist fra ham, og jeg kan høitideligt forsikre, at jeg selv af Fornemme har hørt man-

ge slettere Vittigheder. Hans Indfald vare, som ikke kan nægtes, noget drøie, men de passede til Kredsen, i hvilken han havde Forsædet. Hele Selskabet var i den salige Stemming, i hvilken allerede noget Vid kan gjøre meget. Han behøvede kun at aabne Læberne, saa gjenlød en Skoggerlatter, ja, stundom allerede, inden han engang havde faaet Tid til at tale.

Et lykkeligt Tilfælde vilde, at vi netop traadte ind, da der blev sjungen en Sang, som han udtrykkelig havde gjort for Klubben, og som han sang med to lystige Svende, der vilde have været værdige Gjenstande for Hogarths Pensel. Da enhver havde en Afskrift deraf, saa kunde jeg faae den at læse.

Munter, ja munter i Kredsen ved Viin,
Og muntert bør synges dertil;
Thi hvo der ei drikker, maa være et Sviin,
Thi Nabo, jeg drikker Dig til.

Munter, ja munter, med Næsen herned,
I Glasset til rødlig den blie'r.
Thi rødes da Næsen, Du gjort har Besked,
Det Tegn er paa lystige Sviir.

Vi ventede til Selskabet brød op, og der Ingen var tilstede, uden Vittighedsmanden. Han

sad nu ved Bordet, med Benene langt udstrakte, og vidt fra hverandre, havde Hænderne i Buxelommerne, Hovedet var sjunket ned paa Brystet, og han saae med mat Ansigt paa det tomme Kruus. Hans Munterhed var borte, hans Ild ganske slukket.

Min Ledsager nærmede sig ham og vækkede ham af sit mørke Lunes Anfald, i det han introducerede sig hos ham som Den, der havde spiist med ham hos Boghandleren.

"Jøvrigt," sagde han, "forekommer det mig, som jeg allerede tilforn havde seet Dem; Deres Ansigt synes mig meget bekjendt, endskjøndt jeg, om det gjeldte mit Liv, ikke kan mindes, hvor jeg har seet Dem."

Det er meget sandsynligt, svarede han smilende, mange af mine gamle Venner have glemt mig. Imidlertid er, for at tilstaae Sandheden, min Hukommelse mig ligesaa utroe som Deres. Naar mit Navn imidlertid kan komme den noget til Hjelp — jeg hedder Thomas Dribble, til Deres Tjeneste.

"Hvorledes? Thomas Dribble, der var i den gamle Birchells Skole i Warvickshire?

Den Samme, sagde den Anden koldblodig.

"Naa, saa ere vi gamle Skolekamerater, endskjøndt jeg ikke undres over, at De ikke gjen-

kjender mig; jeg var flere Aar yngre, end De. Erindrer De ikke den lille Jack Buckthorne?"

Nu fulgte et Skolekameraths Gjenkjendelses Optrin, og en lang Samtale om gamle Skoletider og Skolestreger. Hr. Dribble sluttede omsider dermed, at han bemærkede, "at Tiderne havde, siden hine Dage, forandret sig meget.

Virkelig, sagde jeg, Hr. Dribble, forekommer De mig at være her en heel anderledes Mand, end hist ved Tavlet. Jeg havde slet ikke tænkt, at der laae saameget i Dem; hist hørte man ikke et Ord af Dem, og her holder De Bordet i en bestandig Latter.

"Ak, min kjære Herre," svarede han rystende med Hovedet og trak paa Skuldrene, "jeg er kun en St. Hansorm. Jeg skinner ikke om Dagen. Iøvrigt er det heller ingen let Sag for en stakkels Djævel af Forfatter, at glimre ved en riig Boghandlers Taffel. Hvo vilde vel lee over nogetsomhelst, som jeg siger, naar der ere nogle af Dagens Vittighedskræmmere i min Nærhed? Derimod er jeg her, skjønt kun selv en fattig Djævel, dog iblandt langt fattigere Djævle, der betragte mig som en Lærd og en Skjønaand, og alle mine Vittigheder komme

her i Omløb, som gediegent Guld fra Mynten."

"Ja, min Herre, de have ogsaa Lykken til Ven; de ere i Velten — og intet overgaaer det, at være i Velten. Hvo der engang er bekjendt som et vittigt Hoved, han kan sige hvad han vil, saa leer man. Han kan sige saa meget Galskab han vil, og alting vil gaae igjennem for ham. Ingen undersøger Penge nøie, naar de komme fra en riig Mand; men saasnart en fattig Djævel bringer en Guinee eller et Spøg i Omløb, saa betragter man dem paa begge Sider. Vittighed og Penge blive aldrig holdte for ægte, naar de ere komne fra En, der bærer en luslidt Kjole.

"Jeg for min Deel — vedblev han, idet han rykkede sin Hat noget mere paa den ene Side — jeg hader alle glimrende Dineer; intet overgaaer den Frihed, som man nyder paa et Spiseqvarteer. Jeg vil hellere nyde min Beafsteeg og mit Kruus Øl iblandt Folk af mine Lige, end drikke Bordeaux Viin og spise Dyresteeg i et fordømt høfligt, zirligt Selskab, der aldrig leer af et godt Indfald, der kommer fra en stakkels Djævels Mund, fordi man kunde holde det for gemeent. — Et godt Indfald vorer paa en fugtig Bund, trives, hvor der er lavt,

men visner paa de fordømte tørre, høie Egne. Jeg har ellers været i fornemme Selskaber, men har næsten aldeles ødelagt mig, saa kjedsommelig smagløs og artig blev jeg. Kun derved blev jeg reddet, at min Værtinde, som jeg boede hos, lod mig tage fat og kaste i Fængsel, hvor en Række af Synge-Selskaber, aatte-Pens-Ale og Omgang med fattige Djævle atter nærede min Aand og bragte mig tilbage til den gamle Tilstand."

Da det nu begyndte at blive sildig, saa adskiltes vi, endskjøndt jeg gjerne endnu havde hørt noget mere af den praktiske Philosoph. Jeg var derfor meget glad, da Buckthorne foreslog, at vi atter skulde træffe sammen, for at passiare om den gamle Skoletid, og derfor spurgte sin Skolekammerat om hans Adresse. Denne syntes i Begyndelsen ikke at ville nævne sin Bopæl, men antog paa engang en dristig Mine, og raabte: "Green-arbour-court — Nummer — i Green-arbour-court. Klassisk Grund, klassisk Grund! Der har Goldsmith skrevet sin Præst af Wakefield. Jeg har altid holdt af at boe i lærde Smuthuller."

Dette lunefulde Forsvar for hans slette Bolig morede mig overordentlig. Paa Hjemveien forsikrede Buckthorne mig, at denne Dribble har

været det første Vittighoved og den største Skalk i Skolen i deres Drengeaar, og en af de Ulykkelige, som man kalder store Genier. Da han saae, at jeg var meget nysgjerrig, efter at erfare mere om hans gamle Skolekammerat, saa lovede han, at tage mig med til hans tiltænkte Besøg i Green-arbour-court.

En af de følgende Morgener kom han til mig, og vi gik nu ud paa vort Foretagende. Han førte mig igjennem en Mængde Gader og Gaarde og skjulte Gjennemgange af forunderligt Udseende; thi han syntes at være meget bevandret i Hovedstadens forvirrede Geographie. Omsider kom vi ud paa Fleet-Torvet, og bøiede nu ind i en snever Gade, der førte til Foden af en Steentrappe, der hedder Break-neck-stairs. Denne førte, som Buckthorn sagde, til Green-arbour-court; her har den arme Goldsmith vistnok mange Gange sat sit Liv paa Spil ved at stige ned. Da vi betraadte Gaarden, kunde jeg ikke undlade at smile ved Tanken om, hvorledes dog Geniet ofte frembringer sine Børn i de meest fraliggende Kroge! Og Muserne, disse lunefulde Damer, der saa ofte vægre dem ved at tage ind i Paladser, og nægte deres Tilbedere i glimrende Studeerværelser og forgyldte Sale et eneste Smiil, — hvilke Huller og Kroge besøge de

ikke, for at bortødsle deres Gunstbevisninger paa en eller anden pjaltet Discipel!

Jeg fandt, at denne Green-arbour-court var en Plads med høie, elendige Huse, hvis Indvolde, at dømme efter de gamle Klæder og de Pjalter, der hængte ud af alle Vinduer, syntes at falde ud. Det maatte være en Egn, hvor kun Vadskerkoner boede, thi der var trukket Snore paa den lille Plads, hvorpaa hang Tøi til at tørres.

I det Øieblik, vi betraadte Pladsen, opkom der et Haandgemæng imellem to Qvinder, over Retten til et Vadskerkar, og strax var hele Egnen i Oprør. Af alle Vinduer kigede Hoveder med Nathuer frem, og der opstod en saadan Tungelarm, at jeg gad have tilstoppet mine Øren. Enhver Amazone tog enten Parti imod den ene eller den anden Stridende, svingede hendes af Sæbeskum dryppende Arm, og fyrede dermed ud af Vinduet, ligesom ud af en Fæstnings Skydehuller, medens Hobe af Børn, hvilke laae i denne Bikubes frygtelige Celler, i Reder og i Bugger, bleve vaagnede af Larmen, hævede deres skingrende Stemmer, og forstærkede dermed den almindelige Concert.

Arme Goldsmith! hvilken slem Tid maa Du, med Din rolige Sindsstemning og Din

Nervesvaghed have oplevet i denne larmende Jamrens Hule! hvor besynderligt er det ikke, at, medens hvert Dickast og hver Tone var tilstrækkeligt, til at forbittre Hjertet og opfylde det med Menneskehad, flød der kun Hyblaisk Honning af hans Pen. Og dog er det mere end sandsynligt, at han udkastede flere af sine uefterlignelige Malerier af det almindelige Liv netop efter de Optrin, der omgave ham i denne Bolig. Det Sted, hvor der fortælles, at Fru Tibbs havde været nødt til at vadske sin Mands tvende Skjorter i hendes Naboerskes Huus, som ikke vilde laane hende sit Vadskekar, har maaskee ikke været noget Billede af Indbildningskraften, men en Kjendsgjerning, der har tildraget sig for hans Øine. Maaskee hans Værtinde har været Originalen til dette, og Spradebassen Tibbs usle Garderobe været et fac simile af hans egen.

Kun med Møie kunde vi udfinde Dribbles Bolig. Den var to Trapper iveiret, og han boede i et Værelse, der vendte ud til Gaarden. Da vi traadte ind, sad han paa Kanten af en Seng, og skrev ved et sønderslaaet Bord. Han modtog os imidlertid med et frit aabent Stakkels-Djævels-Væsen, der var uimodstaaeligt. I Begyndelsen syntes han rigtig nok noget forlegen, knappede sin Vest noget tættere til, og

puttede sin Brystistrimmel ind, men han fattede sig strax, saae paa os med en halv kjæk, halv lystig Mine, da han kom os imøde, for at modtage os, trak en trebenet Stol frem til Hr. Buckthorne, henviste mig til en pjaltet, gammel, damasked Lænestol, der saae ud som en dethroniseret Konge i Landflygtighed, og bød os velkommen i sit Tagkammer.

Vi fordybede os snart i vor Underholdning. Buckthorne og han havde meget at fortælle om deres ungdommelige Skole-Optrin, og da der intet bidrager mere til, at aabne Ens Hjerte, end Erindringer af det Slags, saa havde vi snart et klart Omrids af hans lærde Liv.

Den stakkels Djævel af Forfatter.

Jeg begyndte allerede mit Liv derved med Modgang, at jeg i Skolen var Skalken og det lyse Hoved, og havde siden den Ulykke, at jeg i min Fødeby blev det store Genie. Min Fader var en Land-Advokat, og havde den Hensigt, at jeg engang skulde følge ham i Embedet; men jeg holdt for meget af mit Genie, til at jeg skulde tvinge det i hans Fodspor, og saaledes geraadede jeg i slette Selskaber og antog

slette Vaner. Forstaae mig ikke urigtig. Jeg vil dermed sige, at jeg geraadede i et Selskab af Landsbylærde og landsbylærde Fruentimmer, og gjorde Landsbyvers.

Det var bleven til en Mode i vor Landsbye, at være lærd. Der gaves stedse smaae Hobe af udvalgte Aander iblandt os, der hyppigen forsamlede sig, dannede et literairt, videnskabeligt og philosophisk Selskab, og holdt sig for de lærdeste Philos, der kunde gives. Enhver førte et stort Navn, der blev ham tillagt efter en tilfældig Skik og Vane. Et corpulent Menneske iblandt os drak en uhyre Mængde Thee, væltede sig i sin Lænestol, talede i enkelte Talemaader og raff om Alting og fik derfor Navnet Dr. Johnson; en anden, der var en Geistlig, sagde grove Indfald, og gjorde Knyttel-Riim, ansaaes for vort Broderskabs Svift. Saaledes havde vi ogsaa vores Pope, Goldsmith og Addison, og en lærd Dame, hos hvem vi hyppigen forsamlede os, der om Intet stod i Brevveerling med den hele Verden, og skrev Breve saa stive og formelige, som en trykt Bog, blev udgivet for den anden Mrs. Montagne. Jeg var, efter Alles Mening, det ungdommelige Vidunder, den poetiske Yngling, det store Genie, Landsbyens Stolthed og Haab, som ved ham

en Gang skulde blive ligesaa berømt, som Stratford ved Avon. *)

Min Fader døde, og efterlod mig sin Velsignelse og sine Forretninger. Hans Velsignelse indbragte mig intet, og hvad hans Forretninger angik, saa lode de mig snart i Stikken, thi jeg gjorde intet uden Vers, og kunde ikke overtale mig til, at bekymre mig om Lovkyndighed, og mine Clienter havde, omendskjøndt stor Agtelse for mine Talenter, dog ingen Tiltroe til en poetisk Advokat.

Jeg tabte altsaa mine Forretninger, udgav mine Penge, og fuldendte mit Digt. Det heed: "Tungsindighedens Glæder," og blev af den hele Kreds hævet til Skyerne. Indbildningskraftens Glæder, Haabets Glæder og Erindringens Glæder, vare, endskjøndt ethvert af dem havde sikkret dets Forfatter den første Rang som Digter, dog intet uden Prosa i Sammenligning med mit. Mrs. Montague græd derved fra Begyndelsen til Enden. Alle Medlemmerne af det literaire, videnskabelige og philosophiske Selskab erklærede det for vort Aarhundredes første Digt, og vare allerede fulde af den Op-

*) Shakespeares Fødested.

sigt det vilde vække i den store Verden. Man nærede ikke ringeste Tvivl om, at de londonske Boghandlere vilde blive reent gale efter det, og mine Venners eneste Bekymring var, at jeg vilde ødelægge mig ved at sælge det alt for billigt. Hver Gang de talede derom, satte de Prisen høiere. De opregnede de store Summer, som visse yndede Forfattere erholde for deres Digte, og erklærede ligefrem, at mit var mere værd, end alle disse sammentagne, og maatte derefter betales. Jeg, for min Deel, var meget beskeden i mine Forventninger, og besluttede ved mig selv, at ville være tilfreds med tusinde Guineer. Saaledes puttede jeg da mit Digt til mig, og begav mig til London.

Min Reise var meget behagelig. Mit Hjerte var let, som min Børs, og mit Hoved fuldt af Ahnelser om Berømmelse og Penge.

Med hvilken Stolthed saae jeg ikke ned fra Highgate paa Gammel-London! Jeg var som en General, der seer hen paa et Sted, som han tænker at indtage. Den store Hovedstad laae udbredt for mig, i en Skye af dens egen, smudsige Røg, der unddrog den en lys solrig Dag, og dannede en Slags kunstig slet Veir. Ved Stadens yderste Ender, mod Vesten, tog Røgen efterhaanden af, indtil Alt var klart og

folrigt, og Øiet uafbrudt kunde streife til de blaae Rækker af Kents Bjerge.

Mit Øie henvendtes især til den Egn, hvor St. Pauls mægtige Kuppel hævede sig mørk frem af dette vældige Chaos, og i Tankerne udmalede jeg mig Lærdommens mægtige Rige, der trækker sig hen ved dens Fod. Hvor snart skulde ikke "Tungsindighedens Glæder" bringe denne Verden af Boghandlere og Bogtrykkere i ivrig Arbeidsomhed og Henrykkelse! Hvor snart ventede jeg ikke at høre mit Navn gjentage af Bogtrykkerdrenge i Paternoster-Row, Angel-court og Ave-Maria-lane, indtil Tonen gjenlød i Amen-corner. *)

Da jeg var kommen til Staden, begav jeg mig strax til den meest moderne Boghandler. Naturligviis bliver han ynket af enhver begyndende Forfatter. Det var ogsaa bleven afgjort i Landsbycirklerne, at han skulde være den Lykkelige. Jeg kan ikke beskrive Dem, hvor stolt jeg gik igjennem Gaderne; mit Hoved var i Skyerne. Jeg følte det omsvævet af Himmelluft, og troede allerede at see det omgiven af den lærde Berømmelses Helgenglorie. I det

*) Samtlige Steder, hvor der boer Boghandlere og Bogtrykkere.

jeg gik forbi Vinduerne i Bogladerne, tænkte jeg mig allerede den Tid, da mit Værk vilde fremkomme iblandt Dagens Vidundere paa fiint Papir, og mit Ansigt stukket i Kobber, eller i Træsnit, skulde glimre ved Siden af Scott, Byron og Moore.

Da jeg traadte ind i Boghandlerens Huus, laae der noget i mit Ansigts Fornemhed og min lurvede Paaklædning, der indgjød Bosvenden Ærbødighed. Sandsynligviis holdt man mig for en Mand af Betydenhed, formodentlig for En, der grov efter græske Rødder, eller trængte ind i Pyramiderne. En stolt Mand, der bærer en smudsig Skjorte, er altid en imponerende Gjenstand i den lærde Verden; Man maae aandig føle sig meget sikker, inden man kan vove at klæde sig slet; kun et stort Genie eller en stor Lærd vover paa, at træde smudsig frem, og saaledes blev jeg da strax indført i det Allerhelligste hos denne Minervas Ypperstepræst.

Bøgernes Udgave er saare forskjellig fra det den var paa Bernard Lintots Tid. Jeg fandt Boghandleren, en moderne klædt Mand, i et zirligt Visit-Værelse, der prunkede med Sofaer og berømte Forfatteres Billeder, og Skabe med prægtige indbundne Bøger. Han skrev Breve ved et zirligt Bord. Dette kunde man kalde at

drive Forretninger paa en stor Fod. Stedet syntes gandske at passe til de pragtfulde Værker, som her kom til Syne. Jeg glædede mig over det Valg, jeg havde truffet ved denne Boghandler; thi jeg har altid gierne taget Mænd af Smag og Aand i min Protektion. Jeg traadte med den ophøiede, poetiske Holdning hen til Bordet, med hvilken jeg pleiede at vise mig i vor Landsbycirkel, endskjøndt jeg derved antog noget af en Beskytter-Mine, som naar man vil gjøre Nogens Lykke. Boghandleren holdt med Pennen i Haanden inde med Skrivningen, og syntes med taus Forventning at oppebie, hvad et saa fælsomt Syn vilde forkynde.

Jeg søgte strax at bringe ham tilbage til sin sædvanlige Fatning, thi jeg følte, at jeg kun behøvede at komme, at see og at seire. Jeg nævnte ham mit Navn og Titlen paa mit Digt, viste ham min kostbare Rulle fuld af udmærkede Steder, lagde den med Betydenhed paa Bordet, og sagde ham, for at spare al Vidtløftighed, og strax at komme til Sagen, — at Prisen var tusinde Guineer.

Jeg havde ikke levnet ham Tid til at tale, ei heller syntes han at have stor Lyst dertil. Han saae et Øieblik paa mig med en Mine, fuld af en besynderlig Forlegenhed, betragtede mig

fra Hoved til Fod, saae da ned paa Manuskriptet, og atter op paa mig, viste derpaa hen til en Stol, fløitede sagte hen for sig, og vedblev at skrive.

Jeg sad en Tidlang og ventede paa hans Svar, i den Formodning at han overlagde Tingen; men han holdt kun Tid efter anden op, for at dyppe Pennen, stryge sig om Hagen og Næsespidsen, og blev saa ved at skrive. Det var eiensynligt, at han var ivrig sysselsat med en anden Gjenstand; men jeg kunde ikke tænke mig, at han skulde give sig af med nogetsomhelst andet, medens mit Digt laae ubemærket paa Bordet. Jeg havde indbildt mig at "Tungsindighedsglæder" vilde gjøre Plads for alt andet.

Til Slutningen fandt min Stolthed sig oprørt. Jeg tog mit Manuskript, stak det i Lommen, og gik ud af Værelset, dog ikke uden ved Bortgangen at gjøre nogen Støi, fordi man skulde høre mig. Imidlertid var Boghandleren for meget fordybet i mindre vigtige Forretninger, til at han skulde have bemærket det. Jeg gik ned af Trappen, uden at blive kaldt tilbage. Jeg kom paa Gaden, men ingen Tjener blev sendt efter mig, ei heller raabte Boghandleren efter mig fra Visitværelsets Vindue. Jeg har senere hørt, at han har anseet mig for en For-

rykt eller for en Taabe. Jeg overlader det til Dem, at dømme, hvorvidt han havde feilet i sin Dom.

Da jeg var om Hjørnet sank mit Mod. Min Stolthed og mine Forventninger lagde sig, saa at jeg gjorde den næste Boghandler, til hvem jeg henvendte mig, moderatere Betingelser. Jeg havde imidlertid ikke mere Lykke hos ham, ligesaalidt som hos den Tredie og Fjerde. Jeg bad nu Boghandlerne selv at gjøre Bud, men intet Menneske vilde indlade sig derpaa. Man sagde mig, at Digte var ikke andet end usselt Kram; Alle og Enhver gjorde Digte; Markedet var overlæsset dermed. Saa sagde man ogsaa, at Titlen paa mit Digt var slet ikke tiltrækkende; alle Slags "Glæder" vare forslidte, nu gjelder intet andet, end hvad der indgyder Skræk, og selv dette er næsten forslidt. Fortællinger om Pirater, Røvere og blodtørstige Tyrker gik endnu saa temmelig; men da maatte de træde i Verden under et i Ry staaende, velbekjendt Navn, ellers saae Publikum ikke paa det.

Omsider tilbød jeg en Boghandler at give ham mit Digt til Gjennemlæsning, for at han selv kunde bedømme det. "Ja, min kjære Hr.

— Hr. — jeg har i Sandhed glemt Deres Navn," sagde han, idet han kastede et Blik paa min lusslidte Kjole og mine usle Kamascher, "ja vi ere nu saa overlæssede med Forretninger, og have endnu saa mange Manuskripter, som vi skal læse, saa at der ikke levnes os Tid, at see paa nye Sager; men naar de om en eller to Uger, eller helst i Midten af næste Maaned kan komme igjen, saa vil vi see paa deres Skrift, og kunne give dem Svar. Forglem ikke, Maaneden efter den kommende; god Morgen; vi vil glæde os meget ved at see Dem, naar de kommer denne Vei." Med disse Ord bukkede han meget dybt for mig. Kort, istedetfor den forventede Kappelyst, at sætte sig i Besiddelse af mit Digt, kunde jeg ikke engang bringe det saa vidt, at man læste det! Imidlertid blev jeg af mine Venner bestormet med Breve, der endelig en vilde vide, naar Værket vilde komme ud, hvem der var min Forlægger, men især anbefalede mig, paa ingen Maade at lade det gaae for alt for godt Kjøb.

Nu blev mig kun en Udvei tilovers. Jeg besluttede selv at lade Digtet trykke, og da at triumfere over Boghandlerne, naar det blev til en herskende Modelecture. Jeg udgav altsaa "Tungsindigheds Glæder" og ødelagde mig der-

ved. Med Undtagelse af de Exemplarer, som jeg sendte til Udgiveren af Rewiews og mine Venner paa Landet, er der, som jeg troer, end ikke et eneste kommen fra Boghandlerens Oplagssted. Bogtrykkerens Regning udtømte min Pung, og den eneste Omtale af mit Værk skete ved den Bekjendtgjørelse, som jeg selv havde betalt.

Alt dette havde jeg rolig taalt, havde, som sædvanligt, tilskrevet det Forlæggerens slette Forholdsregler, eller Publikums Mangel paa Smag, og som sædvanligt, opfordret Efterverden til Dommer; men mine Venner i Landsbyen vilde ikke lade mig blive saa rolig. De tænkte dem mig i Aanden, hvorledes jeg smaasede med de Store, omgikkes med de Lærde, og allerede vandrede paa Lykkens og Æres store Bane. Hvert Øieblik kom Nogen med en Skrivelse fra Landsbycirklen, hvori han blev mig paa det meest magtpaaliggende anbefalet og jeg anmodet, at jeg dog maatte indføre ham i den store Verden, tilligemed et Vink, at en Anbefaling til en berømt Mand af Rang især vilde være behagelig. Jeg besluttede altsaa, at forandre min Bopæl, opgive min Brevvexling og søge aldeles at komme mine Landsby-Beundrere

af Sigte. Desforuden ønskede jeg at gjøre et andet digterisk Forsøg. At mit første mislykkedes havde ikke gjort mig det mindste modløs. Mit Digt var aabenbar for didaktisk. Publikum var allerede klogt nok; det læste ikke mere for at undervises. "Man vil nu have Skræk indjagende Ting?" sagde jeg: "nu vel, derpaa skal det ikke mangle." Jeg saae mig altsaa om efter et roligt, ensomt Sted, hvor mine Venner ikke kunde naae mig, og hvor jeg havde Roe til at tilberede en kostbar Ret poetisk Helvedsuppe.

Det kostede mig megen Umage, at finde et Sted efter mit Sind. Tilfældet førte mig i Nærheden af Canonbury-Castle. Dette er et Taarn af Mursteen, tæt ved det "lystige Islington", en Levning af et af Dronning Elisabeths Jagtslotte, hvor hun, da Alt endnu var Skov omkring London, nød Landlivets Fornøielser. Hvad der i mine Øine gav det særdeles Ynde, var den Omstændighed, at det havde været en Digters Opholdssted. Her havde Goldsmith boet, da han skrev sin "Forladte Landsby." Man viste mig det Værelse, hvori dette var skeet. Det var en Levning af Slottets oprindelige Bygningsmaade, og havde Træe-Paneel og gothiske Vinduer. Dets antiqvariske Udseen-

de, og at det havde været den stakkels Goldsmiths Bopæl, tiltrak mig.

Goldsmith var en behagelig Digter, sagde jeg til mig selv, en saare behagelig Digter, endskjøndt han hørte til den gamle Skole. Han tænkte og følte ikke saa voldsomt, som det nu er Mode; havde han imidlertid levet i vore Tider, hvor der gives saadanne varme Hjerter og varme Hoveder, saa vilde han vist have skrevet langt anderledes.

Efter nogle Dages Forløb var jeg fuldkommen indrettet i min Bopæl, mine Bøger vare opstillede, min Skriverpult stod ved Siden af et Vindue, der vendte ud til Marken og jeg følte mig i en ligesaa behagelig Stilling, som Robinson Crusoe, efter han havde fuldendt sin Hytte. Flere Dage nød jeg Forandringens Nyhed og den Ynde, som en ny Bolig altid besidder, inden man opdager dens Feil. Jeg streifede omkring paa Markene, hvor jeg troede Goldsmith havde streifet omkring; jeg gjennemstrøg det lystige Islington, fortærede mit eensomme Middagsmaaltid i den sorte Ore, efter Sagnet, engang Sir Walter Raleigh's Landsted, og sad der, nippede til min Vin, og tænkte meget over de gamle Tider, i et gammelt

Værelse af sælsomt Udseende, hvor der var holdt mangen Raadslagning.

Alt dette gik nogle Dage ret godt; Nyhedens Ynde vedvarede endnu, de Tankeforbindelser, som dette mærkværdige Sted frembragte hos mig, begeistrede mig, og jeg troede at føle Forfatterskabets Aand vaagne hos mig. Men Søndagen kom, og med den hele City, der sværmede omkring Canonbury-Castle. Jeg kunde ikke aabne mit Vindue, uden at blive forstyrret af Skriget og Støien paa Cricket-Pladsen. Paa den ellers saa rolige Vei under mit Vindue hørte jeg intet uden Fodtrin og Samtaler, og for at gjøre min Ulykke fuldstændig, fandtes det, at min stille Bolig var en "Mærkværdighed", idet Taarnet og dets Indhold blev foreviist Fremmede for Sexpence.

Uophørlig støiede Borgerne med deres Familier op ad Trapperne, for fra Taarnet af at see Egnen og at overse Staden med en Kikkert, om de ikke maaskee skulde gjenkjende Skorstenene paa deres Huse. Ofte blev jeg midt i en Tankerække eller i et begeistret Øieblik forstyrret af min uudstaaelige Værtindes Banken paa Døren, som spurgte mig: "om jeg vel vilde tillade, at der kom en Herre og en Dame ind, for at see Hr. Goldsmiths Værelse."

Naar De veed, hvad en Forfatters Arbeidsværelse og hvad en Forfatter selv er, saa kan De vel begribe, at dette ikke var at udholde. Jeg forbød det en for alle Gange, at mit Værelse maatte fremvises: men dette skeete i min Fraværelse, hvor alle mine Papirer bleve bragte i Uorden; ja, jeg fandt, da jeg en Dag kom hjem, en forbandet Krømmer og hans Datter, der begavede mine Manuscripter, og min Værtinde i Dødsangst over mit Komme. Jeg søgte derved at vanskeliggjøre Tingen, at jeg stak Nøglen til mig; men ogsaa dette hjalp mig til intet. Jeg hørte en Dag min Værtinde fortælle paa Trappen til nogle af hendes Kunder, at Værelset nu blev beboet af en Forfatter, der altid blev vred, naar han blev afbrudt, og jeg kunde strax slutte af en sagte Allarm ved Døren, at de saae efter mig igjennem Nøglehullet. Det var, ved Apollos Hoved, for meget! Med al min Begjærlighed efter Roes, og min Ærgjerrighed, at blive beundret af Millioner, havde jeg dog ikke Lyst til, at lade mig fremvise for Enkelte som en Mærkværdighed, for Sexpence, og det endnu oven i Kjøbet, igjennem et Nøglehul. Saaledes sagde jeg da Canonbury-Castle, det lystige Islington og den arme Goldsmiths Smuthul Farvel, uden at

være rykket en eneste Linie frem i mit Arbeide.

Min næste Bopæl var et lille, hvidt malet Huus, der ikke ligger langt fra Hampstead paa en Høi, og hvorfra man havde Udsigt over Chalk-Farm og Camden-Town (hvilke udmærke sig ved de smaae Huse, Mutter-Rod-Kappe og Mutter-Sort-Kappe) og derpaa har Udsigt over Crackscull-Commun til den fraliggende Stad.

Huset var i og for sig selv ingenlunde mærkværdigt, men jeg betragtede det med Ærbødighed; thi det havde været en forfulgt Forfatters Tilflugtssted. Didhen havde den stakkels Steele trukket sig tilbage, og havde lagt der i Baghold, naar han blev forfulgt af Creditorer og Retsbetjente, denne Forfatternes og frisindede Folks Plage siden umindelige Tider; og her havde han skrevet flere Stykker af Spectator. Herfra har han ogsaa skrevet sine smaa Billetter til sin Kone, der ere saa fulde af Følelse og Lune, og i hvilke den omme Ægtemands, den sorgfrie Mands og den letsindige Ødelands Karakteer, blandet paa en saa sælsom Maade, udtale sig. Jeg troede, da jeg allerførst saae Vinduet til hans Værelse, naar jeg først sad deri, at kunne skrive hele Bind.

Forgjæves! Det var netop Høehøst og til Uheld, netop ligeoverfor et lille Dlhuus, der havde en Høevogn paa sit Skilt. Om det allerede har været der paa Steeles Tid, kan jeg ikke sige, men det tilintetgjorde alle mine Forsøg paa, at tænke noget Sammenhængende, eller at komme i Begeistring. Det var Samlingspladsen for alle hollandske Høbjærgere, der meiede paa de store Marker i Nærheden, og for alle Foermænd og Karreførere, der kom ad den Vei. Her pleiede de at forsamle sig i de lange Sommeraftener, eller ved Høstmaanens Skin, og sadde for Døren omkring Bordet, og svire, lee, skjænds, prygles, synge søvnige Viser, og saaledes fordrive Timerne, indtil Klokken i St. Paulskirken, med sin dybe, høitidelige Tone, mindede Sviregæsterne om at vende Næsen hjemad.

Om Dagen var jeg endnu mindre istand til at skrive. Det var Midtsommer. Meierne vare sysselsatte paa Markerne, og Duften af det friskt afmeiede Høe gjenkaldte mig atter Erindringen om mine fædrene Marker. Istedet for altsaa at blive paa mit Værelse og skrive, vandrede jeg omkring Primerose-Hill, paa Hampsteads Høie, i Hyrde-Markene og i alle

de arkadiske Egne, som de Londoner Skjalde have besjunget saa meget. Jeg kan ikke sige Dem, hvor mange herlige Timer jeg tilbragte, naar jeg saaledes laae ved de nylig afmeiede Høistakke, eller ved Skraaningen af en Høi, og indaandede Markernes Duft, medens Sommerfluen surrede omkring mig eller Græshoppene sprang i min Barm, og naar jeg med halv lukte Øine saae hen paa Londons røgede Masse, og lyttede efter Folkemængdens fjerne Larm, og beklagede de arme Jordens Sønner, der rodede i dens Indvolde, ligesom Gnomer i de "mørke Guldbjergværker."

Man maa sige om de londonske Idyller, hvad man vil, saa maa man dog tilstaae, at Egnen i Nærheden af London mod Vesten besidder en Mængde landlige Skjønheder; og Enhver, der har kastet et Blik ned paa Vestendens Dal, med sin bløde Fordybning af grøn Engbund, der aabner sig mod Sønden, og hist og her er bedækket med Qvæg, paa Hampsteads Kirketaarn, der hæver sig af det frodige Krat paa en Banke, og paa det lærde Harrow, vil vist nok sande med mig, at han aldrig har seet et mere fuldkomment landligt Landskab i Nærheden af en stor Hovedstad.

Imidlertid fandt jeg, at jeg, uagtet mine hyppige Forandringer af Boliger, dog ikke var bedre faren, og indsaae netop tidsnok endnu, at det gamle Ordsprog: "en rullende Steen begroes ikke", gjelder ligesaavel i det lærde Liv, som i Handelen.

Egnens rolige Skjønhed fordreiede mig aldeles Hovedet. Jeg kunde ingenlunde opskrue min Indbildningskraft til en Nædselsstemning. Jeg kunde ikke føle noget Blod- og Mordoptrin i dette yndige Landskab, og de smukke Borgere i deres korte Beenklæder og Kamascher fortrængte alle Tanker paa Helte og Banditter ud af min Sjæl. Jeg kunde ikke tænke paa noget, uden paa milde Gjenstande: "Foraarets Glæder, Eensomhedens Glæder, Roligbedens Glæder, Følsomhedens Glæder", intet uden Glæder; og den smertelige Erindring om "Tungsindighedens Glæder", var endnu for frisk, til at jeg skulde have ladet mig skuffe af hine.

Tilfældet kom mig omsider til Hjelp. Jeg havde hyppigt paa mine Spadseretoure flændret omkring Hampsteads Høi, der danner en Slags Parnas for Hovedstaden. Jeg spiste da sædvanlig i Jack Straws Slot. Det, der fører dette Navn, er et Landsby-Værtshuus, og

det samme Sted, hvor hiin berygtede Oprører *) og hans Tilhængere pleiede at holde deres Krigsraad.

Dette er Londons Borgeres Yndlingssted, naar de vil more sig paa Landet, da man her nyder en behagelig, reen Luft, og har en skjøn Udsigt til Staden. Jeg sad en Dag i dette Værtshuus's Gjæsteværelse over en Beefsteeg og en Flaske Portviin, og min Indbildningskraft opfyldtes med Billeder fra Oldtiden og Heltetiden. Allerede længe havde jeg savnet en Gjenstand og en Helt. Pludselig kom de mig begge i Tankerne; jeg besluttede at gjøre et Digt af Jack Straws Historie. Jeg var saa opfyldt af min Gjenstand, at jeg frygtede for at en Anden skulde komme mig i Forkjøbet. Jeg undredes over, at ingen af Nutidens Digtere ved deres Efterforskninger om Røverhelte, havde tænkt paa Jack Straw. Over Hals og Hoved begav jeg mig da til Arbeidet, og henkastede paa flere Bøger Papiir enkelte flygtige Tanker, Feldtslag og Skildringer, for strax at

*) Det var en af Veit Tylers Stalbrødere, der under Richard 2. (1381) stiftede et stort Oprør i London, men som ved Lord Mayor Walworths Bestemthed og Kongens Aandsnærværelse snart blev dæmpet.

have dem ved Haanden. I nogle Dage havde jeg gjort Skelettet til mit Digt, og der behøvedes nu intet videre, end at give det Kjød og Blod. Jeg pleiede at tage mit Haandskrift, slendre omkring i Caen-Woods Egnen og læse høit, og da at spise til Middag i Slottet, for at holde mine Tanker i den rigtige Retning.

En Dag var jeg der endnu temmelig sildig i Skjænkestuen, og der var Ingen, uden en Mand, der sad ved sin Kande Portviin ved Vinduet og tog de Forbigaaende i Øiesyn. Han var klædt i grøn Jagtkjole. Hans Ansigtstræk vare meget paafaldende; han havde en Ørnenæse, et meget romantisk Øie — kun at han skjelede lidt med det — og der laae i det Hele, som det forekom mig, noget Poetisk i hans Hoved. Jeg var ganske indtaget af Manden, thi De maa vide, at jeg er lidt Physiognomist, og saaledes antog jeg ham da uden videre for en Digter eller en Filosof.

Da jeg gjerne gjør nye Bekjendtskaber, idet jeg anseer ethvert Menneske for en Bog af den menneskelige Natur, saa indlod jeg mig snart i en Samtale med den Fremmede, som jeg til min store Fornøielse fandt, var meget omgjængelig. Efterat jeg havde fortært min

Middagsmad, gjorde jeg ham Selskab ved Vinduet, og vi bleve snart saa fortrolige, at jeg foreslog ham at drikke en Flaske Viin sammen, hvori han ogsaa meget gjerne samtykkede.

Jeg var for fuld af mit Digt, til at tie længe om denne Punkt, og begyndte derfor snart at tale om dette Værtshuus's Oprindelse og om Jack Straws Historie. Jeg fandt, at min nye Bekjendter var fuldkommen underrettet om denne Gjenstand, og i enhver Henseende af samme Mening som jeg. Vinen og Samtalen gjorde mig oprømt. I min forfatterlige Følelses Fylde fortalte jeg ham om mit Digt, og foredrog ham nogle Steder af det. Han var henrykt over det. Han havde øiensynlig en afgjort poetisk Retning.

"Hør", sagde han, idet han fyldte mit Glas; "vore Digtere see sig slet ikke om. Jeg veed ikke, hvorfor vi ville søge vore Røvere og Oprørere udenfor Gammel-England. Deres Jack Straw behager mig — han er en fædrelandsk Helt. Han er en Englænder lige til Fingerenderne — Fanden tage mig, det ærlige Gammel-England skal leve! — Det er min Mening."

Jeg ærer Deres Mening, raabte jeg ivrig, den stemmer ganske overeens med min. En engelsk Skurk er ligesaa god som en poetisk Skurk, som en Italiensk, en Tydsk, eller en fra Archipelagus; men det holder haardt at overtyde vore Digtere derom.

"Destoværre!" sagde Maaden i den grønne Kjole. "Hvad Fanden vil de da have? Hvad have vi med deres Archipelagusser fra Italien og Tydskland at bestille? Have vi ikke Buske og Enge og Landeveie paa vor egen Ø — ja, og dygtige Karle, som derpaa kunne drive Stimands-Haandværket? Bliv i Fædrelandet, siger jeg — det er min Mening. Deres Skaal, min Herre — jeg er fuldkommen af Deres Mening."

Digterne i gamle Dage havde de rette Begreber om denne Gjenstand, vedblev jeg; lad os blot see paa de gamle skjønne Ballader om Robin Hood, Allan a' Dale og andre af hintids dygtige Folk.

"Meget rigtig, meget rigtig, min Herre", afbrød han mig. "Robin Hood! det var den rette Mand, der kunde tilraabe En Holdt! og derhos aldrig veeg et Skridt."

Ak, sagde jeg, i gamle Dage da gaves der mægtige Røverbander; det var endnu herlige

poetiske Dage! Den lystige Hob i Sherwoods Skovdistrikt, der førte et saadant ustadigt og maleriskt Liv under de grønne Træer." Jeg har ofte ønsket at see deres Smuthuller, og betræde Skuepladsen for Broder Tuck, Clym fra Klippen, og Sir William af Cloudeslies Foretagender.

"Naa" sagde Manden i den grønne Kjole, "vi have siden den Tid havt mangen ret ordentlig Røverbande. For Exempel: de vakre Karle, der opholdt sig i de store Heder i Nærheden af London, ved Bagshot og Hounslow og Blackheath. Skaal, min Herre, de drikker slet ikke."

De har dog sandsynligviis, sagde jeg, idet jeg tømte mit Glas, hørt om den berømte Turpin, der var født her i Hampstead, og for omtrent hundrede Aar siden pleiede at lure med sin Bande i Eppings Skoven?

"Hvad skulde jeg ikke", raabte han; "det forstaaer sig! det var en dygtig Karl. Saa kjernefast som et Træe, den gamle Terpentin, som vi pleiede at kalde ham. En heel Karl, den!"

Nu, vedblev jeg; jeg har besøgt Waltham-Abbey og Chingfords Kirke, blot for de Historiers Skyld, som jeg som Dreng har hørt for-

tælle om hans Eventyr der, og har selv gjennemsøgt Eppingsskoven, for at finde den Hule, hvor han pleiede at skjule sig. De maa vide, lagde jeg til, at jeg er en Slags Elsker af Stratenrøvere. Det var dog dristige, kjække Folk, der bedst kunde træde istedetfor de gamle vandrende Riddere. Ak, Landet er dog efterhaanden bleven meget roligt og hverdagsagtig! Den gamle engelske Aand uddøer ganske. De kjække Røvere ere blevne til lurende Stimænd, og nedsjunkne til lumske Lommetyve; der gives nu til Dags intet dristigt, anstændigt Røverie, der begaaes paa Landeveien; man kan reise i England fra den ene Ende til den anden i en søvnig Kareth eller i en knagende Portechaise, uden at man nogensinde har andet Eventyr, end at man maaskee engang væltes, eller faaer fugtige Sengelagner, eller et daarligt Middagsmaaltid. Man hører slet ikke mere til, at en Postkareth bliver plyndret af en velbereden Hob modige Karle med Pistoler og med sort Flor over Ansigtet. Hvad var det ikke for en skjøn poetisk Begivenhed i det hunslige Liv, naar saaledes en Familievogn, paa Reisen til Landstedet, hen ad Skumringen blev angreben, og den gamle Herre maatte give sin Børs og Uhr,

Damerne deres Halskjæder og Ørenringe til en høflig Stratenrøver paa en ægte Race-Hest, der siden satte over Gjerderne og galopperede tværs over Marken, til stor Beundring for Datteren, Frøken Caroline, der siden efter skrev til hendes Veninde, Frøken Juliane i Staden, en lang romantisk Fortælling om Eventyret. Ak, min Herre, nu til Dags hører man ikke mere til slige Begivenheder.

"Dette", sagde min Staldbroder, idet han benyttede Pausen, som jeg gjorde, for atter at drage Veiret og drikke det Glas Viin, som han nylig havde skjænket for mig; "dette ligger nu, naar De vil tillade mig, ikke saa ligefrem i Mangel paa Gammel-Engelsk Aand. Det er Virkningen af det fordømte Vexel-System. Folk medfører nu ikke mere, som forhen, Sække med Penge. De have Post-Verler og Anviisninger paa Banqiers. At plyndre en Kareth, er som om man fanger en Krage, hvor man intet har for sin Uleilighed, end Aadslet og Fjederne. En Postkareth i gamle Dage var derimod, som en spansk Galione. Dengang gaves der endnu ordentlige Guineer, og en Privat-Equipage kastede i det mindste fine rene et eller to Hundrede af sig."

Jeg kan slet ikke sige Dem, hvor min nye Bekjendters Talemaader frydede mig. Han sagde mig, at han ofte kom til Slottet, og vilde glæde sig meget, ved nøiere at lære mig at kjende, og jeg lovede mig selv mangen behagelig Eftermiddag i hans Selskab, hvor jeg kunde, alt som jeg bestandig rykkede nærmere med mit Digt, forelæse ham det og afbenytte hans Anmærkninger, thi det var øiensynligt, at han besad sand poetisk Følelse.

"Der, min Herre", sagde han, i det han skjød Flasken hen til mig. "Fanden tage mig, De behager mig! De er en Mand efter mit Sind. Jeg gjør ellers ikke saa let nyt Bekjendtskab. Jeg og mine Lige maa være noget vaersom. Men naar jeg finder en Mand af Deres Slags, saa flyver mit hele Hjerte ham Fanden tage mig imøde. Det er min Mening. Der, Jack Straws Skaal! den vil man dog vel nu kunne drikke, uden at begaae Landsforræderie!"

Af ganske Hjerte, sagde jeg glad; og Dick Turpins Skaal med!

"Ja", sagde den grønne Mand; "det er Folk for Digterne. Newgates Kalender*) min

*) Listen over Forbryderne i Fængslet i Newgate.

Herre, Newgates Kalender en en Lecture for Dem!"

Vi fandt saamegen Behag i hinanden, at vi bleve sildig sammen. Jeg paastod at ville betale Regningen, thi mit Hjerte og min Børs vare lige fulde, hvorfor han igjen ved vor næste Sammenkomst skulde betale Fortæringen. Da alle Karetherne, der kjører imellem London og Hampstead, allerede vare afgaaede, saa maatte vi gaae tilfods tilbage til vort Hjem. Han var saa henrykt over Planen til mit Digt, at han ikke talte om andet. Jeg maatte fremsige alle de Steder for ham, som jeg kunde erindre, og endskjøndt jeg gjorde det paa en meget ufuldkommen Maade, da jeg har en slet Hukommelse, saa var han dog ude af sig selv.

Nu og da forebragte han et Sted deraf, som han rigtignok ganske forvandskede, men gned sig i Hænderne og raabte: "Ved Jupiter, det er skjønt, det er opperligt! Fanden tage mig, Herre, om jeg begriber, hvorledes De er kommen paa de Tanker!"

Jeg maa tilstaae, at den Maade, hvorpaa han gjentog Stederne, og hvorved det skuldom blev til reent Sludder, ikke just behagede mig synderligt; men hvilken Forfatter bryder sig imidlertid om Smaating, naar han bliver roest?

Jeg havde aldrig levet nogen kosteligere Aften. Tiden forløb, uden at jeg vidste hvorledes. Jeg kunde slet ikke skilles fra ham igjen, men gik Arm i Arm videre med ham, forbi min Bopæl, igjennem Camden-town og tværs over Crackscull-Common, og talte hele Tiden om mit Digt.

Da vi vare over den halve Eng, afbrød han mig midt i et Sted, som jeg anførte, for at sige mig, at dette Sted havde været berygtet for Røvere; at de endnu Tid efter anden lode sig see, og at en Mand, der vilde forsvare sig, endnu for nylig var bleven skudt her. "Det var ret en Nar!" raabte jeg, "det er en Dumhed, at ville sætte sit Liv paa Spil, for at redde en elendig Børs. Det er derimod gandske anderledes ved en Tvekamp, hvor Æren staaer paa Spil. Jeg for min Deel, føiede jeg til, vilde ikke paa nogen Maade tænke paa, at gjøre disse Vovehalse Modstand.

"Virkelig?" raabte min grønne Ven, idet han pludselig vendte sig imod mig, og satte mig en Pistol paa Brystet; "Nu da, det gjelder, Knægt! giv Hid, gjør Dig let, pak ud!";

Kort jeg fandt, at Musen atter havde spilt mig en Streg, og overleveret mig til en Røver. Her var nu ikke længere Tid, at gjøre

meget Væsen; jeg maatte vende mine Lommer, og da han i nogen Fraſtand hørte Fodtrin, tog han alt imellem hinanden, Børs, Uhr og hvad han fandt, gav mig et Slag over min ulykkelige Hjerne, der ſtrakte mig til Jorden, og ſmurte Haſer med ſit Bytte.

Jeg ſaae en lang Tid intet til min grønne Ven, indtil jeg efter to Aars Forløb ſaae hans poetiſke Anſigt midt imellem en Hob Forbrydere med ſvære Lænker, der ſkulde transporteres. Han gjenkjendte mig ſtrax, tilnikkede mig paa en høiſt uforſkammet Maade, og ſpurgte mig, hvorvidt jeg var kommen med Hiſtorien om Jack Straws Slot.

Begivenheden paa Crackſcull-Common gjorde Ende paa mine Sommerfeldtoge. Jeg var helbredet for min poetiſke Begeiſtring for Oprørere, Stimænd og Stratenrøvere. Min Gjenſtand var mig modbydelig, og, hvad ſom værre var, jeg var bleven af med min Børs, hvori næſten var alt hvad jeg eiede i Verden. Saaledes opgav jeg da i Fortvivlelſe Sir Richard Steeles Huus, og flyttede ind i et rigtig nok mindre berømt, men ikke mindre digteriſk og lyſtig Bolig paa et Tagkammer i Staden.

Nu beſluttede jeg at opſøge de Lærdes Selſkab, og at begive mig til Forfatternes Bro-

derskab. Aandernes bestandige Gnidning, tænkte jeg, er Aarsagen til, at Geniets Gnister sprudle frem fra Forfatterne, og fremavle hine herlige Opfindelser hos dem. Poesien er aabenbar en smitsom Syge; jeg vil omgaaes med Digtere, og hvo veed, maaskee overfalder den ogsaa mig, ligesom det er skeet Andre!

Det faldt mig ikke vanskeligt, at komme i en Kreds af lærde Bekjendtere, da jeg ikke led af alt for stor Lykke; ja mit Digts slette Udfald var en Slags Anbefaling for mig. Mine Venner henhørte rigtignok ikke til Litteraturens meest glimrende Syn, men efter deres Tale var, som Propheterne i gamle Dage, Verden dem aldeles uværdig, og deres Navn vilde endnu leve i sildigere Tider, naar Nutidens Yndlinger alt længe vilde være glemte.

Dog opdagede jeg snart, at, jo mere jeg hengav mig til de Lærdes Selskab, jo mindre følte jeg mig duelig til at skrive, at Poesien ikke saa let meddeelte sig, som jeg troede, og at der ofte intet er mindre digterisk i det huuslige Liv, end en Digter.

Jevrigt feilede det mig ogsaa paa esprit de corps, for at høste nogen Nytte af disse lærde Forretninger. Jeg kunde ikke overtale mig til, at slutte mig til en særdeles Sekt; Noget be-

hagede mig hos enhver af dem; men jeg fandt, at dette ikke hjalp mig; nemlig at den stillende Betingelse, under hvilken En bliver optagen i en af disse Sekter, er, at han skal skjælde paa alle de øvrige.

Jeg bemærkede, at der gaves smaae Hobe Forfattere, der levede med, for og ved hinanden. Disse ansaae sig selv for Jordens Salt. De nærede og erholdt en vis overdragen Retning af Tanker og Udtryk, ja endog af Indfald over alle Gienstande, og ophøiede hinanden indtil Skyerne. Enhver Sekt havde sin egen Troesbekjendelse, betragtede visse Autorer som Guddomme, for hvilke de faldt paa Knæe og tilbade dem, og ansaae Enhver, der enten slet ikke tilbad dem eller tilbad en Anden, for en Kjætter og Vantroende.

Naar disse Folk anførte Dagens Forfattere, saa hørte jeg dem hver Gang ophøie Navne, hvilke jeg næsten aldrig havde vidst noget af, men derimod nedsætte Andre, der vare Publikums særdeles Yndlinge. Nævnte jeg et nyt Værk af en Forfatter af første Rang, saa havde de ikke læst det. De havde ikke Tid til at læse alt det, som Pressen frembragte. Han skrev for meget, for at skrive godt, og derpaa bleve de henrykte over en Hr. Timson, Tomson eller Jack-

son, hvis Værker rigtignok nu blive tilsidesatte men som Efterverden vilde beundre og fryde sig over. Ak, hvilken tung Byrde læsser ikke denne ringeagtende Verden hver Dag paa Efterverdens Skuldre!

Særdeles opbyggeligt derimod var det, at høre, med hvilken Ringeagt de talede om de Store. I Guder! hvor uendelig blive dog de Store foragtede af denne Litteraturens usle Yngel! Det er sandt, at de stundom gjorde en Undtagelse med denne eller hiin Adelsmand, der tilfældig ved et Valg havde trykket dem i Haanden, eller havde klinket med dem ved et offentligt Maaltid, og om hvem de nu sagde, han er dog en "forbandet god Karl," og ingen "Dreng," men almindelig var det tilstrækkeligt, naar Nogen havde en Titel, at blive til Gjenstand for deres dybe Foragt, og man har ingen Begreb om, hvor poetisk og philolophisk de talede om Adlen.

Paa mig gjorde dette kun ringe Indtryk, thi endskjøndt jeg ikke nærede nogen Forbittrelse imod de Store, og ikke tænkte slettere om Nogen, fordi han uskyldigviis allerede ved Fødslen havde erholdt Adel, saa følte jeg dog nu intet Kald, til at hævne den Forhaanelse, som de Smaae udøste over dem. Men derimod var Fiendtlig-

heder imod Nutidens store Forfattere gandske imod min Tilbøielighed. Jeg kunde ikke indlade mig i slige Feider, eller tage Deel i disse Fjendtligheder. Jeg var selv ikke Forfatter nok, for at hade andre Forfattere. Jeg fandt endnu skedse stor Behag i alle Nyheder, der forlode Pressen, og kunde meget godt bringe det over mit Hjerte, at rose en Samtidig, selv naar han behagede. Virkelig havde jeg en mangesidig Smag, og kunde ikke indskrænke den paa nogen Tidsalder eller nogen Slags Forfatter. Jeg kunde med Fornøielse gaae over fra Byrons glødende Strofer til Popes kolde og fine Spot, og, efter at jeg havde vandret omkring i det tabte Paradis's hellige Lunde, overlade mig til en vellystig Glemsel i Lalla Rûkhs fortryllende Løvhytter.

"Jeg gad havt," sagde jeg, "ligesaa megen Mangfoldighed iblandt mine Forfattere, som iblandt mine Vine, og, medens de stærke og spirituøse kildre min Gane, bør de skummende og opmuntrende ikke foragtes. Port og Sherry ere fortreffelige Grundpiller, saa og Madera eller Bordeaux; Burgunder kan man, uden at gjøre sin Gane til Skam, drikke nu og da, og Champagner er en Drik, der ingenlunde er at foragte."

Denne Tale holdt jeg en Dag i den lærde Klub da jeg netop var noget opvakt af Øle. — Jeg holdt den ogsaa med noget Eftertryk, thi jeg ansaae min Lignelse for meget aandrig. Ulykkeligviis bestode mine Tilhørere af Folk, der drak Øl og hadede Pope; min Talefigur om Vinen havde altsaa intet at betyde og min kritiske Overbærelse blev ansect for afgjort Kjætterie. Med et Ord, jeg blev snart, som en Fritænker i Religionen, udstødt af alle Sekter og til Bytte for Enhver. Dette er de sørgelige Følger, naar man i Litteraturen ikke kan hade!

Dog jeg seer, at De snart begynder at blive kjede af denne Sag og derfor vil jeg da fatte mig kort med den øvrige Deel af min litterairе Løbebane. Jeg vil ikke opholde Dem med de nærmere Efterretninger om mine forskjellige Forsøg paa at bestige Pegasus, heller ikke med de Digte, som jeg har skrevet og som aldrig ere blevne trykte, med de Skuespil, som jeg har indrettet og som aldrig ere opførte, med de Afhandlinger, som jeg har udgivet og som aldrig ere solgte. Det lod til at Boghandlere, Skuespildirecteurer og Publikum havde sammensvoret sig for at bringe mig til at døe af Hunger. Alligevel kunde jeg ikke undlade at gjøre Forsøg, og jeg kunde ei opgive de Drømme om

Berømmelse, som jeg havde næret. Hvorledes havde jeg nogensinde kunnet ttræde den literære Kreds i min Fødeby under Øinene, naar jeg saa aldeles havde gjort deres Spaadomme til Løgn? Jeg vedblev derfor endnu nogen Tid at skrive for Berømmelse og førte derhos naturligviis det allerelendigste Liv, uden at tale om den bestandige Fare for at døe af Hunger. Jeg opstablede hele Ladninger af lærde Skatte paa mine Boghylder, Ladninger, som skulde blive til Skatte for Efterverden; dog ak! derved kom der ikke en Skilling i min Pung. Hvortil nyttede mig altsaa denne hele Rigdom i min nuværende Trang, jeg kunde ikke lappe mine Albuer med en Ode, eller stille min Hunger med riimfrie Vers. "Kan en Mand fylde sin Mave med Østenvind?" siger Ordsproget. Ligesaalidet lader dette sig gjøre med Poesie. — Ofte er jeg gaaet kummerfuld, med beklemt Hjerte og tom Mave omkring henimod Klokken fem, og har tankefuld i Kjelderne i den vestlige Deel af Staden igjennem Kjøkkenvinduerne seet Ilden blusse, Stegene dreie sig paa Spiddene og Saften dryppe ned af dem, Kokkepigerne slaae en Budding sammen eller plukke en Kalkunskhane, og i et saadant Øieblik har jeg følt, at, hvis jeg blot kunde faae Adgang til et af disse Kjøkkener, da maatte

Apollo og Muserne gjerne for mig beholde Parnassets tørre Bakker. O, min Herre! man taler stedse om Gravbetragtninger, — de ere langt fra ikke saa veemodsfulde, som en fattig Djævels Betragtninger, som ikke har en Skilling i Lommen og som ved Middagstid gaaer forbi en Række Kjøkkenvinduer!

Endelig, da jeg var nær ved Hungersdød og Fortvivlelse, kom paa engang den Tanke mig i Sinde, at jeg dog maaskee ikke var saa klog en Karl, som Landsbyen og jeg selv havde troet. Dette reddede mig. I det Øieblik, denne Tanke faldt mig ind, bragte den ogsaa Overbeviisning og Trøst. Jeg vaagnede op som af en Drøm, jeg overlod Udødeligheden til dem, som kunne leve af Luften, begyndte at skrive for Brød, og har siden fundet mig ret vel derved. Ingen Skribent har det saa godt, som den, der intet Navn har at erhverve eller tabe. I Begyndelsen maatte jeg vænne mig dertil og stække mine Vinger; thi ellers havde disse imod min Villie hævet mig til Poesie. Jeg besluttede derfor at begynde fra den anden Kant, opgav Haandværkets høiere Egne, steeg lige ned i den allerlaveste, og blev en Kryber. —

"En Kryber! hvad er da det?" sagde jeg.

O, jeg seer, De kjender endnu ikke Haandværksſproget; en Kryber er en Mand, ſom leverer Artikler til Aviſerne, for ſaa og ſaa meget Linien, ſom opſnuſer alle Slags Ulykker, gaaer paa Politikammeret og i Retterne, og ſom beſøger alle øvrige Ulykkens og Forbrydelſernes Huler. Vi faae en Penny for Linien og da vi kan ſælge den ſamme Artikkel næſten til alle Aviſer; ſaa have vi undertiden en ganſke anſtændig Indtægt om Dagen. Nu og da er Muſen unaadig, eller det gaaer en Dag ufædvanlig rolig til, da lide vi rigtignok næſten Sult; undertiden beſkjære ogſaa de ſamvittighedsløſe Udgivere vore Artikler, naar de ere lidt for ordrige og afkorte os med et Snit to eller tre Pence. Meget ofte har jeg ſaaledes reent tabt mit Kruus Porter ved mit Middagsmaaltid og har maattet ſpiſe med tør Mund. Imidlertid kan jeg ikke klage. Jeg er efterhaanden ſteget fra Haandværkets lavere Trin høiere op, og er nu efter min Mening i Litteraturens behageligſte Region.

Nu, ſagde jeg, hvad er De da nu?

Nu, ſagde han, er jeg en regelmæſſig Alverdens-Skribent, og beſkjæftiger mig med Alt. Jeg omarbeider Andres Skrifter for ſaa og ſaa meget Arket, bringer Overſættelſer i Orden,

skriver Artikler af anden Klasse, for at udfylde Huller i Tidsskrifter og Journaler, sammendrager Land- og Søereiser og leverer Theater-Recensioner for de offentlige Blade. Dette hele Forfattervæsen driver jeg naturligviis uden mit Navn, det forskaffer mig ingen Berømmelse, undtagen hos Boghandlerne, hos hvem jeg er bekjendt som en Skribent, man kan bruge til Alt, og jeg er bestandig vis paa, at faae Beskjæftigelse. Dette er den eneste Berømmelse, jeg vil have. Jeg sover rolig uden Frygt for Creditorer og Critici og overlader dem den udødelige Berømmelse, der bryde sig om den og have Lyst til at kjæmpe for den. Forlad De Dem derpaa, den eneste lykkelige Skribent i Verden er den, der ei bryder sig om Berømmelse.

Berømmelighed.

Da vi atter havde dukket op af den ærlige Dribbles literaire Rede, havde lykkelig overstaaet Faterne ved Breakneck-stairs og fundet ud af Fleet-Markets Labyrinth, gjorde Buckthorne endnu mange Bemærkninger over det

Blik i de Lærdes Liv, som han havde ladet mig gjøre.

Jeg tilkjendegav min Forundring over, at jeg havde fundet denne Verden saa aldeles forskjellig fra det, som jeg havde tænkt mig. "Saaledes er det stedse med det Fremmede," sagde han. Litteraturens Rige viser sig for dem, der betragte det i det Fjerne, som et Tryllerie; men som det gaaer med alle Landskaber, saaledes gaaer det ogsaa her, Trylleriet forsvinder, naar man kommer nærmere, og Tornene og Tidslerne komme til Syne. De Lærdes Republik er den meest oprørske og meest uenige af alle Republiker saavel fra ældre som nyere Tider.

Imidlertid, sagde jeg smilende, vil De dog vel ikke have, at jeg skal lade den ærlige Dribbles Erfaringer gjelde for et Prospekt af hiint Land. Han er ikke andet, end en Ugle, der fanger Muus, blot en Grundling. Vi vilde sikkert faae en ganske anden Sang at høre af en af de lykkelige Forfattere, som vi see svæve om i Modens salige Regioner, ligesom Svalerne i en Sommerdags blaae Himmel.

Det kunde være muligt, svarede han, men jeg tvivler derom. Jeg tvivler meget, om De ikke, hvis en selv af de meest yndede vilde yttre sine sande Følelser, vilde finde Sandheden af

Ven Dribbles Philosophie med Hensyn til Berømmelse bekræftet. De vilde finde, hvorledes En seer udvortes ret munter ud, imedens en Hog af Kritiker gnaver paa hans Indvolde. En Anden, der har været enfoldig nok til at ansee Modelune for Berømmelse, iagttager Ansigter og snapper efter Indbydelser, da han langt mere stræber efter at glimre i den skjønne Verden, end i den litteraire, og da en ulærd Pairs eller en ødsel Hertugindes Tilsidesættelse kan gjøre ham fuldkommen ulykkelig. Dem, der begynde at blive berømte, plager, som De vil finde, den Begjærlighed, stedse at stige høiere og de, der have naaet Toppen, føle bestandig Frygt for at maatte stige ned igjen.

Selv dem, der ere ligegyldige mod Berømmelsens Larm og Modens Sæbeboble, gaaer det ikke meget bedre, da de uophørlig forstyrres af besværlige Besøg og afbrydes i deres Beskjæftigelser; thi en Skribent maa, hvad han end maa tænke derom, give sig saa længe til Priis, indtil Dagens ørkesløse Nysgjerrighed er stillet og man skyder ham til Side, for at gjøre Plads for en ny Grille. I det Hele veed jeg ei, om ikke den er lykkeligst, der af Æresyge, hvormeget den end maa plage ham, styrter sig i Hvirv-

len, da det er dobbelt besværligt at tage Deel i Spillet, uden at have sat noget ind.

Modeverden forlanger stedse noget Nyt; alle syv Dage maae ogsaa have deres syv Undre, det være hvad det vil. Snart er det en Skribent, snart en Idæder, snart en Komponist, en indianſk Gøgler eller en indianſk Høvding, en Mand fra Nordpolen eller fra Pyramiderne; enhver glimrer i sin Berømmelses korte Tid og gjør da Plads for et nyt Under. De maa vide, at vi blandt vore Damer af Stand have Elskerinder af Sjeldenheder, der søge at samle alt muligt Mærkværdigt om sig, Spillemænd, Stadsmænd, Sangere, Krigere, Kunstnere, Philosopher og Digtere, kort Alt, hvad der blot har noget Særegent ved sig, saa at deres store Selskaber ere ligesom Maskeradeballer, hvor alle vise sig i Karakteermasker.

Det har været mig særdeles underholdende, naar jeg i disse Selskaber har lagt Mærke til, hvorledes Enhver med Flid søgte at spille sin Rolle og traadte ganske ud af sit naturlige Væsen. Der gives ingen skjønnere Bestemmelsesleeg,*) end de Lærdes og de Stores Om-

*) Den Leeg, hvori den ene Sidemand giver En Noget, og den Anden bestemmer, hvad man skal gjøre dermed.

gang med hinanden. Den fornemme Mand vil stedse gjerne ansees for et vittigt Hoved og det vittige Hoved for en fornem Mand.

Jeg har ofte bemærket, hvorledes en Lord gjorde sig Umage for at see ret klog ud og at tale lærd med en Lærd, der gav sig Anseelse af en Herre paa Moden og søgte at antage en Mands Tone, der er kommet meget i Stadens Selskaber. Pairen nævnte tyve eller tredive Forfattere for at give sig Anseelse af at staae paa en fortrolig Fod med dem., medens Skribenten talede om en Sir John og en Sir Harry, og roste den Burgunder, han havde drukket hos Lord den og den. Begge syntes at glemme, at de allene kunde behage hinanden i deres sande Karakteer. Havde Pairen ikke havt andet, end sin Lærdom, da vilde Skribenten vist aldrig have hørt paa hans kjedsommelige Snak, og havde Skribenten været bekjendt med Hofkalenderens hele Adel, da vilde dette ikke have givet ham det mindste Tiltrækkende i Pairens Øine.

Saaledes har jeg ogsaa hørt en fornem Dame af udmærket Skjønhed kjede en Philosoph med usel Metaphysik, medens Philosophen meget klodset vilde give sig et Skin af Galanterie, le-

gede med hendes Viste og sluddrede om Operaen, Jeg har hørt en følsom Digter tale meget dumt med Statsmænd om Nationalgjelden, og da jeg sluttede mig til en Kreds gamle lærde Herrer, der talede sammen i en Krog og ventede at høre tale om en eller anden vigtig Opdagelse, fandt jeg, at de morede sig med en smudsig Historie.

Den praktiske Philosoph.

De Anekdoter, jeg havde hørt af Buckthornes Skolekammerat, i Forening med en Mængde Eiendommeligheder, som jeg havde bemærket hos ham selv, vakte hos mig en stor Nysgjerrighed efter ogsaa at vide noget af hans Historie. Jeg er en Reisende af den gamle Skole, og holder meget af den Skik, hvorom vi læse i Bøger, i hvis Følge de Reisende, naar de træffe paa hinanden, sætte sig hen og fortælle hinanden deres egne Historier og Begivenheder. Denne Buckthorne var ogsaa en Mand ganske efter min Smag; han havde seet sig om i Verden, havde været i Selskaber og havde desuagtet beholdt en Mands Eiendommeligheder, der har været meget ene. Han havde en vis utvungen Godmodig-

hed ved sig, der behagede mig særdeles, og fra Tid til anden blandede et egent Anstrøg af Tungsindighed sig i hans muntre Lune og gav det en dobbelt Ynde. Han kunde tabe sig i vidtløftige Betragtninger over menneskelige Selskaber og Sæder og fordybe sig i besynderlige Anskuelser af den menneskelige Natur; men der laae intet Ondt i hans Satire. Den havde mere Menneskernes Daarskaber, end deres Laster til Maal, og selv sine Medmenneskers Daarskaber behandlede han med en Mands Lemfældighed, der er sig sin egen Skrøbelighed bevidst. Lykken havde aabenbar behandlet ham noget koldt og kastet ham omkring, uden at det derfor havde gjort ham bitter, ligesom mange Frugter blive mørere og behageligere af Smag, naar de ere noget stødte og frosne.

Jeg har altid fundet meget Behag i at tale med den Slags Philosopher, som have draget Nytte af "Gjenvordighedernes Sødme," uden at antage noget af deres Bitterhed, som have lært at bedømme Verden rigtig, men med Godmodighed, og som, idet de erkjende Sandheden af det Ordsprog, "at Alt er forfængeligt," gjøre dette, uden at ærgre sig derover.

Buckthorne var en Mand af den Slags. Han var sædvanlig en leende Philosoph, og om

end en Tungsindstaage undertiden formørkede hans Pande, saa var den kun forbigaaende, ligesom en Sommersky, der snart trækker forbi og forfriskes og opliver de Marker, den farer over.

En Dag spadserede jeg med ham i Kensingtons Have — thi han var en erfaren Kjender af alle Godtkjøbs-Fornøielser og landlige Smuthuller inden for Hovedstadens Gebeet. Det var en herlig, varm Foraarsmorgen og han var i en idyllisk Borgers lykkelige Lune, der kan more sig i Græsset og i Solskinnet. Han havde betragtet en Lærke, der steeg op fra et Bed Tusindskjøn og Morgenfruer, og hævede sig syngende op til en glimrende sneehvid Sky, der svævede midt paa den blaae Himmel.

"Hvis jeg skulde være en Fugl," sagde han, "da vilde jeg helst være en Lærke. Den fraadser i Dagens skjønneste Tid, i den herligste Aarstid, paa friske Enge og udspringende Blomsterkroner, og svinger sig, naar den har mættet sig paa Jordens Sødme, op til Himlen, som om den vilde bade sig i Morgenstjernens Harmonie. Hør kun denne Sang: hvorledes den zittrer i Øret! Hvilken Strøm af Musik, og hvorledes Node paa Node toner i det herligste Crescendo! Hvo vil bryde sig om Operaer og Concerter, naar han kan vandre omkring paa

Markerne og for Intet høre en saadan Musik? Disse ere de Nydelser, imod hvilke ingen Rigdom kommer i Betragtning og som gjøre selv den Fattige uafhængig. Min Herre, Naturens Værker indeholde Prædikener, der opveie al Skolernes Viisdom, naar vi kun ret forstaae at læse dem; og en af de behageligste Lærdomme, som jeg har modtaget i Gjenvordighedens Dage, var den, der laae i en Lærkes Toner."

Jeg benyttede denne meddelende Stemning for at yttre Buckthorne mit Ønske, at erfare noget om hans Livs Begivenheder, som jeg troede maatte have været riigt paa Optrin.

Han smilede, da jeg tilkjendegav mit Ønske. "Jeg har ikke meget at fortælle," sagde han, "intet uden en Væv af Vildfarelser og Daarskaber. Hvorledes det nu end er gaaet mig i Livet, saa skal De dog faae et Afsnit deraf at høre, hvorefter De da kan bedømme det Øvrige." Og derpaa fortalte han mig, uden videre Indledning, følgende af hans tidligere Begivenheder.

Buckthorne,

eller den unge Mand af store Udsigter.

Jeg var født meget fattig, men med store Udsigter, — maaskee en af de største Ulykker,

der kan tilstøde En ved Fødslen. Min Fader var en Landadelsmand, den sidste af en meget gammel og hæderlig men sjunken Familie, og boede i et gammelt Jagtslot i Werwickshire. Han var en ivrig Jæger og fortærede ganske sine maadelige Indkomster, saa at jeg fra den Side havde meget lidet at vente; men jeg havde en riig Oncle paa mødrene Side, en gjerrig, karrig Gnier, der, som man tillidsfuld troede, vilde indsætte mig til sin Arving, da han var en gammel Ungkarl og jeg bar hans Navn; ogsaa fordi han hadede hele Verden, undtagen mig.

Han var i Sandhed en haardnakket Hader, der gniede selv med sit Menneskehad og holdt fast paa et Nag, som paa en Guinee. Saaledes havde han, skjønbt min Moder var hans eneste Søster, aldrig tilgivet hende hendes Giftermaal med min Fader, mod hvem han nærede en kold, stille, ubetvingelig Uvillie, der, ligesom en Steen i en Brønd, havde lagt paa Bunden af hans Hjerte fra den Tid af, at de begge gik med hinanden i Skole. Min Moder betragtede imidlertid mig som det mæglende Væsen, der igjen skulde forsone Alt, thi hun ansaae mig for et Under. — Guds Velsignelse over hende! mit Hjerte flyder over, naar jeg mindes hendes Om-

hed. Hun var den fortræffeligste, meest overbærende af alle Mødre. Jeg var hendes eneste Barn; det var Skade, at hun ikke havde flere, thi hun besad en Fylde af Kjærlighed i sit Hjerte, for at kunne opdrage et Dusin.

Jeg blev allerede tidlig, ganske imod min Moders Villie, sendt i en Skole; min Fader havde paastaaet, at det var den eneste Maade at hærde Drenge paa. Skoleholderen var en sammvittighedsfuld Tilhænger af det gamle System, som gjorde sin Skyldighed med de hans Tugt undergivne Drenge, det vil sige, som ret ordentlig gjennempryglede os, naar vi ikke kunde vore Lectier. Vi bleve inddeelte i Classer, og saaledes i Flokke pryglede langs ad Kundskabens Stie, omtrent ligesom Qvæg drives til Marked, hvor da det, der har en tung Gang eller korte Been, maa lide for de Øvriges større Behændighed eller længere Ledemod.

Jeg for min Deel var, som jeg til min Skam maa tilstaae, en uforbederlig Dovnkrop. Jeg har stedse havt en poetisk Følelse, det vil sige, jeg har stedse været et dovnt Menneske, og har havt det største Hang til at være Landstryger. Jeg pleiede, saa ofte jeg kunde komme til, at forlade mine Bøger og Skolen, og sværme om paa Markerne. Alle Slags Forførelser for

en saadan Sindsbeskaffenhed omgave mig. Skolehuset var en gammel, hvidtet Bygning af Træe og Kalk, der stod ved Enden af en skjøn Landsbye; tæt derved laae en ærværdig Kirke med et høit gothisk Taarn; foran denne udbredte en yndig, grøn Dal sig, i hvilken en lille Flod slyngede sig igjennem et Krat af Piletræer, og en Række smaae Høie, som begrændsede Landskabet, opvakte saamangen Sommerdags-Drøm om det Trylleland, der laae bag dem.

Uagtet alle de Slag, som jeg maatte taale i denne Skole, for at jeg skulde faae min Bog kjær, kan jeg dog ikke andet, end see med Fornøielse tilbage paa dette Sted. Jeg ansaae ogsaa denne bestandige Tampen som Menneskehedens almindelige Lod, og som den regelmæssige Maade, hvorpaa Lærde dannes.

Min gode Moder pleiede af Hjertet at beklage mig, naar jeg fortalte hende de haarde Prøvelser, jeg maatte taale for Lærdommens Skyld; men min Fader havde kun døve Øren for hendes Besværinger; han var paa samme Maade bleven pryglet i Skolen og svoer paa, at der ikke gaves nogen anden Vei, hvorpaa man kunde gjøre En til en Mand af Talent, endskjøndt min Fader, det være sagt med al Ærefrygt, just ikke var noget stort Exempel paa

denne Theories Fortræffelighed, thi man holdt ham for et indskrænket Hoved.

Mit poetiske Temperament udviklede sig allerede meget tidlig. I Landsbykirken indfandt sig hver Søndag en nærboende Squire, Godsherren, hvis Park strakte sig tæt op til Landsbyen og hvis rummelige Landsæde syntes at tage Kirken under sine Vinger; ja, man skulde næsten have troet, at Kirken var indviet ham, og ikke Gudsdommen. Klokkeren bøiede sig dybt for ham, og Kirkebetjenterne bukkede sig i Støvet i hans Nærværelse. Han traadte stedse noget sildig og med nogen Støi ind, stødte sin Spanskrørsstok med Eftertryk i Gulvet, bevægede sin Hat i Haanden og saae stolt til Høire og Venstre, naar han gik ned af Sidegangen, og Præsten, som hver Søndag spiste hos ham, begyndte aldrig paa Gudstjenesten, førend han kom. Han sad med sin Familie i en stor Kirkestol, der var prægtig betrukken, nedlod sig ydmyg paa Fløiels-Hynder og læste Læren om Blidhed og Ydmyghed af glimrende Psalmebøger i forgyldt Maroquins Bind. Saa ofte Præsten talte om, hvor vanskeligt det var for en Riig at komme i Himlen, hæftede Menighedens Øine sig paa den "store Stoel" og det

forekom mig stedse, som om Squiren ikke fandt Mishag i denne Anvendelse.

Denne Kirkestoels Pragt og Familiens aristokratiske Væsen gjorde et forunderligt Indtryk paa min Indbildningskraft, og jeg forelskede mig dødeligt i en af Squirens smaae Døttre, der omtrent kunde være tolv Aar gammel. Denne Grille fjernede mig mere end nogensinde fra mine Studeringer. Jeg sværmede omkring Squirens Park og lurede i Nærheden af Huset, for at opdage den lille Pige ved Vinduet, eller see hende, naar hun legede paa Græspladsen eller spadserede med sin Gouvernante.

Jeg var ikke rask eller uforskammet nok til at komme frem af mit Skjul; jeg var omtrent tilmode, som en slem Vildttyv, indtil jeg læste en eller to af Ovids Forvandlinger. Da forekom jeg mig selv som en eller anden Skovgud og tænkte mig hende som en frygtsom Skovnymfe, som jeg forfulgte. Der ligger noget særdeles Behageligt i denne den ømme Tilbøielighedś første Opvaagnen. Jeg føler endnu i dette Øieblik min ungdommelige Barms Banken, som dengang, naar jeg saae hendes hvide Klædning flagre i Krattet. Jeg bar i min Barm et Bind af Waller, som jeg havde taget af min Moders Bibliothek og anvendte paa min lille

Skjønne alle de Smigrerier, som der ere udslede paa Sacharissa.

Endelig dandsede jeg med hende paa et Skolebal. Jeg var saadan et klodset Faarehoved, at jeg neppe vovede at tiltale hende. I hendes Nærværelse overmandede Frygt og Forlegenhed mig; men jeg blev saa begeistret, at min poetiske Stemning paa engang udgjød sig i Vers, og jeg nedskrev nogle glødende Linier, hvori jeg besang den lille Dame under Yndlingsnavnet Sacharissa. Den næste Søndag, da hun kom i Kirke, trykte jeg hende Versene i Haanden. Den lille Knibske gav dem til sin Moder, denne igjen til Squiren, denne, der ingen Følelse havde for Poesie, sendte dem, fuld af Forbittrelse, til Skolemestren, og Skolemestren pryglede mig med et Barbari, der var de mørke Aarhundreder værdigt, ret drøit og paa en særdeles ydmygende Maade, fordi jeg uopfordret havde vovet mig op paa Parnas. Dette var en slem Begyndelse for en Musernes Tilbeder, og den havde vel skullet helbrede mig for min Lidenskab for Poesien, men den bestyrkede mig kun deri, thi jeg følte nu Martyraanden vaagne hos mig. Hvad der dog maaskee var ligesaa godt, den helbredede mig for min Lidenskab for den unge Dame; jeg følte en saa stor Forbit-

trelse over den skjændselsfulde Straf, jeg havde lidt, fordi jeg havde lovpriist hendes Ynde, at jeg sad i Kirken med nedbøiet Hoved. Til Lykke for min saarede Følelse kom Hundedagsferierne og jeg reiste hjem. Min Moder udspurgte mig, som sædvanlig, om alle mine Skoleanliggender, mine smaae Glæder, Sorger og Smerter; thi Drengealdren har de første, ligesaavel som de sidste. Jeg sagde hende Alt, og hun var høist opbragt over den Behandling, jeg havde prøvet. Hun gaaede i Vrede over Squirens Selvraadighed og Datterens Knibskhed, og hvad Skolemestren angik, da yttrede hun, at hun aldeles ikke vidste, hvad man skulde med Skolemestre, og hvorfor Drengene ikke ligesaa godt kunde blive hjemme og opdrages der af Huuslærere under Mødrenes Øine. Hun forlangte at see de Vers, jeg havde skrevet, og var henrykt over dem, thi hun havde virkelig en meget god Smag for Poesie. Hun viste dem endog til Præstens Kone, som fandt dem allerkjærest og Præstens tre Døttre vilde hver have en Afskrivt af dem.

Alt dette var særdeles velgjørende, og jeg fandt mig endnu mere trøstet og opmuntret, da de unge Damer, som vare de Lærde i Egnen og havde læst Dr. Johnsons Levnetsbeskrivelser

over Digtere fra Begyndelse til Ende, forsikkrede min Moder, at store Genier aldrig studerte, men vare bestandig ørkesløse. Min Fader var derimod af ganske forskjellig Mening, thi da min Moder i sit Hjertes Fylde viste ham mine Vers, kastede han dem udaf Vinduet og spurgte hende, om hun vilde gjøre Drengen til en Riimsmed? Han var imidlertid en ligegyldig, gemeentænkende Natur, og jeg kan ikke sige, at jeg nogensinde har havt ham meget kjær; min Moder besad hele min barnlige Kjærlighed.

Man pleiede stedse i Ferierne at sende mig en kort Tid paa Besøg til min Oncle, hvis Arving jeg engang skulde være, fordi man troede, at dette skulde holde mig i hans Erindring og gjøre mig yndet af ham. Han var en sammenskrumpet, gammel Mand af ængstligt Udseende, der boede paa et forfaldent, gammelt Landsæde, som han af bare Gjerrighed lod ganske gaae til Grunde. Han havde kun een Betjent, som i mange Aar havde været, eller meget mere havde hungret hos ham. Intet gyndeligt Væsen maatte sove i Huset. Den gamle Betjents Datter boede ved Porten i en Hytte, der fordum havde været et Portnershuus, og maatte daglig komme omtrent en Time i Huset, for at rede Sengene og tillave lidt Mad. Parken omkring

Huset var et fuldkomment Vildnis. Træerne havde tabt deres Symmetrie, Vandet raadnede i Dammen, Urnerne og Billedstøtterne vare faldet ned af deres Fodstøtter og laae begraven i det høie Græs. Harerne og Fasanerne bleve kun lidet forurolige de!, undtagen af Krybskytter, saa at de havde formeret sig meget og gik omkring paa de forvorede Græsplads e og de med Ukrud bedækte Alleer. For at bevogte Gaarden og afholde Røvere, for hvem min Oncle var bange, og Besøg, for hvem han havde næsten ligesaa stor Frygt, holdt han to eller tre store Bulbidere, som bestandig stovede omkring Huset og vare en Skræk for Naboefolkene i Egnen. De vare mavre og halv udhungrede, og syntes af Sult at ville opsluge Enhver og saaledes afholdt de visinok enhver Fremmed fra at nærme sig dette fordømte Slot.

Saaledes var min Oncles Huus beskaffent, som jeg nu og da pleiede at besøge i Ferierne. Jeg var, som jeg allerede ovenfor har omtalt, den gamle Mands Yndling, det vil sige, han hadede mig mindre, end den hele øvrige Verden. Man havde skildret mig hans Tænkemaade og paalagt mig at erhverve mig hans Yndest; men jeg var for ung og for ubesindig til at agere Hofmand og jeg har i Sandhed

aldrig tænkt nok paa min Fordeel, til at jeg skulde have underordnet mine Følelser den. Vi kom imidlertid ganske godt ud af det sammen, og da mine Besøg næsten ikke kostede ham noget, saa syntes de heller ikke at være ham meget uvelkommen. Jeg medbragte mine Ynglereds-skaber og hentede den halve Mad, vi fortærede, op af Fiskedammen.

Vore Maaltider vare ensomme og uselskabelige. Min Oncle talte sjelden; han pegede paa hvad han vilde have, og Betjenten forstod ham fuldkommen. Hans Johan, eller som man kaldte ham der i Egnen, den Jern-Johan, var aldeles et Sidestykke til sin Herre. Han var en stor, knokkelrig, gammel Karl, med en tør Paryk, der syntes at være gjort af en Kohale og med et saadant Læder-Ansigt, som om det havde været skaaret ud af en Kohud. Han bar sædvanlig et langt, lappet Liberie, som tilhørte Husets Garderobe, det hang ham vidt om Liver, og havde sienlynlig tilhørt en federe Forgjænger fra Eiendommens gavmilde Dage. Ved den lange Taushed syntes hans Kjævebeen at være ganske sammenrustede, og det kostede ham ligesaa megen Møie at bringe dem fra hinanden og frembringe en taalelig Talemaade, som det

vilde have foraarsaget at aabne Parkens Jerndøre og kjøre den gamle Familievogn ud, der raadnede i Vognskuret.

Jeg maa dog tilstaae, at min Oncles Egenheder morede mig en Tidlang. Selv det Skumle ved Stedet havde noget ved sig, der beskjæftigede min Indbildningskraft. Naar Veiret var godt, pleiede jeg ganske ene at fornøie mig med at klentre omkring i Parken og jage som et Føl over Græspladsene. Hærerne og Fasanerne syntes da at blive ubevægelige af Forbauselse over at see et menneskeligt Væsen ved høi lys Dag at vandre om paa den forbudne Grund. Undertiden morede jeg mig med at kaste Stene eller skyde med Bue og Pile efter Fuglene, thi at bruge en Bøsse vilde have været Høiforræderie. Nu og da mødte jeg en lille rødhaaret, pjaltet Dreng, en Søn af Konen i Portnerhuset, som løb vild omkring paa Gaarden. Jeg søgte at vinde hans Fortroelighed og gjøre ham til min Selskabsbroder, men han syntes ogsaa at have antaget det besynderlige, uselskabelige Væsen, som var egent for Alle omkring ham, og holdt sig stedse i en Fraastand, og derfor behandlede jeg ham som en anden Orson, og gjorde mig en Fornøielse af at skyde efter ham

med min Bue og Pile, hvorpaa han trak sine Buxer op med den ene Haand og sprang afsted som en Hjort.

Just i dette Øde og Vilde laae noget, som tiltrak mig i en høi Grad. De store, tomme, halvraadne Stalde med Ravnene paa Livhestene over de tomme Krybber, de med Muursteen tilsatte eller med Bredder fornaglede Vinduer, de forfaldne Tage, der vare besatte med Ravne og Alliker; alt dette havde et eiendommeligt, forsømt Udseende, og man vilde have anseet Huset for aldeles ubeboet, hvis ikke en tynd Skye af blaae Røg havde været, der nu og da, som en Proptrækker, steeg op af en af de store Skorstene, under hvilken min Oncles Sultekost blev tillavet.

Min Oncles Værelse var i en afsides Krog af Bygningen, meget omhyggelig forvaret og sædvanlig tillaaset. Mig gav man aldrig Adgang til dette Bolværk, hvor den gamle Mand pleiede at opholde sig den meste Tid, ligesom en Edderkop i sin Væv's Fæstning. Den øvrige Deel af Huset stod derimod aaben for mig, og jeg vandrede uden Tvang omkring deri. Fugtigheden og Regnen, som trængte ind igjennem de itusslagne Vinduer, gjorde, at Tapeterne raad-

nede fra Væggene, Malerierne mugnede og Møblerne efterhaanden ødelagdes. I slet Veir streifede jeg gjerne igjennem de store rummelige Værelser og hørte paa Vindens Hylen, og paa Vinduernes og Vinduesskoddernes Klappren. Jeg fandt Behag i den Tanke, hvorledes jeg, naar jeg engang fik Godset, vilde opfriske Alt, og lade den gamle Bygning saalænge gienlyde af Jubel, indtil den begyndte at undre sig over sin egen Lystighed.

Det Kammer, hvori jeg boede, var det samme, som min Moder havde havt som Pige. Her stod endnu det Toiletbord, som hun selv prydede, de Landskaber, som hun selv havde tegnet. Hun havde ikke seet dette Værelse siden hun blev gift, og spurgte mig ofte, om endnu alt var saaledes, som forhen. Alt var virkelig endnu saaledes, thi jeg holdt af dette Kammer for hendes Skyld og havde gjort mig Umage for at bringe Alt i Orden og istandsætte alle Revnerne i Vinduerne med egen Haand. Jeg for udsaae i Aanden den Tid, da jeg kunde byde hende velkommen i hendes Forfædres Huus og indføre hende i hendes Barndoms Skueplads.

Endelig indgav den onde Aand, eller, hvad der maaskee er det samme, min Muse mig det Forsæt, at gjøre Vers igjen. Min Onde, som

aldrig gik i Kirke, pleiede om Søndagen at forelæse nogle Kapitler af Biblen, og Jern-Johan, Konen fra Portnerhuset og jeg udgjorde da hans Menighed. — Alt, hvad han læste, syntes ham lige godt, naar det kun var Biblen; saaledes valgte han undertiden Salomons Høisang, og denne fortørrede Beenrad læste da, "at han skulde vederqvæges med Blomster og lædskes med Æbler, thi han var syg af Kjærlighed." Undertiden kjæmpede han sig med Brillerne paa Næsen igjennem hele Kapitler af vanskelige Navne i anden Mosebog, ved hvilke Konen da sukkede og stønnede, som om hun var forskrækkelig rørt. Men hans Yndlingsbog var: "Pillegrimmens Vei," og naar han kom til det Kapitel, hvor Talen er om Vantroens Slot og Fortvivlelsens Kjæmpe, da tænkte jeg stedse paa hans morke, gamle Landsæde. Denne Tanke morede mig saa meget, at jeg begyndte at skrive derover under Træerne i Parken og efter nogle Dages Forløb var rykket temmelig langt frem i mit Digt, hvori jeg havde givet en Beskrivelse over Stedet under Navn af: "Vantroens Slot" og fremstillede min Oncle som "Fortvivlelsens Kjæmpe."

Jeg taöte mit Digt et Sted i Huset og faldt snart paa den Tanke, at min Oncle havde

fundet det, da han temmelig grovt betydede mig, at jeg nu kunde reise hjem og ikke behøvede at komme igjen og besøge ham, førend han lod mig hente.

Paa denne Tid døde min Moder. — Jeg kan ikke dvæle længe ved denne Begivenhed. Mit Hjerte, saa let og lunefuldt det end er, briſter ved hver Erindring derom. Hendes Død var en Begivenhed, der maaſkee gav min hele tilkommende Skjæbne en anden Retning. Med hende døde Alt, hvad der havde givet mit Hjem nogen Værd for mig. Der gaves nu Ingen mere, hvem jeg gjerne vilde gjøre Fornøielſer, eller hvem jeg ikke gjerne vilde foraarſage Kummer. Min Fader var en god Mand i ſin Slags, men han havde ved ſin Opdragelſe forkaſtelige Grundſætninger og med Hensyn til væſentlige Punkter tænkte vi ikke eens. Det gjør en ſtor Forſkjel med Hensyn til Meningen om Riſets Nytte, hvilken Ende der bliver En til Deel. Jeg kunde aldrig antage min Faders Mening angaaende denne Gjenſtand.

Det behagede mig derfor ikke ſynderlig mere i Skolen, hvor jeg ofte blev pryglet for Ting, ſom ikke behagede mig. Jeg længtes efter Afvexling, iſær da jeg ikke mere kunde reiſe til

min Uncle, for at ombytte Skolens Eensformighed med et Landsædes Øde.

Jeg var nu næsten sytten Aar gammel, temmelig stor for min Alder og fuld af ørkesløse Tanker. Jeg havde en ustadig, ubetvingelig Lyst efter at lære at kjende forskjellige Maader at leve paa og forskjellige Stænder, og denne Lyst til Omstreifen havde Tom Dribble, den første Skolar og Skolens store Genie, der besad al en Digters Urolighed, næret hos mig.

Saaledes sad jeg da en skjøn Sommerdag ved min Pult i Skolen og saae, istedetfor at studere i Bogen, som laae aaben foran mig, igjennem Vinduet paa de grønne Marker og de blaae Bjerge. Hvor misundte jeg ikke de Lykkelige, som sad oven paa Postkarethen, og som sladdrede, spøgede og loe, medens de paa Veien til Hovedstaden fløi forbi Skolehuset! Selv Fragtførermændene, naar de gik ved Siden af deres tunge Vogne og trak igjennem Landet fra den ene Ende til den anden, var Gjenstanden for min Misundelse; jeg tænkte mig, hvilke Eventyr de vel maatte opleve og til hvilke mærkelige Begivenheder de maatte blive Vidner til. Alt dette foremalte uden Tvivl mit digteriske Gemyt mig og førte mig ind i en selvskabt Verden, som jeg holdt for den, hvori vi leve.

Saa længe min Moder endnu levede, holdt Hjemmets stærkere Tiltrækningskraft og Kjærlighedens mægtige Baand Ligevægt med dette Hang til Omstreifen; men nu, da hun ikke var mere, havde den Tiltrækningskraft ophørt og Baandene vare sønderrevne. Jeg havde ingen fast Grund, hvori mit Hjerte kunde fæste Rod, men var overladt til enhver ubestemt Sindsbevægelse. Kun de snevre Skranker, hvori min Fader holdt mig, og den deraf følgende Tomhed i min Pung afholdt mig fra, ogsaa at sætte mig ovenpaa en Postkareth og begive mig ud paa Livets store Hav.

Paa denne Tid blev vor Bye i en eller to Dage sat i Bevægelse ved flere Folks Gjennemreise, der førte vilde Dyr og andre Seværdigheder til et stort Marked, der hvert Aar holdtes i en nærliggende Stad.

Jeg havde endnu aldrig seet et stort Marked, og min Nysgjerrighed blev hæftig opvakt ved disse Forberedelser dertil. Jeg betragtede med Ærefrygt og Beundring de omdragende Folk, der ledsagede disse Seværdigheder. Jeg slentrede omkring Landsbyekroen og hørte fuld af Nysgjerrighed og Fornøielse paa disse Folks egne Sprog, besynderlige Indfald, og jeg følte en levende Attraae efter at komme paa Markedet,

som min Indbildningskraft fremstillede mig som noget overordentligt Skjønt.

Der kom en Fredag, paa hvilken jeg kunde være fraværende fra Middag til Aften. En Vogn gik fra vor Bye til Markedet, jeg kunde ikke modstaae Fristelsen og Tom Dribbles Veltalenhed, som af Hjertenslyst skulkede af Skole. Vi bestilte Pladser og reiste afsted fulde af ungdommelig Forventning. Jeg foresatte mig, kun at kaste et Blik i Forjættelsens Land og at være tilbage, inden man kunde blive min Fraværelse vaer.

O Himmel! hvor lykkelig var jeg, da jeg kom til Markedet. Hvor fortryllede denne Verden mig, fuld af Lyst og Pragt. Harlekins Løier, Beridderens Kunster, Hexe- og Taskenspillerkunster! men hvad der især tiltrak sig min Opmærksomhed, var et omreisende Theater, hvor der blev opført — i en halv Time efter hinanden — et Sørgespil, en Pantomime og et Lystspil, og hvor der omkom flere Personer, end der omkommer en heel Aften i Drury-Lane eller Covent-Garden. Jeg har efter den Tid seet flere Skuespil opføre af de fortrinligste Skuespillere i Verden, men jeg har aldrig følt saa megen Fornøielse derved, som ved denne første Forestilling.

Der forekom her en rasende Tyran med en Hue, der saae ud som en omvendt Tarin, og med en Dragt af rødt Bay, der var prægtig besat med forgyldt Læder; hans Ansigt var derhos beskygget af en saa frygtelig Bakkenbart, Øienbrynene saa hvælvede og forstørrede med brændt Kork, saa at mit Hjerte bævede, naar han skred over det lille Theater. Saaledes fortrylledes jeg ogsaa af den overjordiske Ynde hos en ulykkelig Skjønhed i afbleget rosenrødt Silke og skiddenhvid Nettelduk, som han holdt i grusomt Fangenskab for at vinde hendes Kjærlighed, og som græd ned fra et uovervindeligt Taarn af en Hatteæskes Størrelse, vreed Hænderne og lod et sønderrevent hvidt Lommetørklæde vaie.

Endog efterat Skuespillet allerede var forbi, kunde jeg ikke rive mig løs fra Stedet, men dvælede endnu, skuede fuld af Beundring derhen og loe af Skuespillerne, hvorledes de gjorde deres Narrestreger eller dandsede paa et Stillads foran Boden, for at lokke en ny Hob Tilskuere til.

Det Hele havde gjort mig saa forvirret og jeg var saa hensjunken i de Følelsers Ruus, der stormede ind paa mig, at jeg var som fortryllet. Jeg tabte min Kammerat, Tom Dribble, i en

Tummel og et Haandgemeng, som udbrød i Nærheden af en af Boderne, men mit Sind var altfor meget beskjæftiget, til at jeg længe skulde have tænkt paa ham. Jeg drev omkring til Tusmørket, da Marked blev oplyst, og et nyt Tryllesyn aabnede sig for mig. Teltenes og Bodernes Belysning, den glimrende Virkning af det med Lamper prydede Theater med de dramatiske Grupper, der gøglede omkring i deres brogede Klæder, stak skarpt af mod Nattens Dunkelhed, medens Trommernes, Trompeternes, Violinernes, Oboernes og Klokkernes Larm forenede sig med Seeværdighedeiernes Taler, Harlekins Qvæken og Mængdens Skrig og Latter, for at gjøre den Ruus fuldstændig, hvori jeg befandt mig.

Tiden forløb, uden at jeg mærkede det. Da jeg kom til mig selv og tænkte paa Skolen, stynde jeg mig for at tiltræde Tilbagereisen. Jeg spurgte efter Vognen, som jeg var kommen med — den var allerede taget bort for flere Timer siden! jeg spurgte, hvad Klokken var; det var næsten Midnat! En pludselig Zittren overfaldt mig. Hvorledes skulde jeg naae tilbage til Skolen? Jeg var altfor træt til at gjøre Reisen tilfods, og jeg vidste ikke, hvorle-

des jeg skulde finde en Leilighed for at komme hjem. Og selv om jeg havde fundet en, turde jeg vove, silde ved Midnatstid, at foraarsage Uroe i Skolehuset? at vække den sovende Løve, Dørvogteren, af sin Rolighed? — Dette var en alt for frygtelig Tanke for en Skoledreng, der havde overtraadt sin Pligt. Alle Tilbagekomstens Rædsler overfaldt mig. Min Fraværelse maatte allerede længe være bleven bemærket; — og at udeblive en heel Nat! Dette var en Mørkhedens Gjerning, der ikke let kunde forsones. Lærerens Riis udbredte sig i tifold Skrækkelighed for min opvakte Indbildningskraft. Jeg foremalede mig Tugtelse og Ydmygelse i de mangfoldigste Skikkelser og mit Hjerte sank ved dette Billede. Ak, hvor ofte ere dog Drengealderens smaae Ønder ligesaa frygtelige for vore svage Gemytter, som den mandlige Alders større Ulykker for vore stærkere Sjele!

Jeg vandrede omkring mellem Boderne og havde meget vel af mine nuværende Følelser kunnet uddrage den Lære, hvor meget denne Verdens Ynde ligger i os selv; thi jeg saae nu ikke mere noget Muntert og Moersomt i Sværmen omkring mig. Endelig lagde jeg mig udmattet og forvirret ned bag et af de store Telte,

bedækkede mig med Kanten af Lærredet for at beskytte mig mod Nattekulden, og sov ind.

Jeg havde endnu ikke sovet længe, da jeg blev vækket af en munter Støi fra en af de nærliggende Boder. Den kom fra det af Brædder og Lærred sammenslaaede vandrende Theater. Jeg kiggede igjennem en Aabning og saae nu samtlige handlende Personer fra Sørgespillet, Lystspillet og Pantomimen gjøre sig tilgode, efterat de sidste Tilskuere vare gaaet bort. De vare lystige og vel tilmode, og det lette Theater gjenlød af deres Latter. Jeg blev forbauset ved nu at see Tyrannen i Sørgespillet i rødt Bay med sine frygtelige Bakkenbarter, der havde bragt mit Hjerte til at bæve, da han skred om paa Brædderne, forvandlet til en feed, godmodig Mand; han havde aflagt den glimrende Tarin, og hans leende Ansigt var renset for alt det Rædselsfulde, som det brændte Kork havde laant ham. Jeg var ogsaa glad over at see den ulykkelige Skjønne i den afblegede Silkekjole og det smudsige Netteldug, som havde vansmægtet under hans Tyranni og bedrøvet mig saa meget ved sine Lidelser, sidde ganske fortrolig paa hans Knæe og drikke af samme Kruus med ham. Harlekin laae paa en Bænk og sov, og Munke, Satyrer og Vestalinder sae i broget Blanding sam-

men og loe umaadeligt af en drøi Historie, som en ulykkelig Greve fortalte, der i Sørgespillet var bleven grusomt myrdet.

Dette var i Sandhed ganske nyt for mig. Det kom mig for, som om jeg paa engang var bleven hensat paa en anden Planet. Jeg saae og hørte til med spændt Nysgjerrighed og stor Forneielse. Folkene fortalte hinanden tusinde naragtige Historier og Løier over Dagens Begivenheder, gjorde mange lystige Beskrivelser over Tilskuerne, som havde beundret dem, og abede dem efter. Deres Samtale var fuld af Hentydninger paa deres Eventyr paa de forskjellige Steder, hvor de havde spillet, paa de Folk, de havde fundet i de forskjellige Byer, og paa de komiske Forlegenheder, hvori de undertiden havde været indviklede. Disse letsindige Skabninger vidste nu at tage alle tidligere Sorger og Misommeligheder fra den latterlige Side, og derved forhøie Øieblikkets Munterhed. De havde trukket om i Landet fra Marked til Marked og vilde næste Morgen bryde op til London. Min Beslutning var fattet. Jeg kom frem af mit Skjul, krøb igjennem en Hæk og kom saaledes paa en nærliggende Mark, hvor jeg nu forvandlede mig til en lasset Dreng. Jeg sønderrev mine Klæder, tilsmudsede dem, besmurte

mit Ansigt og mine Hænder, krøb hen til en af Boderne, borttog der en gammel Hat og lod min nye i Stedet. Det var et ærligt Tyverie og jeg troer, at det engang i hiin Verden ikke vil blive mig tilregnet.

Jeg traadte nu nærmere til den muntre Skueplads, forestillede mig for det dramatiske Selskab og tilbød min Tjeneste som Frivillig. Jeg var meget ængstlig og frygtsom tilmode derved, thi jeg havde endnu aldrig været i saadan Forsamling. Jeg havde henvendt mine Ord til Selskabets Directeur. Han var en før Mand, iført smudsighvide Klæder og bar et rødt med Flitterguld besat Belte om Livet; hans Ansigt var bemalt med Sminke, og en majestætisk Fjer vaiede ned fra en gammel sort Hue, forsynet med Flitterstads. Han var dette Olymps Jupiter tonans og omgivet af alle sit Hofs underordnede Guddomme af begge Kjøn. Han sad paa Enden af en Bænk, ved et Bord, med den ene Haand i Siden, i den anden havde han et Kruus, som han satte langsomt fra sig, idet han betragtede mig fra Hoved til Fod. Det var et Øieblik, fuld af frygtelig Prøvelse og jeg troede at see alle Grupperne staae omkring i taus Forventning og oppebie Herskervinket.

Han spurgte mig, hvem jeg var, hvad jeg forstod og hvilke mine Betingelser vare. Jeg udgav mig for en afskediget Betjent hos en herskabelig Familie, og da man lykkeligviis ikke behøver nogen særdeles Anbefaling, for at blive optaget i slet Selskab, saa varr Spørgsmaalene om denne Gjenstand snart besvarede. Hvad min Dueligbed angik, da kunde jeg fremsige Vers og kunde flere Optrin af Skuespil udenad, som jeg havde lært ved Skoleexamina, jeg kunde dandse — det var tilstrækkeligt. Man gjorde mig ikke flere Spørgsmaal om mine Færdigheder; man behøvede just saadant Menneske som jeg var, og da jeg ikke forlangte nogen Løn, men kun Mad og Drikke og sikkert Leide igjennem Verden, saa var Handlen sluttet i et Øieblik.

Saaledes var jeg da paa engang forvandlet fra en ung Studerende til en dandsende Hans Wurst, thi dette var den Rolle, hvori jeg traadte frem. Jeg var en af dem, der dannede Grupperne i Skuespillene og blev fortrinlig brugt paa Stilladset foran Boden, for at tiltrække Tilskuere. Man havde udstafferet mig som Satyr i en Klædning af bruunt Bay, gjort efter mit Maal, med en stor leende Maske, som havde vældige Øren og korte Horn. Denne Forklædning var mig meget behagelig, fordi den befriede

mig fra den Fare at blive opdaget, saalænge vi befandt os i denne Bye, og da jeg kun behøvede at danse og gjøre Narrestreger, saa var denne Rolle meget fordeelagtig for en begyndende Skuespiller, og kan omtrent sammenlignes med Simon Snugs Løverolle, der kun behøver at brøle.

Jeg kan ikke beskrive, hvor lykkelig denne pludselige Forandring i min Stilling gjorde mig. Jeg følte mig ikke nedværdiget, thi jeg havde seet for lidet af det menneskelige Selskab, til at tænke paa Forskjel i Rang, og et ungt Menneske paa seksten Aar er sjelden en stor Aristokrat. Jeg havde ikke løsrevet mig fra nogen Paarørende, thi Ingen i Verden syntes at bryde sig mere om mig, siden min stakkels Moder var død; jeg havde ikke opoffret nogen Fornøielse, thi jeg fandt Fornøielse i at streife omkring og overlade mig til en digterisk Indbildningskrafts Indtryk, og dette nød jeg nu i sit hele Omfang. Der gives intet saa sand poetisk Liv, som en dandsende Hans Wursts.

Man vil maaskee sige, at alt dette henty-dede paa et Hang til det Gemene. Jeg troer det ikke. Jeg vil just ikke retfærdiggjøre mig meget, jeg veed for vel, hvilket naragtigt Væ-

sen jeg er. Men i dette Tilfælde var det ikke Lyst til slet Selskab, heller ikke Hang til at tjene nedrige Laster, der forførte mig. Jeg har stedse foragtet det grov Gemene og stedse havt en Afsky for Lasten saavel i det lavere som høiere Liv. En pludselig, ubetænksom Opbrusen havde bemægtiget sig mig. Jeg tænkte aldeles ikke paa at gribe denne Haandtering til mit Livs Ophold eller at slutte mig til disse Folk, som den Selskabsklasse, hvori jeg for Fremtiden vilde leve. Jeg havde kun søgt en øieblikkelig Tilfredsstillelse af min Nysgjerrighed og villet give efter for min Grille. Jeg havde allerede en afgjort Forkjærlighed for Theatrets Eiendommeligheder og har stedse fundet megen Behag i Livets Skuespil og har gjerne villet forfølge det igjennem alle dets Optrin.

Imedens jeg altsaa blandede mig mellem Gøglere og Hans Wurster, beskyttede just den levende Indbildningskraft mig, der havde ført mig blandt dem. Jeg bevægede mig omkring, ligesom omgivet af et mig beskjærmende Blændværk, hvormed min Phantasie omvandt mig. Jeg sluttede mig til disse Folk kun for saavidt, som de gjorde et digterisk Indtryk paa mig; deres lunefulde Væsen og et vist maleriſk No-

get i deres Levemaade var det kun, som morede mig; jeg fandt hverken Behag i deres Laster, heller ikke fordærvede de mig. Kort, jeg blandede mig imellem dem, ligesom Prinds Hainz blandede sig mellem sine forvorpne Selskabsbrødre, kun for at tilfredsstille mit Lune.

Dengang efterforskede jeg ikke mine Bevæggrunde saa noie, thi jeg var for ubesindig, til at anstille Betragtninger over Sagen; men jeg gjør det nu, da jeg med Bæven seer tilbage paa den Ildprøve, som jeg dengang saa ubesindig udsatte mig for, og paa den Maade, hvorpaa jeg overstod den. Jeg er fast overbeviist om, at kun den poetiske Retning, der bragte mig i denne Forlegenhed, bragte mig ud af den igjen, uden at jeg blev en slem Landstryger.

Fuld af Øieblikkets Nydelse, svimlende af den dyriske Kraft, der er saa stærk hos en Dreng, sprang jeg, dandsede jeg, gjorde tusinde vilde Streger paa Theatret i de Byer, hvor vi spillede, og blev almindelig holdt for den behageligste Skjelm, man nogensinde havde seet i den Egn. Min Forsvinden fra Skolen havde vakt min Faders Bekymring; thi jeg hørte en Dag en Beskrivelse af mig udraabe foran den samme Bod, hvori jeg spillede, hvorhos man tillige lovede en Belønning, naar man kunde give Ef-

terretnig om mig. Jeg følte ikke nogen Samvittighedsnag over at min Fader var noget urolig for min Skyld; dette var Straffen for hans tidligere Ligegyldighed mod mig og kunde bidrage til, at han holdt mig mere i Ære, naar han fandt mig igjen.

Jeg har ofte undret mig over, at mine Kamerater ikke i mig gjenkjendte det tabte Faar, som blev udraabt; men de vare fandsynligviis alle beskjæftigede med deres egne Anliggender. De arbeidede alle med megen Anstrængelse i deres Hans Wurst-Kald, thi Daarskaben var hos de Fleste blot et Haandværk, og de loe og sprang ofte med tungt Hjerte. Hos mig var derimod Alt Virkelighed. Jeg spillede med Lyst, og larmede og loe i mit Sinds ubetvingelige Munterhed. Det er vel sandt, at jeg nu og da foer op og saae meget alvorlig ud, naar jeg midt i mine Spring fik et pludseligt Slag af Harlekins Pidsk, da dette mindede mig om min Skolemesters Birkeriis. Men jeg vænnede mig snart dertil og fandt mig i alle Slag og Stød og Omkuldkastен, der udgjør de omreisende Pantomimers praktiske Vid, med en Godmodighed, der gjorde mig til Alles store Yndling.

Troppens Sommerfeldtog var snart til Ende, og vi brød nu op til Hovedstaden for at

spille paa de Markeder, der holdtes i dens Nærhed. Den større Deel af vor theatralske Eiendom blev sendt den lige Vei derhen for at være i Beredskab ved Markedernes Begyndelse, imedens en Afdeling af Troppen reiste langsomt efter og gik paa Græs i Landsbyerne. Det ustadige, flygtige Liv, som vi førte, morede mig særdeles; idag her, imorgen der, undertiden svirede vi i Ølhusene, undertiden smausedes under Hækkerne paa de grønne Marker. Naar vi havde talrige Tilhørere og Haandteringen gik godt, saa levede vi ogsaa godt; hvis ikke, da behjalp vi os kummerligt, trøstede hinanden og søgte at holde os skadesløse ved Haabet om et lykkeligt Udfald næste Dag.

Endelig forkyndte det tiltagne Antal Vogne, som belæssede med Reisende ilede os forbi, den voxende Mængde Equipager, Karrer, Lastvogne, Gigger, Drifter af Qvæg og Faar, som bedækkede Landeveien, de nette smaae Landhuse med deres nydelige Blomsterhaver af tolv Fod i Qvadrat og deres tolv Fod høie Træer, alle bedækkede med Støv, de utallige Skoler for unge Damer og Herrer, der laae ved Landeveien, for at Eleverne kunde nyde Landluften og den landlige Ensomhed; — Alt dette forkyndte, at det vældige London var nær. Virksomheden og Fol-

kemængden, Forvirringen, Larmen og Støvet toge til, jo videre vi kom, indtil jeg saae den store Røgskye hænge i Luften, ligesom en Pragtbaldachin over denne Stædernes Dronning.

Saaledes drog jeg da ind i Hovedstaden, som en omtrækkende Landstryger, ovenpaa en Skuespillertrups Vogn med en Hob Landstrygere omkring mig. Jeg var imidlertid lykkelig, som en Fyrste, thi jeg følte mig, ligesom Prinds Hainz, hævet over min Stilling, og vidste, at jeg til enhver Tid kunde forandre den og igjen optræde i den mig tilkommende Sphære.

Hvor funklede mine Øine, da vi kjørte ind af Hydepark-Corner, og jeg saae glimrende Equipager, med pudrede Tjenere bag paa, i guldbesatte Liberier med skjønne Blomsterkoste og Stokke med Guldknappe, og elskværdige Damer deri, som vare saa prægtig klædte og saa overordentlig skjønne! Jeg har stedse været meget følsom for qvindelig Skjønhed, her saae jeg den i dens hele Tryllerie, thi man sige mig hvad man vil om den "uppyntede Skjønhed," der ligger noget næsten Almægtigt i den qvindelige Elskværdighed, naar den hæves af Juveler. Svanehalsen omgivet med Diamanter, Ravnelokkerne, hvori Perler prange, Rubinen, der glimrer paa den sneehvide Barm, ere Gjenstande, som jeg

aldrig har kunnet betragte uden Bevægelse, og en blændendehvid Arm, omgivet af Armbaand, og nydelige smaae Fingre besatte med smukke Ringe, ere for mig uimodstaaelige.

Det gjorde ondt i mine Øine, da jeg saae paa de ophøiede og fornemme Skjønheder, der kom forbi mig. Det overgik Alt hvad min Indbildningskraft havde foremalet mig om det qvindelige Kjøn. Jeg forgik et Øieblik af Skam over det Selskab, hvori jeg befandt mig, og sørgede over den vældige Kløft, der syntes at ligge imellem mig og disse herlige Væsener.

Jeg vil ei indlade mig i en nøiagtig Beskrivelse over det lykkelige Liv, som jeg førte i Hovedstadens Omegn, hvor jeg spillede paa de forskjellige Marketer, som holdtes der i Foraarets sidste Halvdeel og i Begyndelsen af Sommeren. Denne uafbrudte Afverling af et Sted og en Skueplads med den anden gav stedse min Indbildningskraft nyt Stof og holdt mine Livsaander i en bestandig opvakt Tilstand. Da jeg var meget stor for min Alder, saa paatog jeg mig engang at fremstille Helte i Sørgespil; men Directeuren erklærede efter to eller tre Forsøg, at jeg aldeles ikke var at bruge for denne Mark, og vor første tragiske Skuespillerinde,

som var en vældig Dame og hadede alle smaae Helte, bifaldt hans Dom.

Den sande Aarsag var, at jeg havde søgt at give et Sprog Betydning som ingen havde, og bringe Natur i Optrin, hvori der ingen var. Man sagde, at jeg ikke udfyldte min Rolle og man havde Ret. Rollerne vare gjorte for en langt anden Slags Mænd. Vor første tragiske Helt var et corpulent, kraftigt Menneske med en uhyre Stemme, som bankede og slog sig for Brystet, indtil hans Paryk bævede derved, og som udbrølte og fremgjøede sit Bombast, indtil hver Phrase trængte ind i Øret, som et Paukeslag. Jeg vilde med ligesaa lidt Held have kunnet udfylde hans Klæder, som jeg udfyldte hans Roller. Naar vi havde en Samtale med hverandre, saa forsvandt jeg med min svage Stemme og min betonende Maade ganske for ham. Jeg kunde ligesaa godt have afpareret en Knippel med en Galanteriekaarde. Naar han fandt, at jeg begyndte at hæve mig over ham, da tog han Tilflugt til sin mægtige Stemme', og slyngede sine Toner efter mig som en Torden, indtil disse igjen forsvandt i Tilhørernes endnu høiere tordnende Bifald.

For at sige Sandhed, saa troer jeg, at man ikke gik ganske ærlig tilværks imod mig, og at

en Kabale lade i Baggrunden; thi, uden at være forfængelig, jeg var en bedre Skuespiller, end han. Da jeg ikke havde begyndt et Landstrygerliv af Æresyge, saa var jeg heller ikke fortrædelig over min ringe Befordring, men det gik mig nær at see, hvorledes der ogsaa i et Landstrygerliv gives Sorger og Bekymringer, og at Intriguer og naragtig Ærgjerrighed hærske selv blandt Landstrygere.

Jo fortroligere jeg blev med min Stilling, og jo meer Indbildningskraftens Blændværk forsvandt, jo mere fandt jeg overhovedet, at mine Kamerater ikke vare de lykkelige, sorgfrie Skabninger, som jeg i Begyndelsen havde tænkt mig. De vare indbyrdes skinsyge over deres Talenter, skjændtes om Dragter, og der fandtes en Kjole af guul Silke med rød Besætning, og et Hovedtøi med tre knækkede Strudsfjedre, der opvakte bestandig Tvist blandt Truppens Damer. Selv de, der havde naaet den høieste Ære, vare derfor ikke lykkeligere, end de øvrige, thi Hr. Flimsey selv, vor første Tragiker, en efter Anseelse munter, lystig Mand, tilstod mig en Dag, da hans Hjerte var fuldt, at han følte sig høist ulykkelig. Han havde en Svoger (ingen Blodsforvandt, men besvogret med ham ved Ægteskab) som var Theaterdirecteur i en lille Landstad,

Denne Broder, "noget mere end Beslægtet, men mindre end besvogret," saae med Ringeagt ned paa ham, og behandlede ham foragteligt — fordi han kun var en omreisende Skuespiller. Jeg søgte at opmuntre ham ved at forestille ham, hvor stort Bifald han daglig indhøstede, men Alt var forgjæves. Han sagde, at dette aldeles ikke gjorde ham nogen Fornøielse, og at han ikke vilde blive lykkelig, førend Navnet Flimsey stod paa et Trin med Navnet Crimp.

Hvor lidet ahne de, der sidde foran Coulisserne, hvad der skeer bag dem! hvor lidet kunne de af Skuespillernes Miner bedømme, hvad der foregaaer i deres Hjerter! jeg har seet en Elsker klamres bag Coulisen med sin Elskerinde, som Hund og Kat, og et andet Øieblik maatte de flyve i hinandens Arme. Naar vor Belvidera gav sin Jaffier Afskedskysset, var jeg ofte bange for, at hun skulde bide ham et Stykke af Kinden. Vor første Tragiker var udenfor Theatret en plump Spasmager og vor første Hans Wurst det vrantneste Menneske, man kunde see. Den Sidste pleiede at gaae skjændende og brummende omkring, og var derhos saa sminket, at hans Ansigt saae høist komisk ud, og jeg kan forsikkre Dem, hvad man end kan sige om en Abes Alvorlighed eller en forliebt Kats Sorg-

modighed, at der dog ikke kan gives nogen sørgeligere Skabning, end en Hans Wurst, naar han ikke er paa Bredderne.

Det Eneste, hvori samtlige Skuespillende vare enige, var at tale ilde om Directeuren paa hans Bag, og sætte sig op imod hans Anordninger. Dette er imidlertid, som jeg siden har fundet, et Træk, der ligger overhovedet i den menneskelige Natur og findes igjen i alle Selskaber. I alle de Livets Forhold, som jeg har betragtet nøiere, har jeg fundet Menneskerne inddeelt i to store Halvdeele: dem, der ride og dem, der rides. Den store Kamp i det menneskelige Liv synes at gaae ud paa, hvem der kan holde sig i Sadlen. Dette forekommer mig at være Hovedgrundsætningen i Politiken, saavel i det høiere som i det lavere Liv. Jeg vil ikke moralisere — men man kan ikke altid lade denne Philosopheren fare.

Dog jeg vender tilbage til mig selv. Da det, som jeg allerede har omtalt, var afgjort, at jeg ikke passede for Sørgespillet, og da man, fordi jeg paa Grund af min slette Hukommelse ikke godt lærte mine Roller, ogsaa erklærede mig uduelig til at optræde i Lystspil, og da Elskerens Fag desuden allerede var taget i Beslag af en Skuespiller, med hvem jeg ikke med Føie

kunde indlade mig i en Væddestrid, da han næsten allerede i et halvt Aarhundrede havde spillet deri, saa steeg jeg ned igjen til Pantomimen. Ved Directeurindens Forbøn, der havde fundet Behag i mig, kom det imidlertid saavidt, at jeg blev befordret fra Satyrens til Elskerens Rolle, og traadte frem med et sminket Ansigt, fuldt af Sjønpletter, med et forskrækkeligt Halsbind af Papir, en Hat som et Kirketaarn og en himmelblaae Kjole med lange Skjøder, forvandlet til Colombines Elsker. Min Rolle krævede ikke megen Ømhed og Følsomhed. Jeg havde intet andet at gjøre, end forfølge den Skjønne, lade nu og da en Dør slaae i for min Næse, løbe undertiden med Hovedet imod en Stolpe, rave omkring og valtse om med Pantalon og Bajazzo, og taale de haarde Slag af Harlekins Brix.

Ulykken vilde imidlertid, at min poetiske Stemning igjen begyndte at opvaagne hos mig og foraarsagede mig ny Uroe. Den antændelige Luft i den store Hovedstad, forenet med de landlige Egne, hvor Markederne holdtes, f. Ex. Parken ved Greenwich, Skoven ved Epping og den yndige Dal ved West-End, — alt dette havde en mægtig Indflydelse paa mig. I Parken ved Greenwich var jeg Vidne til de gamle

Høitidslege, hvor man løber ned af Høien *) og kysser rundt. Hertil kom det Firmament af blomstrende Ansigter, og blaae Øine, der vare hæftede paa mig, naar jeg gjorde mine Narrestreger paa Theatret; alt dette bragte mit unge Blod og min poetiske Aare i fuld Bevægelse. Kort, jeg spillede min Rolle efter Naturen og forelskede mig ganske for Alvor i Columbine. Dette var en nydelig, smukt bygget, tillokkende Pige med et skjelmskt Ansigt med Smilehuller og skjønne kastanniebrune Haar, som bølgede i Lokker omkring det. Saasnart jeg havde virkelig forelsket mig, var det ude med min Fremstilling. Jeg var en Skabning af saa megen Indbildningskraft og Følelse, at jeg ei kunde bykle nogen paataget Følelse, saasnart en virkelig bevægede mig hæftigt. Jeg kunde ikke drive Spøg med Noget, som nærmede sig Sandheden saa meget. Hvilken Stilling for en Elsker! Jeg var blot en halvvoxen Knegt og hun

*) Det er den Bakke, hvorpaa det astronomiske Taarn staaer. Sædvanlig tage to Mandfolk et Fruentimmer ved Haanden og løbe med hende, saa hurtig som muligt, ned af Bakken. Falde de, saa opstaaer der en stor Latter. Dette er iøvrigt kun en Forlystelse for den lavere Folkeklasse.

drev sit Spil med min Lidenskab, thi Pigerne pleie i disse Ting snart at faae mere Færdighed og Indsigt, end de klodsede unge Mandfolk. Hvilken Sjeleangst følte jeg ikke! Saa ofte hun dandsede foran Boden og saa hensigtsløs blottede sine Yndigheder, led jeg Dødsqval. For at gjøre mig fuldkommen ulykkelig, havde jeg en virkelig Medbeiler i Harlekin, en behændig, kraftig, fiffig ung Mand paa fer og tyve Aar. Hvad havde en klodset uerfaren Knegt, som jeg var, at haabe med en saadan Medbeiler? —

Imidlertid havde jeg dog ogsaa nogle Fordele paa min Side. Uagtet Forandringen i mit Kald, beholdt jeg dog endnu hiint ubeskrivelige Noget, hvorpaa man stedse kjender Manden af Opdragelse, det, der ligger i Ens Forhold og ikke i hans Klæder, kort det, som for en Mand af Opdragelse vil være ligesaa vanskeligt at aflægge, som for et almindeligt Menneske at antage. Truppen følte ogsaa dette meget vel og pleiede at kalde mig Jack, den lille Gentleman. Pigen følte det ogsaa, og trods hendes Forkjærlighed for min vældige Medbeiler saae hun dog gjerne, at jeg gjorde Cour til hende. Dette bragte mig imidlertid i en endnu værre Stilling, idet min Lidenskab blev endnu hæftigere

derved, at hun vakte hiin brogede Elskers Skinsyge.

Tænk Dem nu, hvad jeg leed, naar jeg hele Pantomimer igjennem maatte forgjæves jage efter min Columbine, naar jeg maatte see paa, hvorledes hun blev baaret bort i den lykkelige Harlekins kraftige Arme, og jeg nu, istedetfor at kunne rive hende fra ham, maatte tumle omkring med Pantalon og Bajazzo, og derhos taale de sataniske og ydmygende Slag af min Medbeilers Trævaaben, hvilke den Skurk, Satan annamme ham! (undskyld min Hidsighed) tildeelte mig med ondskabsfuldt Eftertryk; ja jeg kunde tydeligt høre ham fnise og lee bag hans fordømte Maske! Undskyld, hvis jeg ved min Fortælling kommer noget i Flamme — jeg vilde gjerne blive kold, men disse Erindringer bringe mig dog undertiden i Bevægelse. Jeg har hørt tale om mange fortvivlede og beklagelsesværdige Stillinger, hvori Elskere have befundet sig, men aldrig, troer jeg, om en saadan, hvor en trofast Kjærlighed maatte taale en saa haard og eiendommelig Prøvelse.

Dette kunde ikke vedvare længe; Kjød og Blod, i det mindste saadant Kjød og Blod, som mit, kunde ikke udholde dette. Jeg havde hyppige Drillerier og Skjænderier med min Med-

beiler, ved hvilke han behandlede mig med den krænkende Overbærelse, som en Mand iagttager imod et Barn. Havde han ligefrem villet klamres med mig, saa havde jeg kunnet revse det, eller i det mindste havde jeg da vidst, hvad jeg havde at gjøre; men i min Elskedes Nærværelse, naar jeg følte den vordende Mands hele Væsen opvaagne hos mig, at behandles med saadan Ringeagt og som et Barn — I Guder! det var ikke til at udholde.

Endelig spillede vi en Dag paa Markedet i West-End, et Sted, som dengang vor meget i Mode, og hvor man ofte saae en Mængde glimrende Equipager fra Staden forsamlede. Iblandt de Tilskuere, som en Eftermiddag sad i den forreste Række i vort lille Lærreds-Theater, hvor jeg traadte frem i en Pantomime, var ogsaa en Deel unge Damer fra Kostskolen tillige med deres Gouvernante. Forestil Dem min Forvirring, da jeg midt i mine Narrestreger saae min fordums Elskede iblandt dem; den samme, som jeg i Skolen havde besunget i Vers, hende, hvis Yndigheder havde paadraget mig en saa haard Tugtelse, den grusomme Sacharissa! Men hvad der var endnu værre, jeg troede at bemærke, at hun havde gjenkjendt mig og at hun fortalte Historien om min ydmygende Hudflet-

ning; thi jeg saae, hvorledes hun hvidskede Noget til sine Veninder og sin Gouvernante; jeg tabte al Bevidsthed om den Rolle, jeg spillede, og om det Sted, hvor jeg befandt mig. Jeg følte mig saa lille, at jeg kunde have ønsket at krybe i et Musehul — men ulykkeligviis var der intet aabent til at optage mig. Inden jeg endnu kunde komme ud af min Forvirring, var jeg allerede løben overende af Pantalon og Bajazzo og følte Harlekins Brix, paa en for min Værdighed høist fornedrende Maade, paa min Ryg.

Himmel og Jord! Skulde jeg atter paa denne vanærende Maade, med Vidende og selv for denne skjønneste, men ogsaa stolteste af alle Skjønnes Øine, blive til Martyr? Min hele, længe undertrykte Vrede flammede nu paa engang op, den slumrende Følelse af Mand af Opdragelse vaagnede hos mig, opvakt ved denne utaalelige Beskjemmelse. I et Øieblik var jeg paa Benene, sprang som en ung Tiger løs paa Harlekin, rev Masken af ham, slog ham i Ansigtet, og udgjød snart mere Blod paa Theatret, end der havde flydt i et heelt tragisk Feldtog af Slag og Mord.

Saasnart Harlekin var kommet til sig selv af sin Forbauselse, gjengjeldte han mig mit An-

greb med Renter; jeg var en Fjer i hans Hænder. Jeg var vistnok en Modstander, thi jeg var en Mand af Opdragelse, men han havde den gemene Fordeel af stærkere Knokler og Muskler. Jeg følte, at jeg kunde slaaes med ham paa Liv og Død, og dertil kunde det let være kommet; thi han hamrede paa mit Hoved, som om han vilde gjøre det til en Pandekage; da den smukke Columbine ilede frem til min Bistand. Gud velsigne Fruentimmerne, de holde bestandig med de Svage og Undertrykte.

Fægtningen blev nu almindelig; Skuespillets handlende Personer toge hver sit Partie. Forgjæves søgte Directeuren at forlige Sagen; forgjæves saae man hans med Flitterstads besatte sorte Hue og hans stolte hvide Fjer streife omkring i den tykkeste Sværm, bøie og bølge sig. Krigere, Damer, Præster, Satyrer, Konger, Dronninger, Guder og Gudinder, Alt tog Deel i Skjærmydslen, og maaskee havde man ikke siden den Trojanske Krig seet en saa broget Kamp af Guder og Mennesker. Tilskuerne tilklappede Bifald, Damerne skrege og flygtede ud af Theatret, og der opstod en Forvirring, der oversteeg al Beskrivelse.

Kun Fredsbetjentens Mellemkomst kunde oprette Orden igjen. Den Ødelæggelse, der var

anrettet blandt Garderoben og Dekorationerne gjorde Ende paa alle Foreſtillinger for den Dag. Efterat Slaget var forbi, begyndte man at erkyndige ſig om, hvad der havde givet Anledning dertil, et Spørgsmaal, ſom Politikere ſædvanlig gjøre efter en blodig og unyttig Krig, og ſom ikke altid lader ſig ſaa let beſvare. Man kom imidlertid ſnart til mig og til mit uforklarlige Udbrud af Raſerie, ſom man blot kunde tilſkrive den Omſtændighed, at jeg pludſelig havde faaet Berſerkegang. Directeuren var baade Dommer, Jury og Klager, og i ſaadanne Tilfælde tager Juſtitien en meget hurtig Gang. Han kom ud af Fægtningen ſom et ligeſaa ſtolt Brag ſom Santissima Trinidada. *) Hans pragtfulde Fjer, der engang ragede ſaa høit frem, hang ham nu om Hovedet, hans Stadsklædning hang i Laſer ned af hans Ryg og dækkede med Møie de Ødelæggelſer, ſom han havde lidt bag til. Under Allarmen havde han fra alle Sider faaet Stød og Slag, thi Alle havde benyttet Leiligheden til at hævne et eller andet ſkjult Nag paa hans fede Krop. Han var en klog Mand,

*) Det ſpanſke Admiralſkib, ſom Nelſon tilredte ſaa ilde i Slaget ved Traſalgar.

holdt det ikke for raadeligt at erklære sin hele Trup Krig, og saa snoer han, at jeg havde givet ham alle disse Stød og Hug; og jeg lod han blive i Troen. Han havde imidlertid nogle Saar, som uimodsigelig vidnede om Qvindeangreb, thi hans fede rødmossede Kinder bare Spor af blodige Furer, som skulde have sin Oprindelse fra min uforfærdede og trohengivne Columbines Negle. Monarkens Vrede lod sig ikke formilde, han havde lidt baade paa Kroppen og paa Pungen, hans Værdighed var ogsaa bleven krænket og det gjaldt noget; thi jo mindre Regenten er, desto mere føler han sin Værdighed. Han afkjølte altsaa sin Vrede paa Stridens Ophavsmænd, og Columbine og jeg fik uden videre vor Afsked fra Truppen.

Forestil Dem altsaa mig, en Knegt paa omtrent sexten Aar, af god Opdragelse, en Landstryger af Profession, udstødt i Verden, hvorledes han nu baner sig en Vei igjennem Folkemængden paa Marked i West-End. Min Hans-Wurst-Jakke fløi i Fjalter omkring mig, den grædende Columbine hang ved min Arm i glimrende, men sønderrevet Dragt, medens hendes Taarer løb strømmevis ned af hendes Ansigt, bortskyllede al Sminken og i bogstavelig Forstand "ødelagde hendes Rosenkinder."

Mængden gjorde Plads for os, da vi gik igjennem den, og loe høit ad os. Jeg følte det Latterlige i min Stilling, men jeg besad formegen Galanterie til at forlade den Skjønne, som havde opoffret Alt for mig. Da vi havde Markedet bag os, betraadte vi, som Adam og Eva, ubekjendte Egne og havde Verden for os, for at vælge os en Plads deri. Der har vel aldrig været et trøstesløsere Par i den yndige Dal ved West-End. Den ulykkelige Columbine kastede mangt længselsfuldt Blik tilbage paa Markedet, der syntes at glimre i mere end sædvanlig Glands. Teltene, Boderne og de brogede Sværme glimrede i Solskinnet og tindrede ved Træerne, og de lyse Flag og Vimpler flagrede i den bevægelige Sommerluft. Med et tungt Suk støttede hun sig paa min Arm og gik videre. Jeg kunde hverken give hende Haab og Trøst, men hun havde bundet sig til min Skjebne og der laae altfor meget Qvindeligt hos hende, til at hun skulde have forladt mig.

Tankefulde og tause vandrede vi igjennem de skjønne Marker, som ligge paa hiin Side Hampstead, og gik videre, indtil Violinen og Oboen og Skriget og Latteren blev opslugt af den store Trommes dybe Toner, og selv disse tabte sig i en ubetydelig Banken. Vi gik ned af den

behagelige Nightingale-Lane *). Hvilket Sted kunde synes venligere for et elskende Par? Men hvilket elskende Par var dette? Ingen Nattergal istemmede sin Sang for at dysse os i Slummer; selv Zigeunere, som i Markedstiden havde opslaaet deres Leir her, tilbød sig ikke at spaae et saa ulykkeligt Par, hvis Skjæbne jeg troer de tydelig kunde see skrevet paa vore Pander, og Zigeunernes Børn krøbe ind i deres Hytter og saae frygtsomme paa os, medens vi gik forbi. Et Øieblik blev jeg staaende og følte mig næsten fristet til at blive Zigeuner, men min poetiske Følelse var nu fuldkommen afkjølet, og jeg skred videre frem. Saaledes vandrede vi videre og videre, som en Prinds og Prindsesse i et Ammestueventyr, indtil vi havde lagt en Deel af Heden ved Hampstead tilbage og befandt os i Nærheden af Jack Straws Slot. Her sad vi os trætte og modløse ned ved Foden af Høien, tæt ved Milepælen, hvor Whittington engang hørte Bowkirkens Klokke forkynde ham hans tilkommende Storhed. Ak! os opfordrede ingen Klokke, da vi trøstesløse skuede hen til den fjerne Stad. Gammel-London syntes at

*) Nattergalevei.

indhylle sig uselskabelig i sin Mantel af bruun Røg og ikke at ville yde et saa pjaltet Par nogen Opmuntring.

Denne Gang havde Pantomimen faaet en anden Udgang, end sædvanlig; Harlekin var bedraget og Elskeren havde for ramme Alvor bortført Columbine. Men hvad skulde jeg begynde med hende? Jeg kunde ikke tage hende under min Beskyttelse, vende tilbage til min Fader, kaste mig for hans Fødder, bede om hans Tilgivelse og om hans Velsignelse. Hundene vilde have jaget en saa pjaltet Skjønhed ud af Gaarden.

Midt i denne min Bekymring slog En mig paa Skuldren, og da jeg saae mig om, stod et Par haandfaste Karle af raat Udseende bag mig. Da jeg ikke vidste, hvad jeg skulde svare, saa sprang jeg op og lavede mig til at begynde en ny Kamp; men jeg saa mig i et Øieblik kastet til Jorden og bundet.

Rolig, rolig, unge Herre, sagde en af disse Folk i en raae, men godmodig Tone, ikke disse Narrestreger. Jeg tænker, at De denne Gang har havt Bevægelse nok. Det er nu den høie Tid at lade Harlekinaderne fare og vende tilbage til Deres Fader.

Jeg var falden i Hænderne paa ubarmhjertige Folk. Den grusomme Sachariſſa havde fortalt, hvem jeg var og at man offentlig havde tilbudt en Belønning, hvis man kunde faae Efterretning om mig, og diſſe Folk havde læſt en Beſkrivelſe over min Perſon, ſom var indrykket i de offentlige Blade. Diſſe Harpyer vare altſaa af reen Vindeſyge faſt beſtemte til at levere mig tilbage i min Faders Hænder og i min Skolemeſters Kloer.

Forgjæves ſvoer jeg, at jeg aldrig vilde lade min tro og bedrøvede Columbine i Stikken, forgjæves rev jeg mig løs fra dem, fløi hen til hende, forſikkrede hende, at jeg vilde beſkytte hende, aftørrede Taarerne af hendes Kinder, og med det ſamme en Rødme, ſom i Glands kunde kappes med Purpurſkyen. Mine Forfølgere vare ubarmhjertige, ja de ſyntes endog at glæde ſig over vor Ulykke og at gotte ſig over denne theatralſke Blanding af Smuds, Pynt og Nød. Man bar mig bort i Fortvivlelſe og jeg maatte lade min Columbine hjelpeløs tilbage i den vide Verden; men jeg tilkaſtede hende endnu mange kummerfulde Blik, da hun, ſkuende bedrøvet efter mig, ſtod ved Foden af Hampſteads Bakke, ſaa forladt og dog ſaa tillokkende, ſaa pjaltet, ſaa ſmudſig, og dog ſaa ſkjøn.

Saaledes endtes min første Udflugt i Verden. Jeg kom tilbage til mit Hjem, riig paa unyttige Erfaringer, og fuld af Frygt for den Belønning, jeg vilde faae for min Uddannelse. Men min Modtagelse var ganske forskjellig fra den, jeg havde ventet mig. Min Fader var heller ikke fri for Anfægtelser, og syntes ikke at holde mindre af mig for mine Galskabers Skyld, hvilket han kaldte, "at løbe mine Horn af mig." Han havde just den Dag, da jeg kom hjem, nogle af sine Jagtvenner tilbords; jeg maatte fortælle nogle af mine Eventyr, og de loe hjertelig deraf.

En gammel Mand, med en overvættes rød Næse, syntes at være forskrækkelig indtaget af mig. Jeg hørte, hvorledes han hvidskede til min Fader, at jeg var en Knægt, hvori der stak noget og at der kunde gjøres noget Ordentligt af mig, hvortil min Fader svarede, at jeg havde gode Ender, men at jeg endnu var en slet dresseret Hund, hos hvem Pidsken først maatte gjøre Sit. Maaskee bidrog denne Samtale til at bibringe ham en bedre Mening om mig, thi jeg fandt, at den rødnæsede gamle Herre var en gammel Rævejæger fra Naboelauget, for hvis Dom min Fader havde stor Agtelse. Jeg troer ogsaa, at han før vilde

have tilgivet mig alt Andet, end Poesie, som han kaldte en fordømt, krybende, sygelig, hjemmesiddende Beskjæftigelse og en Gift for al kraftig Manddom. Han svoer, at den var uværdig for en ung Mand af mine Udsigter, som en Dag skulde arve et stort Gods og være istand til at holde Hunde og Heste, og leie Digtere ovenikjøbet, til at gjøre Sange for ham.

Jeg havde nu for nogen Tid tilfredsstillet min Lyst til at streife om. Jeg havde aldeles tabt den poetiske Følelse. Min Lyst til theatralske Forestillinger var bleven voldsomt udbreven. Jeg følte mig ydmyget ved det, der var vederfaret mig saa offentlig, og vilde gjerne en Tidlang have skjult mit Hoved et eller andet Sted, for ikke mere at være udsat for Verdens Spot, thi jeg fandt paa ingen Maade Folkene udenfor mit Hjem saa overbærende, som de havde været ved min Faders Bord. Jeg kunde ikke blive hjemme: mit Hjem havde noget ubeskrivelig Sørg ligt for mig, siden min Moder ikke længer var der og kjærtegnede mig. Alt omkring mig mindede mig smerteligt om hende. Den lille Blomsterhauge, som havde fornøiet hende saa meget, var ganske i Uorden og overgroet med Ukrud. Jeg gjorde mig en eller to

Dage Umage for at bringe den i Orden igjen, men mit Hjerte blev stedse tungere, jo længer jeg arbeidede. Enhver falmet Blomst, som hun saa omhyggelig havde opelsket, syntes med stum Veltalenhed at tale til mine Følelser. Der var blandt andre en Yndlings-Kaprifolium, som hun øste med Opmærksomhed havde pleiet, og om hvilken jeg havde hørt hende sige, at den skulde blive hendes Haugens Stolthed. Jeg fandt den liggende midt paa Jorden, saae, hvorledes den snoede sig om ethvert Ukrud, og troede i den at see et Billede af mig selv, da den, ligesom jeg, en blot Landstryger, opvoxede saa vildt og unyttigt. Jeg kunde ikke længer arbeide i Haugen.

Min Fader sendte mig paa Besøg til min Oncle, for at minde den gamle Herre om mig. Jeg blev som sædvanlig modtaget uden noget Tegn paa Misfornøielse, hvilket jeg altid pleiede at anse som et hjerteligt Velkommen. Om han havde hørt noget om min Udflugt, kunde jeg ikke erfare, da saavel han, som hans Tjener, vare saa ordknappe. En eller to Dage streifede jeg om den øde Bolig og i den vilde Park, og følte engang igjen et Anstød af Poesie, thi jeg havde stor Lyst til at styrte mig i en Fiskepark: men jeg kæmpede med den onde

Aand, og den veeg fra mig. Jeg fandt den rødhaarede Dreng, som før, løbe vild omkring i Parken, men jeg følte nu ingen Lyst til at jage ham. Tvertimod søgte jeg at lokke ham til mig og at forsone ham med mig, men den unge Vilde var utæmmelig.

Da jeg var vendt tilbage fra min Oncle, blev jeg endnu en Tidlang hjemme, thi min Fader havde, som han sagde, i Sinde, at gjøre en Mand af mig. Han tog mig med paa Jagt og jeg blev den rødhaarede Squires store Yndling, thi jeg reed efter Alt, jeg var ikke bange for det driftigste Spring med Hesten og var bestandig tilstede, naar Vildtet blev fældet. Imidlertid fornærmede jeg ofte min Fader meget ved Jagtmaaltiderne, fordi jeg holdt med det urigtige Partie i Politiken. Min Fader var overordentlig uvidende, i Sandhed saa uvidende, at han ikke engang vidste, at han intet vidste. Han holdt imidlertid fast ved Kirke og Konge og var fuld af gammeldags Politik. Jeg havde nu, medens jeg drog omkring med de reisende Skuespillere, faaet nogen Kundskab om Politik og Religion, og ansaae mig derfor for klog nok til at kunne lære ham noget Bedre, med Hensyn til mange af hans forældede Begreber. Jeg holdt det for min

Pligt, at gjøre dette; vi pleiede saaledes at være af forskjellig Mening ved de politiske Undersøgelser, som undertiden bleve bragte paa Bane ved Jagtmaaltiderne.

Jeg var i den Alder, da en Mand veed mindst og er meest stolt af sin Viden, og forsvarer paa det meest haardnakkede sin Mening om Gjenstande, af hvilke han ikke forstaaer noget. Det var vanskeligt at stride med min Fader om hvilketsomhelst, thi han vidste aldrig, naar han var bleven gjendrevet. Undertiden bragte jeg ham noget til Rolighed, men da tog han sin Tilflugt til en Grund, som hver Gang afgjorde Sagen: han truede mig nemlig med at slaae mig til Jorden. Jeg troer, at han tilsidst blev træt af at stride med mig, fordi jeg bestandig modsagde ham og tog Forspringet fra ham. Den rødnæsede Squire blev ogsaa til Slutning kjed af mig, fordi jeg en Dag paa Jagten, da han og hans Hest laae og væltede i Skarnet, satte væk over ham, og saaledes kom jeg i Unaade hos hele Verden, og vilde tilsidst være bleven vred paa mig selv, hvis ikke Præstens tre Døttre stedse havde holdt mig i en temmelig god Mening om mig selv.

Det var de samme, der ved en sildigere Leilighed havde beundret mit Digt, da det

havde bragt mig i Unaade i Skolen, og jeg havde fra den Tid af bestandig næret en meget høi Mening om deres Dømmekraft. Det var virkelig ogsaa unge Damer, som ikke blot havde Smag, men besad virkelige Kundskaber. Deres Moder, som var en lærd Dame, havde ledet deres Opdragelse. De kunde saa meget af Botaniken, at de kjendte Kunstnavnene paa alle Blomsterne i Haugen og deres hemmelige gode Egenskaber med. De forstod ogsaa Musik, og ikke blot den sædvanlige, men de kjendte Rossini og Mozart, og sang Moores irlandske Viser ganske fortræffeligt. De havde meget uydelige smaae Arbeidsborde, som vare bedækkede med allehaande sjeldne Ting. Stykker Lava og bemalte Æg, og Arbeidsæsker, som de selv havde malet og lakkeret. De besad særdeles Færdighed i Fletten og Fileren, malede med Vandfarve, gjorde Vifter af Fjer og Ildskjærme, arbeidede i Silke og Uld, talte Fransk og Italiensk og kunde Shakespeare udenad. De forstode endog noget af Geologie og Mineralogie, og gik omkring i Egnen og slog Stene itu, til Landmændenes Forundring og Forbauselse.

Jeg er maaskee bleven noget for vidtløftig i Beskrivelsen over deres Fuldkommenheder; men

jeg vil kun beviſe Dem, at det ikke var almindelige unge Damer, men at de gjorde ſtørre Fordringer. Det var i det mindſte en Trøſt for mig at have fundes Naade for ſaadanne Øine. De havde i Sandhed altid holdt mig for et Genie og betragtede min ſidſte gale Streg for et nyt Beviis for denne Kjendsgjerning. De gjorde den Bemærkning, at Shakſpeare ſelv i ſin Ungdom ikke havde været andet, end en Pickle*), og at han havde ſtjaalet Vildt, ſom Hvermand vidſte, at han havde beſøgt ſlette Selſkaber og pleiet Omgang med Skuespillere, og ſaaledes fandt jeg nu ikke ringe Trøſt i den Tanke, at have en ſaa afgjort Shakeſpearſk Retning i min Karakteer.

Den yngſte af de tre Søſtre var imidlertid min ſtørſte Trøſt. Hun var et blegt, følſomt Barn med lange Hyacinthlokker, der hang om hendes Hoved. Hun gjorde ſelv Vers og vi førte en poetiſk Brevvexling med hverandre. Hun havde ogſaa Smag for Dramaet og jeg lærte hende at ſpille flere Optrin af Julie og Romeo. Jeg pleiede at fremſige Haugeſcenen under hendes Gittervindue, ſom imellem Skovranker og Caprifolium vendte ud mod Kirke-

*) Smolletts Peregrine Pickle.

gaarden. Jeg begyndte at holde hende for ualmindelig smuk og klog, og jeg troer, at jeg tilsidst vilde have forelsket mig i hende, hvis ikke hendes Fader havde opdaget vore theatralske Studier. Han var en arbeidsom Mand, der sædvanlig var altfor meget fordybet i sine lærde og religiøse Arbeider og maaskee altfor meget blændet af Faderkjærlighed, til at kunne lægge Mærke til sine Døttres smaae Svagheder; men han stak en Dag, midt i et Optrin, ganske uforvarende, Hovedet ud af Studeerkammeret og gjorde Ende paa vore Prøver. Han besad særdeles meget af den prosaiske, sunde Forstand, som jeg paa min poetiske Bane stedse løb an imod. Den gode Mand havde ikke seet min Udflugt fra den poetiske Side, som Tilfældet havde været med hans Døttre. Han tog sine Lignelser fra en ganske anden Kilde, betragtede mig som den forlorne Søn, og tvivlede meget paa at jeg nogensinde vilde komme til den lykkelige Vending med Fedekalven.

Jeg formoder, at man havde givet min Fader et Vink om dette nye Udbrud af mine poetiske Tilbøieligheder, thi han betydede mig pludselig, at det nu var den høie Tid at forberede mig til Universitetet. Jeg var bange

for igjen at vende tilbage til den Skole, hvorfra jeg var bortløben. Mine Medskolarers Spot og Diekastene fra Squirens Stoel vilde have været værre, end Døden, for mig. Men lykkeligviis skaanede man mig for denne Ydmygelse. Min Fader sendte mig i Kost til en Geistlig, som endnu havde tre eller fire andre Drenge under sin Opsigt. Jeg begav mig med Glæde til ham, thi jeg havde ofte hørt min Moder omtale ham med stor Agtelse. Han havde i sine yngre Dage været en af hendes Beundrere, endskjøndt hans Formuesomstændigheder havde været for indskrænkede og hans Fordringer for beskedne til at han skulde have gjort Regning paa hendes Haand; men han havde stedse beholdt en øm Agtelse for hende. Han var en god Mand; et værdigt Exempel af den agtværdige Klasse blandt vore Geistlige, der stiltiende og uden Bram gjøre en Mængde Godt, er ligesom indvævet i Landlivets hele System og indvirker paa dette med den milde Fromheds og den dannede Forstands vedholdende og dog umærkelige Indflydelse. Han boede i en Landsby, ikke langt fra Wärwick, en af de lidet talrige Menigheder, hvor den lille Hjord paa en Maade ligger ved Hyrdens Barm. Den ærværdige Kirke med dens græsbegroede

Kirkegaard, var et af de landlige Templer, der ere strøede omkring i vort Fædreland, som om Landet derved skulde helliges.

Jeg seer i dette Øieblik den værdige Præst for mig, med hans milde, velvillige Aasyn, der blev endnu ærværdigere ved hans Sølvhaar. Jeg seer ham, som dengang, ved min Ankomst siddende i hans lille Præsteboligs løvomkrandsede Dør, med Blomsterhaugen foran, og hans Pleiesønner, ligesom hans Børn, forsamlede omkring ham. Jeg vil aldrig glemme hans Modtagelse, thi jeg troer, han tænkte paa min stakkels Moder, og hans Hjerte slog hendes Barn imøde. Hans Øie straalede, da han modtog mig ved Døren, og han sluttede mig i sine Arme, som sit Hjertes Pleiebarn. Endnu aldrig havde jeg været saa godt anbragt. Han var en af de fortræffelige Medlemmer af vor Kirke, der søgte at komme deres ringe Løn til Hjelp ved at underviise nogle Sønner af anstændige Forældre. Jeg er overbeviist om, at disse smaae Undervisnings-Anstalter høre til Talentets og Dydens bedste Planteskoler. Saavel Hjertet, som Forstanden blive her hævet og dannet. Læreren er sine Skolarers Staldbroder og Ven. Hans hellige Kald giver ham Værdighed i deres Øine,

hans alvorlige Pligter give ham den Sindsoplæftelse og den sindige Fremfærd, der ere nødvendige for dem, der skulle lære Ungdommen at tænke og handle med Værdighed.

Jeg taler her efter min egen flygtige Jagttagelse, men jeg troer ikke, at jeg har Uret. Det være som det vil, saa har jeg den korte Tid, jeg tilbragte under denne brave Mands Opsigt, at takke for særdeles meget af det Gode som maatte findes i mit Væsens uligeartede Blanding. Han gik ind i alle sine Pleiesønners Sorger, Beskjæftigelser og Fornøielser, vandt vor Fortrolighed, og studeerte meget flittigere i vore Hjerter og Gemytter, end vi i vore Bøger.

Han udfandt snart Grundvolden for min Karakteer. Jeg var, som jeg allerede ovenfor har bemærket, bleven noget fritænkende i mine Anskuelser, og philosopherte gjerne saavel over Politik, som over Religion, da jeg havde seet mig noget om blandt Mennesker og i Verden, og havde lært af mine Medphilosopher, de vandrende Skuespillere, at foragte alle almindelige Fordomme. Han søgte ikke at qvæle min lille Æresyge eller at bekæmpe Rigtigheden af mine Anskuelser af Tingene, men han bibragte mig

efterhaanden en rigtigere Kundskab om disse Gjenstande, paa en rolig fordringsløs Maade, der ikke i mindste Maade krænkede min Egenkjærlighed. Jeg forbausedes ved at bemærke, hvilken Forandring en ringe Sagkundskab er i Stand til at frembringe i Ens Anskuelse af Tingene, og hvor forskjellig en Sag danner sig, naar man eftertænker den eller naar man blot sladdrer om den. Jeg fik en stor Ærbødighed for min Lærer, og begyndte at stræbe efter at bibringe ham en god Mening om mig. I min Iver for at gjøre et godt Indtryk paa ham, gav jeg ham et heelt Riis af mine Digte. Han læste dem med Opmærksomhed igjennem, smilede og trykte mig i Haanden, da han gav mig dem tilbage, men han sagde ikke noget. Dagen efter lod han mig begynde paa Mathematik.

Jeg veed ikke, hvorledes det gik til — men denne Læren syntes hos ham at have tabt al sin Strænghed. Jeg bemærkede ikke, at han var traadt i Veien for nogen af mine Tilbøieligheder eller havde modsat sig noget af mine Ønsker, men jeg følte, at mine Tilbøieligheder forandrede sig ganske. Jeg begyndte at faae Lyst til Studering og en Iver for at uddanne mig. Jeg gjorde temmelige Fremskridt i de

Videnskaber, som jeg indtil da havde anseet for uudgrundelige for mig, og undrede mig selv over min Tilvæxt i Kundskaber. Det forekom mig, som om min Lærer ogsaa syntes at undre sig derover, thi jeg lagde ofte Mærke til, hvorledes hans Øine hvilede paa mig med et særegent Udtryk; men jeg har siden efter formodet, at han søgte i mit Ansigt at udfinde min Moders Træk.

Han bragte ikke Opdragelsen i enkelte Opgaver, og gjorde den trykkende for Lærlingen, som da kun med Glæde seer det Øieblik imøde, da Læsetimen er forløben. Vi havde vistnok vore bestemte Timer, i hvilke vi vare beskjæftigede, for at vænne os til Methode og til en vis Inddeling af Tiden; men disse vare høist behagelige for os og vore Følelser vare stedse virksomme ved Sagen. Naar Læretimerne vare forbi, saa vedvarede dog Opdragelsen. Den udtalte sig i alle vore Fornøielser. Uddannelsen gik sin stadige, faste Gang. En stor Deel af sin Underviisning meddeelte han os paa behagelige Spadseregange eller naar vi sad ved Avons Bred; Kundskaber, som man faaer paa denne Maade, gjør oftere et dybere Indtryk, end naar man skal erhverve dem ved at ruge over Bøger. Mange af de rene og hjertegribende Lær-

domme, som udgik af hans Mund, har forbundet sig i mit Sind med yndige Naturgjenstande, og dette gjør Erindringen om dem ubeskrivelig behagelig for mig.

Jeg vil slet ikke paastaae, at der foregik et Under med mig. Efter alt, hvad jeg har sagt, blev jeg dog stedse en svag Skolar. Den poetiske Stemning levede endnu stedse i mig, kæmpede haardnakket med Viisdommen, og beholdt, som jeg frygter, Overhaand. Jeg fandt, at Mathematiken i smukt Veir var et meget slemt Studium. Meget ofte glemte jeg mine Problemer, for at iagttage Fuglene, som hoppede om ved Vinduerne, eller Bierne, som surrede omkring Kaprifolierne, og saasnart jeg blot kunde snige mig bort, vandrede jeg omkring ved Avons græsrige Bred, og undskyldte denne Lyst til at skulke af Skole med den Tanke, at jeg vandrede paa den klassiske Grund, som Shakespeare havde betraadt. Hvor har jeg ikke fraadset i min Dovenskab, naar jeg laae under Træerne og betragtede de Sølvbølger, der pladskede igjennem den ødelagte Broes Buer og vandede Warwick Castles Klippegrund, og hvor ofte har jeg ikke da tænkt paa den herlige Shakespeare, og i min ungdommelige Begeistring kysset de Bølger, som havde vandet hans Fødebye!

Min gode Lærer ledsagede mig ofte paa disse Spadseretoure. Han søgte at bemægtige sig denne Lyst til Omstreifen, som laae i mig, og give den en nyttig Retning. Han søgte at bringe mig til at sætte Tanker i Forbindelse med Følelserne, at anstille Betragtninger over Gjenstandene omkring mig og at benytte Naturens Skjønheder til Forstandens og Hjertets Uddannelse. Han søgte at henvende min Indbildningskraft paa høiere og ædle Gjenstande og opfylde den med ophøiede Billeder. Med eet Ord, han gjorde Alt for at give min poetiske Stemning den bedste Retning, og at arbeide imod det, der var bleven fordærvet hos mig ved mine store Udsigter.

Hvis jeg var kommet før i denne gode Præst's Hænder, eller hvis jeg var bleven længere hos ham, da troer jeg virkelig, at han vilde have gjort noget af mig. Han havde allerede bragt meget af det i Orden, som man havde pryglet ind i mig, og udluget meget af den unyttige Viisdom, som var skudt frem under mit Landstrygerlevnet. Jeg begyndte allerede at indsee, at uagtet al mit Genie kunde dog noget Studium ikke være mig unyttigt, og jeg tvivlede allerede en Smule paa, at jeg, uagtet

min Tilbøielighed til Omstreifen, var en anden Shakespeare.

Just da jeg gjorde disse store Opdagelser, døde den gode Præst. Hans Dødsdag var en Sorgensdag for den hele Egn. Han samlede sin lille Hob Skolarer, sine Børn, som han pleiede at kalde os, om sig i sine sidste Øieblikke og gav os, da han skulde forlade os og vi skulde skilles ad og ansprede os i Verden, en Faders Afskedslærdomme. Mig tog han ved Haanden, talte hjertegribende og kjærligt til mig, mindede mig om min Moder, og tog hendes Navn til Hjelp, for at give sine sidste Formaninger større Eftertryk, thi jeg troer, at han ansaae mig for den meest vildfarende og letsindigste i sin hele Hjord. Han holdt min Haand i sin, endnu længe, efterat han havde hørt op at tale, og hæftede sine Øine paa mig med et Udtryk af Ømhed, ja næsten af Medlidenhed; hans Læber bevægede sig, som om han i Stilhed bad for mig, og saaledes hensluмrede han, medens han endnu bestandig holdt min Haand.

Intet Øie i Kirken blev tørt, da Liigtalen over ham blev holdt fra den samme Talerstoel, hvorfra Han saa ofte havde prædiket. Da man overgav Legemet til Jorden, samlede vor lille Hob sig omkring det, og saae efter Liigki-

sten, hvorledes den blev nedsænket i Graven. Sognefolkene betragtede os med Deeltagelse, thi vor Sorg udtalte sig ikke blot ved vore Klæder, men kom ogsaa fra Hjertet. Vi opholdt os endnu nogen Tid ved Graven, vi bleve hos hinanden, grædende og maalløse, og skiltes da, ligesom Børn, der forlade den faderlige Arne, for aldrig mere at samles ved den.

Hvor havde denne gode Mands kjærlige Væsen gjort vore Gemytter bløde og sammenknyttet vore unge Hjerter med de fasteste Baand! Jeg har stedse følt en glad Bevægelse, naar jeg har truffet paa en gammel Skolekammerat, selv naar han havde skuket af Skole med mig; men saasnart jeg i mit Livs Løb har mødt en af den lille Hjord, med hvilken jeg græssede ved Avons Bred, da har det frembragt hos mig en Kjærligheds Udgydelse og en Tilskyndelse til Dyd, der for Øieblikket har gjort mig til et meget bedre Menneske.

Man sendte mig nu til Oxford og det Indtryk, som dette Sted gjorde paa mig, da jeg første Gang som Student betraadte det, var overordentligt. Lærdommen viser sig her i sin hele Majestæt, boer i Palladser, bliver forherliget ved Religionens hellige Høitideligheder, og er omgivet med en Pragt og en Bequemme-

lighed, der gjorde et stærkt Indtryk paa Indbildningskraften. I denne Skikkelse viste den sig i det mindste for mig, saa letsindig jeg end var. Mine tidligere Studier hos den værdige Præst havde lært mig at betragte den med Ærbødighed og Ærefrygt. Han var bleven opdragen her og talte stedse om Universitetet med barnlig Kjærlighed og klassisk Høiagtelse. Da jeg saae Taarnene og Spirene i denne prægtigste af alle Stæder, hilste jeg dem i min Begeistring som det Diadem, hvormed Nationen havde smykket Videnskaberne.

En Tidlang tilbød det gamle Oxford mig en Mængde Nydelser. Der laae et vist Tryllerie i dens Munke-Bygninger, dens groteske, gothiske Fiirkanter, dens høitidelige Haller og dens mørke Korsgange. Jeg fandt stor Fornøielse i om Aftenen at postere mig paa et Sted, hvor jeg ene og allene var omgivet af Collegier og hvor Øiet ikke saae nogen af de nyere Bygninger, for der at see Professorerne og Studenterne skride frem i Mørket i deres gammeldags Baretter og Gevanter. Jeg troede nogle Øieblikke at være hensat blandt Folk og Bygninger fra gammel Tid. Saaledes besøgte jeg ogsaa ofte Aftengudstjenesten i New-College, for at høre det skjønne Orgel og Cho-

ret og høre en Kirkemusik i denne pragtfulde Bygning, som Malerie, Musik og Bygningskunst forherligede til et saa beundringsværdigt Heelt.

Et af mine Yndlingssteder var ogsaa den skjønne af høie Elmetræer beskyggede Spadseregang ved Floden bag Magdalene-Collegiets graae Mure, som er bekjendt under Navn af Addissons Spadseregang, fordi den var hans Yndlingssted, da han studerede i Oxford. Jeg pleiede ogsaa at indfinde mig paa det Bodleyske Bibliothek og see paa mange Bøger, skjønbt jeg ikke kan sige, at jeg studerede dem, og jeg begyndte i Sandhed ogsaa nu, da jeg ikke mere stod under Opsigt, efterhaanden at overlade mig til min Phantasie igjen. Dette vilde imidlertid have været ganske behageligt og uskyldigt, og jeg vilde maaskee være opvaagnet af en blot litterair Drøm til noget Bedre. Omstændighederne vare gunstige dertil, thi Universitetets larmende Tider vare forbi. Den stærke Drikken var ikke mere Mode. De gamle Stridigheder imellem Philister og Studenter, der lignede Borgerkrigene imellem den røde og hvide Rose, vare udslukkede, og Student og Borger sov rolig og med heelt Skind, uden at frygte for om Natten at blive fremækket til blodig Strid.

Det var bleven Mode paa Universitetet at studere, og jeg pleiede stedse gierne at rette mig efter Moden. Men ulykkeligviis kom jeg i Selskab med nogle unge Mennesker af megen Livlighed og Vittighed, der Tid efter anden havde levet i Hovedstaden og vare indviede i det daværende Modeliv. De erklærede Studering for noget, hvormed kun langsomme Aander plagede sig og hvormed disse langsomt arbeidede sig op ad Bjerget, medens Geniet naaede Toppen i eet Spring. Jeg skammede mig ved at agere Ugle blandt saadanne lystige Fugle, og jeg kastede derfor mine Bøger bort og blev en Mand af Aand.

Da min Fader, uagtet hans ringe Indkomster, havde udsat en temmelig stor Sum til mig, i Betragtning af mine store Udsigter, saa kunde jeg lade mig see meget til min Fordeel blandt mine Kammerater. Jeg deeltog i alle mulige Slags Fornøielser og legemlige Bevægelser. Jeg var en af de meest erfarne Styrmænd paa Isis.*) Jeg boxede, fægtede, skjød og jagede og mine Værelser i Collegiet vare stedse udpyntede med alle Slags Pidske, med Sporer, Fuglebosser, Medestænger, Rapiers

*) Den lille Flod, der løber ved Oxford.

og Borehandsker. Af Læderburerne hang et Been ud af den halvaabne Comodeskuffe og paa Gulvene laae der tomme Flasker rundt omkring.

Min Fader kom og besøgte mig i Collegiet, just som jeg var paa det Høieste af min akademiske Løbebane. Han spurgte mig, hvorledes det gik med mine Studeringer, og hvad der var for Jagt i Egnen. Han undersøgte mine forskjellige Jagtredskaber med prøvende Die, vilde vide om nogle af Professorerne vare Rævejægere, og om de overhovedet vare gode Skytter, thi han meente, at den megen Studeren dog maatte skade Synet. Vi gik en Dag paa Jagt med hinanden; min Færdighed fornøiede ham meget, mine lærde Undersøgelser over Hesteracerne og over Mantons*) Bøsser satte ham i Forbauselse, og han reiste bort igjen, høilig tilfreds med de Fremskridt, jeg havde gjort paa Universitetet.

Jeg veed ikke, hvorledes det gaaer til, men jeg kan ikke gaae længe ledig, uden at forelske mig. Jeg havde derfor endnu ikke længe været en Mand af Aand, førend jeg forelskede mig dødeligt i en Kræmmers Dat-

*) En af de berømteste Bøssemagere i London.

ter i Highstreet, som i Sandhed blev tilbedet af mange Studenter. Jeg skrev flere Sonetter til hendes Priis og udgav mine halve Lommepenge i Boden for at kjøbe Sager, jeg ikke brugte, blot for at faae Leilighed til at tale med hende. Hendes Fader, en streng gammel Mand, som bar glimrende Selvspænder og en Paryk med krusede Lokker, havde et vaagent Die med hende, hvilket overhovedet er Tilfældet med alle Fædre i Oxford, med Hensyn til deres Døttre, og hvortil de ogsaa have fuldkommen god Grund. Jeg søgte at indsmigre mig hos ham og erhverve mig hans Tiltroe, men forgjæves. Jeg sagde flere ganske gode Ting i hans Bod, uden at han loe en eneste Gang; han havde ingen Følelse for Vid og Lune. Han var en af de tørre Gamle, der veed at holde unge Mennesker i behørig Afstand. Han havde allerede havt to eller tre voxne Døttre, og kjendte Studenternes Maade. Han var saa listig og betænksom, som en gammel graae Grævling, man ofte har jaget efter. Naar man om Søndagen saae ham skride frem saa stiv og stram i sin smukke Dragt, saa var dette tilstrækkeligt til at afskrække alle ugudelige unge Mennesker fra at nærme sig.

Uagtet hans Aarvaagenhed, vidste jeg dog at indrette det saaledes, at jeg flere Gange underholdt mig med Datteren, medens jeg kjøbslog om noget i Boden. Jeg trak min Handel forskrækkelig langt ud og besaae Gjenstandene ganske nøie, inden jeg kjøbte. Imidlertid pleiede jeg at skyde en Sonnet eller et Akrostichon under et Stykke Cambrige eller stikke dem ind i et Par Strømper, hvidskede hende alle Slags forliebt Daarskab i Øret, medens jeg handlede om Prisen og trykte hendes Haand ømt, naar jeg fik min-Halv-Pence tilbage,' indviklet i et Stykke lysebrunt Papiir.*) Dette maa tjene til Advarsel for alle Kræmmere, der lade deres smukke Døttre staae i Boden og have unge Studenter til Kunder. Jeg veed ikke, om mine Ord og Blik vare meget veltalende, men min Poesie var uimodstaaelig, thi Pigen havde, sandt at sige, nogen Smag for Litteratur og hun havde næsten bestandig en Bog fra Leiebibliotheket ved Haanden.

Ved Poesiens guddommelige Magt, som formaaer saa meget hos det smukke Kjøn, sei-

*) I de anstændigere Boder give Kjøbmændene stedse de Kobberpenge, som man faaer tilbage paa Sølv eller Banknoter, indviklet i Papiir.

rede jeg altsaa over denne skjønne lille Kræmmerdatters Hjerte. Vi førte en Tidlang en følsom Brevveksling over Disken, og jeg leverede hende hele Strømper fulde af Vers. Endelig formaaede jeg hende til at tilstede mig en Sammenkomst. Men hvorledes iværksætte den? Hendes Fader lod hende aldrig komme sig af Syne; hun gik aldrig ud allene og Huset blev tillaaset i samme Øieblik, Boden blev lukket i. Alle disse Vanskeligheder tjente imidlertid kun til at give Eventyret en endnu høiere Ynde. Jeg foreslog hende, at Sammenkomsten skulde skee i hendes eget Værelse, til hvis Vindue jeg vilde klattre op om Natten. Denne Plan var aldeles ikke at modstaae — en grusom Fader, en hemmelig Elsker og en lønlig Sammenkomst! Alt hvad den lille Pige havde læst fra Leiebibliotheket, syntes nu at ville blive til Virkelighed.

Men hvad var **min** Hensigt med denne Sammenkomst?

Det veed jeg sandelig ikke. Jeg havde ingen onde Hensigter, men jeg kan heller ikke sige, at jeg havde gode. Jeg kunde godt lide Pigen og ønskede at see hende længere, og saaledes blev Sammenkomsten, ligesom jeg havde baaret mig ad med mange andre Ting, af-

talt letsindigen og uden Overlæg. Efterat jeg havde truffet alle Anstalter, forelagde jeg mig selv nogle Spørgsmaal, men Svarene vare meget utilfredsstillende. "Skal jeg forføre den stakkels, uerfarne Pige?" sagde jeg til mig selv. "Nei!" svarede jeg hastigt og med Forfærdelse. "Skal jeg løbe bort med hende?" — "Hvorhen og i hvad Hensigt?" — "Nu da, skal jeg ægte hende?" — En ung Mand med mine Udsigter ægte en Kræmmerdatter!" Hvad skal jeg da tage mig for med hende?" Hm — ja — naar jeg først er paa hendes Kammer, da vil jeg overlægge det," og dermed endte min Selv-Examen.

Og nu, som sagt saa gjort; jeg sneg mig, begunstiget af Mørket, til min Dulcineas Bolig. Alt var roligt. Paa det aftalte Tegn blev hendes Vindue sagte aabnet. Det var just lige over hendes Faders fremragende Boutikvindue og dette lettede mig Opstigningen. Huset var lavt og Fæstningen var derfor ikke meget vanskelig at klattre op til. Jeg krøb op med bankende Hjerte, naaede Vinduet, bøiede mig halvt ind i Værelset og blev — ikke modtaget med en Omfavnelse af den mig ventende Skjøn-

ne, men holdt fast af den vrantne gamle Fader i den krusede Paryk.

Jeg sleed mig løs af hans Kløer og søgte at undflye, men hans Skrig: Tyve! Røvere! gjorde mig ganske forvirret, ligesaa besværlig var hans Søndagsstok mig, der susede mig om Hovedet, da jeg sleeg ned, og imod hvilken min Hat kun lidet beskyttede mig. Jeg havde aldrig havt noget Begreb om Smidigheden i en gammel Mands Arm og om en Elfenbeens Stokkeknaps Haardhed. I denne Skynding og Forvirring saae jeg ikke, hvor jeg traadte hen og faldt plat ned paa Steenbroen. Øieblikkelig saae jeg mig omgivet af den Gamles Hjelpershjelpere, som uden Tvivl havde staaet paa Luur efter mig. Jeg var imidlertid aldeles ude af Stand til at undflye, thi jeg havde i Faldet vredet Foden af Led og kunde ikke staae. Man bemægtigede sig mig som en Huustyv og for at befrie mig fra en større Forbrydelse, maatte jeg anklage mig selv for en mindre. Jeg tilstod altsaa hvem jeg var og hvad der havde bragt mig derhen. Ak! de Gavtyve vidste det allerede og morede sig kun paa min Bekostning. Min troløse Muse havde spillet mig en af hendes underfundigste Stre-

ger. Den gamle Bjørn af Fader havde fundet mine Sonnetter og Akrosticha i Krogene i hans Boutik; han fandt ingen Smag i Poesie, som hans Datter, og havde iagttaget os skarpt, men i Stilhed. Han havde opfanget vore Breve, opdaget vore Planer og forberedet Alt til min Modtagelse. Saaledes var jeg da engang bestemt til bestandig at lokkes i Snaren af min Muse. Lad dog Ingen udføre en Kjærligheds-handel i Vers!

Den gamle Mands Vrede var bleven noget formildet derved, at han havde dygtig forslaaet mit Hoved og at jeg havde forbredet min Fod, og derfor slog han mig ikke strax paa Stedet ihjel. Han var endog menneskelig nok til at laane et Vinduesskud, paa hvilket jeg, som en saaret Kriger, blev baaret tilbage til Collegiet. Dørvogteren maatte vækkes for at lukke mig ind; Collegiets Port blev aabnet for at bære mig ind. Den anden Morgen talte man almindelig om Sagen, og den blev til en Satire for Collegiet ligefra Spiiskammeret til Spisesalen.

I flere Uger, hvori jeg maatte holde mig inde for min forvredne Fod, havde jeg Tid til Anger, og tilbragte dem med at oversætte Boe-

thius's philosophiske Trøstegrunde. Jeg fik et meget ømt og uorthographiskt skrevet Brev fra min Elskede, som man havde sendt til en Slægtning i Coventry. Hun forsikkrede mig deri: at hun var uskyldig i mit Uheld, og lovede at være mig troe "tel Døeden." Jeg brød mig ikke videre om Brevet, thi jeg var for Øieblikket helbredet saavel for Kjærlighed, som for Poesie. Fruentimmer ere imidlertid bestandigere i deres Tilbøieligheder, end Mændene, hvad end Philosophien maa paastaae om det Modsatte. Jeg er vis paa, at hun virkelig i flere Maaneder blev sit Løfte troe, men hun havde med en grusom Fader at bestille, hvis Hjerte var ligesaa haardt, som hans Stokkeknap. Han lod sig hverken bevæge ved Taarer, eller ved Poesie, men tvang hende uden Videre til at ægte en agtbar ung Kjøbmand, som, til Trods for hende selv og for alle Romanskikke, gjorde hende meget lykkelig, og, hvad der endnu var mere, gjorde hende til Moder til flere Børn. De leve Begge den Dag i Dag som et lykkeligt Par og have en smuk Boutik i Coventry.

Jeg vil ikke længer dræbe Dem med enkelte Træk af mit Studenterliv i Oxford, endskjøndt de ikke altid vare saa tragiske, som det

te; jeg betalte heller ikke stedse saa store Lære-penge. Kort, jeg vedblev at leve paa min sæd-vanlige forvildede Maade og erholdt lidt efter lidt Kundskab om Godt og Ondt, indtil jeg havde naaet mit et og tyvende Aar. Jeg var neppe bleven myndig, da jeg erholdt Efterret-ning om min Faders pludselige Død. Dette var et haardt Slag; thi, endskjøndt han aldrig havde behandlet mig med stor Kjærlighed, saa var han dog stedse min Fader, og jeg følte mig ved hans Død allene og forladt i Verden.

Jeg vendte tilbage til mit Hjem og var nu ene Herre i mit faderlige Huus. En Mængde mørke Tanker omleirede mig. Dette Sted havde stedse gjort mig rolig og bragt mig til Efter-tanke, og især nu, da det saae saa forladt og sørgeligt ud. Jeg traadte ind i det lille Fro-kostværelse. Der hang min Faders Pidsk og hans Sporer, ved Siden af Kaminen laae Stut-teriebogen, Jagt-Magazinet og Veddeløbs-Ca-lenderen, de eneste Bøger, som han læste. Hans Yndlings-Vagtelhund laae paa Tæppet foran Kaminen. Det stakkels Dyr, som ellers aldrig havde bekymret sig om mig, kom nu smigrende hen til mig, slikkede min Haand, saae sig rundt omkring i Værelset, klynkede, logrede lidt med Halen, og saae derpaa tankefuld op til mig.

Jeg følte den hele Kraft i denne Tiltale. "Stakkels Dasf," sagde jeg, "vi ere begge allene i Verden og har Ingen, der sørger for os, og derfor ville vi da sørge for os selv." — Hunden har siden aldrig forladt mig.

Jeg kunde ikke betræde min Moders Værelse — mit Hjerte brast, naar jeg blot saae Døren. Hendes Billede hang i Dagligstuen lige over den Plads, hvor hun pleiede at sidde. Da jeg kastede mine Øine paa det, troede jeg at det saae ømt paa mig: jeg brast i Taarer. Jeg var vel et letsindigt Menneske, og maaskee noget forhærdet derved, at jeg var bleven opdraget i offentlige Skoler og kastet om blandt Fremmede, som ikke gjorde noget af mig; men Erindringen om min Moders Ømhed overmandede mig dog.

Det laae hverken i min Alder eller i min Karakteer, at være længe nedslaaet. Der gaves i mit hele System en Tilbagevirkning, der efter ethvert Tryk hævede mig igjen, og min Aand havde aldrig mere Spændkraft, end efterat den en Tidlang havde været nedtrykt. Jeg bragte Alt, hvad der angik Godset, i Orden saasnart som muligt, gjorde min Eiendom, som ikke var meget betydelig, men som forekom mig meget anseelig, da jeg besad et digterisk Øie, der

seer Alt større, end det virkelig er, i Penge, og besluttede, da jeg efter nogle Maaneders Forløb var fri for alle andre Forretninger og for al Tvang, at reise til London og der ganske overlade mig til Nydelse. Hvorfor skulde jeg ikke ogsaa gjøre det? — Jeg var ung, levende og munter, havde for den nærværende Nydelse Penge i Mængde og Udsigt til min Oncles Gods. Lad, tænkte jeg ved mig selv, alle dem i Collegiet drømme og sidde over Bøgerne, der endnu ville gjøre deres Lykke i Verden: dette vilde være en latterlig Plage for en ung Mand af mine Udsigter.

Saaledes rullede jeg da i en Tandem*) til London med den faste Beslutning, at gjøre mig ret lystig i Verden. Jeg kom igjennem flere af de Byer, hvor jeg, endnu for faa Aar siden, havde spillet Harlekin, og besøgte Skuepladsene for mange af mine Eventyr og Daarskaber, blot for den veemodige Fornøielses Skyld, hvormed vi træde i en tidligere Tilværelses Fodspoer, selv naar disse have ført igjennem Ukrud og Torne. I det sidste Afsnit af min Reise gjorde jeg en Omvei for at besøge West-End

*) En tohjulet Vogn, for hvilken der spændes to Heste, den ene foran den anden.

og Hampstead, Skuepladsene for min sidste dramatiske Heltegjerning og for Slaget i Fjelleboden. Da jeg kjørte forbi Bakken ved Hampstead og Jack Straws Slot, holdt jeg stille ved det Sted, hvor Columbine og jeg havde siddet saa trøstesløse i vor pjaltede Stads, og saa bedrøvet skuet hen paa London. Jeg ventede næsten igjen at see hende staae ved Foden af Bakken, "ligesom Niobe, hensmeltet i Taarer" — bedrøvet, som Babylon i Ruiner!

Arme Columbine, sagde jeg med et dybt Suk, Du var en brav, hsimodig Pige, en ægte Qvinde, troe imod de Betrængte, og beredt til at opofre Dig for de uværdige Mænds Sag.

Jeg søgte at udslette Erindringen om hende hos mig, thi den var altid forbunden med en Bebreidelse mod mig selv. Jeg kjørte munter hen ad Landeveien og morede mig over Staldkarlenes og Stalddrengenes Forbauselse over, hvorledes jeg styrede mine Heste saa færdig ned af den steile Vei ved Hampstead, da en af Linerne paa Forløberen gik løs just ved Enden af Byen. Jeg holdt stille, og da Hesten var urolig og min Tjener ikke vidste at hjelpe sig, kaldte jeg paa den kraftige Vært i et bekvemt Ale-Huus, der stod foran sin Huusdør med et Ølkruus i Haanden. Han kom strax,

for at staae mig bi, ledsaget af sin Kone med halv aaben Barm, som bar et Barn paa Armen og havde to andre bag ved sig. Jeg stirrede et Øieblik paa dem, som om jeg ikke troede mine Øine. Jeg tog ikke Feil: i Ale-Husets fede, af Øl mædskede Vært gjenkjendte jeg min forrige Medbeiler, Harlekin, og i hans sjuskede Kone, den engang saa nydelige Columbine med Smilehullerne i Kinderne.

Forandringen i mit Udvortes ved Overgangen fra Ynglings- til Mands-Aarene, som og Forandringen i mine udvortes Forhold gjorde, at de ikke kjendte mig. De kunde vistnok ikke ahne, at den unge, moderne klædte Mand, som kjørte i sin egen Vogn, ikke var nogen Anden, end den sminkede Elsker med hans gamle spidse Hat, og hans lange, vide, himmelblaae Kjole. Mit Hjerte var endnu fuldt af Velvillie for Columbine, og jeg glædede mig over at see, at hendes Værtskab blomstrede. Saasnart Hestetøiet var bragt i Orden igjen, kastede jeg en Børs med nogle Guldstykker i den store Barm, og lod derpaa, som om jeg vilde give mine Heste et dygtigt Slag med Piisken, Snerten pibe om den forrige Harlekins fede Lænder. Hestene fløi afsted, som et Lyn, og jeg var dem ude af Syne, førend

hverken Manden eller Konen kunde komme af deres Forbauselse over min gavmilde Forære. Jeg har stedse anseet denne Begivenhed for et af de stærkeste Beviser paa mit poetiske Genie. Det kan man kalde at haandhæve poetisk Retfærdighed i dens hele Udstrækning.

Jeg betraadte nu London som Cavalier og blev snart en af de første Folk af Ton i Hovedstaden. Jeg leiede mig en moderne Bolig i den vestlige Deel af Staden, antog den fornemste Skrædder, besøgte de moderne Forsamlingssteder, spillede en Smule, tabte mine Penge med Anstand, og gjorde en Mængde unyttige Mode-Bekjendtskaber. Jeg erhvervede mig ogsaa Rye som en Mand af videnskabelig Dannelse, da jeg allerede i Løbet af mine Studeringer i Oxford var bleven en særdeles færdig Boxer. Jeg begyndte derfor snart at spille en Rolle blandt denne Kunsts Elskere, blev en intim Ven af visse fornemme Boxere og Gjenstanden for almindelig Beundring i Fives-Court.*) Men denne videnskabelige Dannelse kan undertiden bringe en Mand af Ton i slemme Forlegenheder, thi han lader sig derved altfor let forlede til at agere vandrende Ridder

*) Hvor den offentlige Boxesal er.

og søge Klammerie, som mindre videnskabelig dannede Folk roligen vilde undvige. Saaledes paatog jeg mig en Dag at tugte en Lastdrager for hans Uforskammenhed: det var en sand Herkules af et Menneske, men jeg var saa vis paa min videnskabelige Overlegenhed! Naturligviis gik jeg af med Seiren. Lastdrageren stak ganske rolig Skammen i Lommen, forbandt sit forslaaede Hoved og fortsatte sin Forretning saa rolig, som om intet var forefaldet, imedens jeg med min Seir maatte lægge mig til Sengs og ikke vovede i fjorten Dage at lade mig see med mit forslaaede Ansigt, hvoraf jeg lærte, at en Mand af Dannelse megel vel kan komme til kort ved en saadan Fægtning, om han end er bleven Seierherre.

Jeg er af Natur en Philosoph og ingen kan anstille bedre Betragtninger, end jeg, naar en Ulykke engang er skeet. Saaledes laae jeg da paa min Seng og gjorde mine Betragtninger over denne sørgelige Ærgjerrighed, hvorved Manden af Ton kommer til at staae paa eet Trin med den udannede Mand. Jeg veed, at flere Vise, som nøie have eftertænkt disse Ting, ere af den Mening, at den ædle Bokse-Videnskab opretholder Folkets Bulbider-Mod, og det være langt fra mig, at ville sige noget imod

de store Fordele, at blive til et Folk af Bulbidere; men det blev mig nu ganske klart, at deres Hensigt egentlig er, ikke at lade de engelske Boreres Slægt gaae ud. "Hvad er da nu", sagde jeg til mig selv, da jeg ikke uden Ubeqvemmelighed vendte mig om i Sengen, "Fives-Court andet, end et Universitet for Uslinger, hvor enhver Klopfægter i Landet kan blive Student? Hvad er Liebhabernes Kunstsprog andet, end noget uforstaaeligt Tøi, hvormed Narre og Skjelmer holde Omgang med hinanden og forstaae hinanden, og udøve en Slags Overmagt over de Uindviede? Hvad er Boren andet, end et Møde paa en offentlig Kampplads, hvor de Fornemme og Dannede komme i fortrolig Berørelse med foragtelige og gemene Folk? Hvad er i Grunden det hele Liebhaberie andet, end en Forbindelseskjede, som gaaer ned fra Pairen til Lommetyven og hvorved Manden af Stand kan komme til den Overbeviisning, at han ved tre Angreb har rystet den Morders Haand, som nu hænger i Galgen.*)

*) Førend de Stridende begynde at bores, give de hinanden Hænderne til Tegn paa, at de ville afgjøre deres Sag uden noget hemmeligt Nag.

"Nok!" raabte jeg, fuldkommen overbeviist ved Styrken af mine philosophiske Grunde og ved den Smerte, som mine Saar foraarsagede mig — "jeg vil ikke have mere at bestille med det Liebhaberie. Saasnart jeg altsaa var helbredet efter mine Saar, henvendte jeg min Opmærksomhed paa mildere Gjenstande og blev nu Damernes ivrige Beundrer. Havde jeg besidet mere Virksomhed og Æresyge, saa havde jeg, ligesom jeg havde seet mange ivrige Herrer af Ton gjøre, ogsaa nok kunnet arbeide mig op paa Modens høieste Spidse. Men dette er et møisommeligt, ængstligt, ulykkeligt Liv; der gives Ingen, der tilbringer søvnløsere Nætter og føler sig elendigere, end den, der hylder Modedamernes Smiil. Jeg lod mig nøie med den Slags Selskab, som ligger tæt ved Grændsen af den egentlige Modeverden, og hvortil man let kan faae Adgang. Jeg fandt her en løs, tilgjængelig, taknemmelig Jordbund. Jeg behøvede kun at gaae omkring og udstrøe Visitkort for strax at faae en heel Høst af Indbydelser. Min Skabning og min Opførsel var mig paa ingen Maade i Veien. Dernæst gik der det Rygte, imellem de unge Damer, at jeg var forskrækkelig klog og gjorde Vers, og de gamle Damer havde snart udfundet, at jeg var en ung Mand

af god Familie, anseelig Formue og "store Udsigter."

Jeg lod mig nu henrive af Adspredelsernes Strøm, som ere saa berusende for en ung Mand, og hvori et Menneske af poetisk Gemyt, naar han først smager dem, finder saa megen Behag, denne hurtige Afveksling af Indtryk, denne Hvirvel af glimrende Gjenstande, denne Række af tillokkende Fornøielser! Jeg havde ingen Tid til at tænke; jeg følte kun. Jeg tænkte ikke paa at gjøre Vers; min hele Poesie syntes at have opløst sig i Livet. Alt var som en poetisk Drøm, der omgav mig. Et blot sandseligt Menneske veed intet af en glimrende Hovedstads Herligheder; han lever i en evig Kreds af dyriske Nydelser og hjerteløse Vaner. For en ung Mand af poetisk Følelse er den derimod en idealsk Verden, et Rige af Tryllerie og Blændværk; hans Indbildningskraft er bestandig vakt og giver enhver Fornøielse en aandig Ynde.

Et halvaarigt Liv i Staden bragte mig imidlertid til nogen Besindelse, eller jeg blev snarere alvorligere ved en af mine gamle Sygdomme, jeg forelskede mig. Dette hendtes mig med en meget fortryllende, men særdeles stolt Skjønhed, som var kommen til London under

en gammel Jomfrues, hendes Tantes Opsigt, for at nyde Hovedstadens Fornøielser og — gifte sig. Det forstod sig, at hun kun havde at vælge iblandt hendes Tilbedere, thi hun havde længe været den største Skjønhed i en lille Stad, hvori der var en Kathedralkirke, og en af Stedets Digtere havde endog besunget hendes Yndigheder i latinske Vers. Hendes Venner havde det allerhøieste Begreb om det Indtryk, som hun vilde frembringe. Nogle frygtede for at hun skulde overile sig i sit Valg og ægte en eller anden Mand af underordnet Rang. Tanten havde imidlertid besluttet, at hun ikke skulde blive nogen Ringere, end en Lord, til Deel.

Dog ak! med alle hendes Yndigheder manglede den unge Dame noget meget Nødvendigt — Penge. Hun ventede da forgjæves paa en Hertug, Marquis eller Greve, der skulde kaste sig for hendes Fødder. Ligesom Modeaarstiden hengik, visnede ogsaa Damens Forventninger, da jeg just imod Slutningen traadte frem.

Saavel den unge Dame, som Tanten, modtog mig meget forekommende. Det er vel sandt, jeg havde ingen Rang, men saa store Udsigter! Man indrømmede mig snart en afgjort Forrang for to Medbeilere, den yngre Søn af en fattig Baronet og en Dragoncapitain paa halv Sold.

Jeg rykkede ikke formelig i Marken; thi jeg havde besluttet ikke at overile mig; men jeg kjørte hyppig i min Equipage igjennem den Gade, hvor hun boede, og vidste bestandig, at jeg vilde finde hende ved Vinduet med en Bog i Haanden. Jeg tog atter mine Rimerier frem og sendte hende et langt Digt, naturligviis uden Navn, men hun kjendte min Haand. Baade Tanten og Niecen lode imidlertid see den morsomste Uvidenhed om Sagen. Den unge Dame viste mig Versene, kunde aldeles ikke gjette, af hvem de vare skrevne, og yttrede, at hun ikke holdt saa meget af noget i Verden som af Poesie, medens Tanten satte Briller paa Næsen og oplæste Digtet med utallige Feil i Mening og Betoning, som var en sand Qval for Forfatterens Øren, hvorhos hun forsikkrede, at der ikke gaves noget Lignende i hele Elegant extracts.*)

Modeaarstiden forløb, uden at jeg havde bristet mig til at erklære mig, skjøndt jeg paa alle Maader blev opmuntret dertil. Jeg var endnu ikke ganske overbeviist om, at jeg havde faaet fast Fod i den unge Dames Hjerte, og sandt at sige, Tanten lagde i sin Rolle for tykt paa og saae mig altfor ivinefaldende gjerne.

*) En Slags poetisk Skole-Christomathie.

Jeg vidste, at gamle Tanter ikke saa let indtages af de blotte personlige Fortjenester hos deres Niecers Beundrere, og derfor ønskede jeg nøie at vide, hvor meget af denne Yndest jeg skyldte den Omstændighed, at jeg havde en egen Equipage og store Udsigter.

Man havde giver mig flere Vink om, hvor ualmindelig yndig hendes Fødeby var om Sommeren, hvilket behageligt Selskab man havde der, hvilke skjønne Udflugter man kunde gjøre i Egnen. Neppe havde de været nogen Tid hjemme, førend jeg viste mig i stor Pragt og foer hen ad Landeveien. Morgenen efter var jeg tilstede ved Gudstjenesten og sad med Byskjønheden i een Stol. Efter Gudstjenesten hørte man dem overalt i Sidegangene hvidske til hinanden: "hvem er det?" og "hvad er han?" og Svaret var som sædvanlig: "en ung Mand af god Familie og Formue og af store Udsigter."

Den høiærværdige lille Stads Eiendommeligheder gjorde et stort Indtryk paa mig. En Cathedralkirke med alle dertil hørende Personer og Indretninger giver et Billede fra en anden Tid og af en ganske forskjellig Tingenes Orden. Det er en ærværdig Levning fra en poetisk

Tidsalder. Klostrets Stilhed og Høitidelighed svæver endnu bestandig omkring den. I nærværende Tilfælde, da Cathedralkirken var stor og Staden liden, traadte dens Indflydelse endnu mere frem. Gudstjenestens høitidelige Pragt, som daglig blev holdt to Gange, med Orglets høie Toner og Chordrengenes Stemmer, som tonede i den prægtige Bygning, udbredte ligesom en stedsevarende Sabbath over Stedet. Denne bestandige Gudsdyrkelse, der saaledes varer ved, som om den var aldeles uafhængig af Verden, dette daglige Offer af Vellyd og Priis, der ligesom Virak opstiger fra Alteret, havde en mægtig Virkning paa min Indbildningskraft.

Tanten indførte mig i hendes Coterie, som var sammensat af Familier, der stode i Forbindelse med Cathedralkirken, og af andre, der vel befandt sig i maadelige Omstændigheder, men vare meget agtværdige, og som havde begivet sig under Cathedralkirkens Vinger, for med maadelige Omkostninger at leve i godt Selskab. Det var en forskrækkelig aristokratisk lille Cirkel, som var meget egen i sine Forbindelser med Andre, og var meget forsigtig i, ikke at tilstæde noget Simpelt eller Berygtet Adgang.

Det syntes, som om den gamle Skoles Høflighed her havde søgt sig et Tilflugtssted. Der fandt en vedvarende Omtuskning Sted af Artigheder, af smaae Foræringer, bestaaende af Frugt og Lækkerbidskener, og af Compliment-Billetter, skrevne med Ravnefjer, thi i en rolig, velopdragen Kreds, som denne var, pleie smaae Skyldigheder, og smaae Fornøielser og smaae Høfligheder at udfylde Dagen. Jeg har paa en varm Dag seet en feed, pudret Tjener træde ud af et prægtigt Huus, og med en meget vigtig Mine bære en lille Tærte paa en stor Sølv-Presenteerbakke midt igjennem den lille Stad.

Disse Folks Aftenunderholdninger vare fordringsfrie og efter gammel Skik. Man forsamledes i en ledig Time; de unge Damer musicerede, de gamle spillede Whist og man gik tidlig bort. Ved disse selskabelige Sammenkomster herskede ingen Pragt. To eller tre gamle Portechaiser vare i bestandig Bevægelse, medens den større Deel af Selskabet, naar de gik bort, tog Træskoe eller Galoscher paa, og lod Tjeneren eller Tjenestepigen bære en Lygte foran dem, og endnu før Midnat forkyndte Galoschernes Klappren og Lygternes Skin i den

rolige, lille Stad, at Aftenselskabet var gaaet fra hinanden.

Med alt dette følte jeg mig dog ikke saa behagelig stemt her, som jeg med Hensyn til Stedets Lidenhed havde forestilt mig. Jeg fandt denne Stad meget forskjellig fra andre Landsteder, og at det ikke var saa let at gjøre Opsigt der. Jeg Synder kunde ikke engang lide den lille Kredses Værdighed og Anstand! Jeg var bange for, at min tidligere Ladhed og Daarskab skulde komme for Dagen og vidne imod mig. Jeg frygtede for Cathedralkirkens høiærværdige Embedsmænd, som jeg saae tage Deel i Selskaberne. Denne Frygt blev til en Nervesvaghed hos mig. En Domherres knirkende Skoe, som gjenlød fra den ene Ende af den rolige Gade til den anden, opfyldte mig med Skræk, og Synet af en geistlig Hat var tilstrækkelig til at standse mig en Tidlang midt i min høieste poetiske Flugt.

Den gode Tante kunde heller ikke forholde sig rolig, men vilde absolut have mig anseet for et Genie, og hævede mine Digte til Skyerne. Saalænge hun kun gjorde dette gjeldende hos Fruentimmerne, gik det ganske godt, thi disse vare istand til at forstaae og skatte Digte af den nye romantiske Skole. Men den gode

Dame var ikke tilfreds, førend hun havde forelæst mine Vers for en Domherre, som i lang Tid havde været Stedets erkjendte Kritiker. Dette var en mager behændig gammel Herre, med en mild fiin Opførsel, som sad i klassisk Lærdom til op over begge Øren, og ikke saa let lod sig bringe i Hede ved Nutidens vældige Poesie. Han hørte paa mine kraftigste Tanker og meest glødende Ord uden den ringeste Bevægelse, rystede smilende paa Hovedet og fordømte det, fordi det ikke var gjort efter Horats's Regler, og altsaa ikke var lovlig Poesie.

Flere gamle Damer, som indtil da havde været mine Beundrere, rystede paa Hovedet, da de hørte denne Dom. Det var umueligt at rose Digte, som ikke vare affattede efter Horats's Regler, og alt Ulovligt kunde man umulig taale i godt Selskab. Jeg havde imidlertid, takket være min gode Stjerne, Ungdommens og Nyhedens Tillokkelse paa min Side; de unge Damerne vedbleve altsaa at beundre mine Digte, til Trods for Horats og Ulovligheden.

Jeg trøstede mig med de unge Damers gode Mening, som jeg stedse havde fundet vare de bedste Dommere over Digte. Hvad disse gamle Lærde angaaer, sagde jeg, da ere de blevne ganske kolde ved at dykke ned i Klassikernes

kjølige Kilde. Imidlertid følte jeg dog, at jeg tabte i Anseelse og at det var nødvendigt at afgjøre Sagen. Just paa denne Tid var der et offentligt Bal, hvor Stedets bedste Selskab og de mere Anseede i Nabolauget skulde forsamle sig; jeg gjorde mig ved denne Leilighed megen Umage med mit Toilette og havde aldrig seet bedre ud. Jeg besluttede den Aften at gjøre et Hovedangreb paa den unge Dames Hjerte, bestorme det med al Magt, og næste Morgen formelig opfordre det til Overgivelse.

Som sædvanlig opstod der en Hvidskren og en Bevægelse, da jeg traadte ind i Balsalen. Jeg var i meget godt Lune, thi jeg havde, sandt at sige, ved denne Leilighed opmuntret mig med et Glas Viin. Jeg snakkede og sladrede, og sagde en Mængde taabeligt Tøi imellem hinanden, med en Mands fulde Selvtillid, der kjender sine Tilhørere — og Alt frembragte den behørige Virkning.

Midt i min Triumf saae jeg ved den øverste Ende af Salen en lille Kreds danne sig, der lidt efter lidt blev større. En Latter tonede ud af den, man kastede Blik hen paa mig og fnisede da igjen paa nye. Nogle af de unge Damer ilede omkring i Salen og hvidskede noget til deres Ven-

inder, og hvorhen de kom, begyndte de at smaalee og see hen paa mig. Jeg vidste aldeles ikke, hvad jeg skulde gjøre af det Hele. Jeg besaae mig fra Hoved til Fod, saae mig bag til i et Speil, om der var noget Paafaldende at bemærke hos mig; nei — Alt var i Orden — jeg var en fuldkommen Adonis! Nu var jeg overbeviist om, at det var et udmærket Indfald af mig, som blev udbredt i denne Kreds af muntre Skjønheder, og jeg forberedede mig allerede til at gotte mig over en af mine skjønne Tanker, efterat den var gaaet omkring blandt dem alle. Jeg skred derfor langsomt op i Salen, smilede til enhver Dame, som jeg gik forbi, og blev rigtig igjen tilsmilet og beleet af enhver. Jeg nærmede mig Gruppen, smilede og tog mig om Hagen, som En, der er fuld af Selvbehag og er vis paa at blive godt optaget. De smaae Skjønne aabnede Kredsen, da jeg traadte nærmere.

Himmel og Jord! hvem saae jeg i deres Midte? — min tidlige og grusomme Kjærlighed, hiin evige Sachariſſa! Hun stod udsprungen i den qvindelige Skjønheds fulde Blomster, men forraadede ved sin høist fornærmende spodske Mine, at hun fuld vel erindrede sig mig og de

latterlige Tugtelser, som hun to Gange havde givet Anledning til.

Jeg saae paa engang Latterlighedens nedslaaende Magt, der truede mig. Mit Mod sank. Kjærlighedens Lue udsluktes pludselig i min Barm eller qvaltes af Skammens stærkere Følelse. Hvorledes jeg kom igjennem Salen, veed jeg ikke — jeg troede at høre Enhver lee af mig. Just i det Øjeblik, da jeg naaede Døren, saae jeg min Elskede og hendes Tante opmærksom høre paa det, Sachariſſa tilhvidskede dem, saae, hvorledes den gamle Dame hævede sine Hænder og Øine, og troede at læse i den Yngres Ansigt en usigelig Haan. Jeg vilde intet see mere, men var i to Spring nede af Trappen. Næste Morgen tiltraadte jeg før Solens Opgang mit Tilbagetog og følte ikke Rødmen forsvinde fra mine glødende Kinder, førend jeg havde tabt Cathedralkirkens gamle Taarne af Syne.

Tankefuld og modløs vendte jeg tilbage til Hovedstaden. Mine Penge vare næsten udgivne, thi jeg havde levet meget godt og uden at anstille Beregninger. Kjærlighedens Drøm var forbi og Fornøielsens Rige til Ende. Jeg besluttede, at indskrænke mig, saa længe jeg endnu havde noget tilovers, solgte min Equipage og

mine Heste for deres halve Værdie, stak rolig Pengene i Lommen, og gik tilfods. Jeg nærede ingen Tvivl om, at jeg jo ved mine store Udsigter til enhver Tid kunde faae Penge enten af Aagerkarle eller af Venner, men jeg var indtaget mod begge Dele og besluttede ved streng Sparsomhed at leve saa længe af min svage Børs, indtil min Oncle vilde opgive sin Aand, eller meget mere Besiddelsen af sit Gods. Jeg blev altsaa hjemme, læste og vilde have skrevet, hvis jeg ikke havde lidt for meget ved mine poetiske Frembringelser, der sædvanlig havde bragt mig i en beskjæmmende Forlegenhed. Lidt efter lidt fik jeg et luslidt, kummerligt, borgende Udseende, som havde til Følge, at man gik af Veien for mig. Jeg har aldrig havt Anledning til at være forbittret paa Verden over dens Forhold imod mig, thi den har stedse behandlet mig meget godt. Naar jeg har levet flot og fornøiet, og naar jeg har været tilbøielig til Selskabelighed, da har den kjærtegnet mig; har jeg derimod været i trange Omstændigheder, og naar jeg da har ønsket, at være i Ro, da har den — ladet mig i Roe; hvad kan Mennesket forlange mere? Forlad de Dem paa mit Ord, denne Verden er langt forbindtligere, end man sædvanlig fremstiller den.

Midt i min Indskrænkning, Indgetogenhed og mine Studeringer, fik jeg Efterretning om, at min Oncle var farlig syg. Jeg ilede paa Arvekjærlighedens Vinger for at modtage hans sidste Aandedræt og hans Testament. Jeg fandt hans troe Tjener Johan, den Kone, som undertiden arbeidede i Huset og den rødhaarede Knegt, den lille Orson, som jeg undertiden havde jaget omkring i Parken, hos ham. Johan hostede mig en Slags asthmatisk Hilsen imøde, da jeg traadte ind i Værelset, og modtog mig med en Slags Smilen, som næsten havde Lighed med et Velkommen. Konen sad hylende ved Foden af Sengen, og den rødhaarede Orson, som nu var opvoxet til en lang Lømmel, stod i en Afstand og saae til i stump Aandstomhed.

Min Oncle laae i Sengen. Der var ingen Ild i Kaminen, heller ikke en eneste af et Sygekammers Bequemmeligheder. Spindelvæv hang ned fra Loftet, Sengehimlen var bedækket med Støv og Forhænget sønderrevet. Under Sengen liggede den ene Ende af hans Pengeskriin frem. Paa Væggen hang forrustede Musketbundre, Cavalleripistoler og et Sværd og en Kaarde, Vaaben, som han havde i sit Værelse for at forsvare sit Liv og sine Skatte. Han havde i

sin Sygdom ikke havt nogen Læge, og syntes, at slutte fra de kummerlige Levninger paa Bordet, næsten ogsaa at have nægtet sig Kokkepigens Tjeneste.

Da jeg traadte ind i Værelset, laae han uden Bevægelse med stive Øine og aaben Mund, saa at jeg i første Øieblik ansaae ham for død. Den Støi, jeg foraarsagede ved min Indtræden, gjorde, at han vendte Hovedet om. Da han blev mig vaer, fløi et spøgelseagtigt Smiil over hans Ansigt, og hans matte Øine funklede af Fornøielse. Det var det eneste Smiil, han nogensinde havde skjænket mig, og det gik mig til Hjerte. Stakkels gamle Mand, tænkte jeg, hvorfor har du tvunget mig til at lade dig saa ene, da jeg dog seer, at min Nærværelse formaaer at opmuntre dig? —

"Søsterson," sagde han efter flere Forsøg paa at tale og med en sagte, stønnende Stemme, "jeg glæder mig over, at du er kommet, nu dør jeg tilfreds. —" See, "sagde han, idet han hævede sin visne Haand og pegede hen med den," see, Skrinet der paa Bordet; du vil finde, at jeg ikke har glemt dig."

Jeg trykkede hans Haand til mit Hjerte og Taarerne kom mig i Øinene. Jeg satte mig ved hans Seng og betragtede ham, men han

talte ikke mere. Min Nærværelse gjorde ham øiensynlig Fornøielse, thi nu og da fløi, naar han saae paa mig, et svagt Smiil over hans Ansigt, og han pegede med en mat Gebærde paa det forseglede Skriin, som stod paa Bordet. Da Dagen svandt, syntes ogsaa hans Liv at svinde. Henimod Solens Nedgang sank hans Haand ned paa Sengen og blev liggende ubevægelig, hans Øie brast, hans Mund blev aaben og saaledes døde han.

Min sidste Slægtnings Død gjorde et dybt Indtryk paa mig. Jeg fældede en Taare af oprigtig Sorg ved den gamle Mands Leie, som havde opbevaret mig sit eneste velvillige Smiil til sin Sygeseng, ligesom Aftensolen efter en mørk Dag endnu engang skinner og derpaa gaaer ned i Mørke. Jeg overlod Tyendet Omhue for Liget og begav mig til Hvile.

Det var en stormfuld Nat. Vinden syntes at istemme et Requiem for min Oncle og hans Boelig, og Hundene tudede, som om de vidste, at deres gamle Herre var død. Johan undte mig næsten ikke det Tællelys, som brændte i mit Værelse og oplyste dets øde Mørke, saa vant var han til den fultne Sparsomhed. Jeg kunde ikke sove. Erindringen om min Oncles sidste Øieblikke og de frygtelige Toner omkring

Huset, rystede mit Sind. Dertil kom de Planer, som jeg gjorde for Fremtiden, og saaledes laae jeg da den største Deel af Natten søvnløs og overlod mig til den poetiske Forudfølelse, hvor snart jeg vilde lade disse gamle Mure tone af glad Lystighed og hvorledes jeg vilde lade mine Mødrene = Ahners Gjæstfrihed opleve igjen.

Min Oncles Begravelse var anstændig, men uden Opsigt. Jeg vidste, at Ingen ærede hans Minde, og vilde ikke, at Nogen skulde smile ved hans Jordefærd og være glad ved hans Grav. Han blev bisat i den nærliggende Landsbykirke, omendskjøndt det ikke var hans Familiebegravelse, men han havde udtrykkelig forordnet, at man ikke skulde begrave ham ved hans Familie. Han havde i levende Live havt Strid med de fleste af dens Lemmer, og han tog sin Forbittrelse med i Graven.

Jeg bestred Begravelses-Omkostningerne af min egen Pung, for paa engang at komme ud af Bedemandens og Liigbærernes Hænder og for at blive disse uheldspaaende Fugle qvit. Jeg indbød Sognepræsten og Landsby-Juristen at indfinde sig næste Morgen i Huset og at bivaane Testamentets Aabning. Jeg satte en fortræffelig Frokost for dem, en Ødselhed,

som man i mange Aar ikke havde seet i dette Huus. Saasnart Frokosten var taget bort, lod jeg Johan, Konen og Drengen komme ind, thi jeg vilde, at Alle skulde være nærværende og Alt skulde gaae til i behørig Orden. Skrinet blev sat paa Bordet — der hærskede en almindelig Stilhed — jeg løste Seglet — tog Laaget af, og saae — intet Testament — men mit fordømte Digt om "Vantroens Slot og Fortvivlelsens Kjæmpe."

Hvem havde kunnet formode, at denne gamle udlevede Mand, som var saa ordknap og efter Udseende saa afstumpet, vilde i hele Aar opbevare en Drengs ubesindige Skjemt, for at straffe ham derfor med en saa beregnet Grusomhed? Nu kunde jeg forklare mig hans sidste Smil, det eneste, han nogensinde havde tildeelt mig. Han havde sit hele Liv igjennem været meget alvorlig, og det var besynderligt, at han døde med et Spøg, og haardt, at han døde med et Spøg paa min Bekostning.

Juristen og Præsten syntes ikke at kunne begribe Sagen. "Her maa være en Vildfarelse," sagde Juristen, "der er intet Testament."

O! sagde Johan, idet han oplukkede sine forrustne Kjævebeen, søger De et Testament, det kan jeg skaffe.

Han gik ud med det samme egne Smiil, hvormed han havde hilset mig ved Ankomsten, og som jeg maatte frygte for ikke betydede noget Godt for mig. Efter en kort Stund kom han tilbage med et i alle Punkter fuldkommen rigtigt, behørig underskrevet og forseglet, af Vidner bekræftet og med frygtelig Nøiagtighed affatet Testament, hvori min Oncle efterlod Johan og hans Datter store Legater, men sin hele øvrige Formue til den rødhaarede Dreng, der til min store Forundring var en Søn af ham og denne Kone, som han hemmelig havde ægtet, blot, som jeg troer, for at faae en Arving og saaledes berøve min Fader og hans Efterkommere Arven. I en lille Clausul sagde han, at, da han havde fundet, at hans Søsterson havde saa store Anlæg til Poesie, havde han forudsat, at han ikke trængte til Riigdomme; han anbefalede ham dog til sin Arving og ønskede, at han uden Betaling maatte faae en Tagstue i Vantroens Slot.

(Ende paa første Deel.)